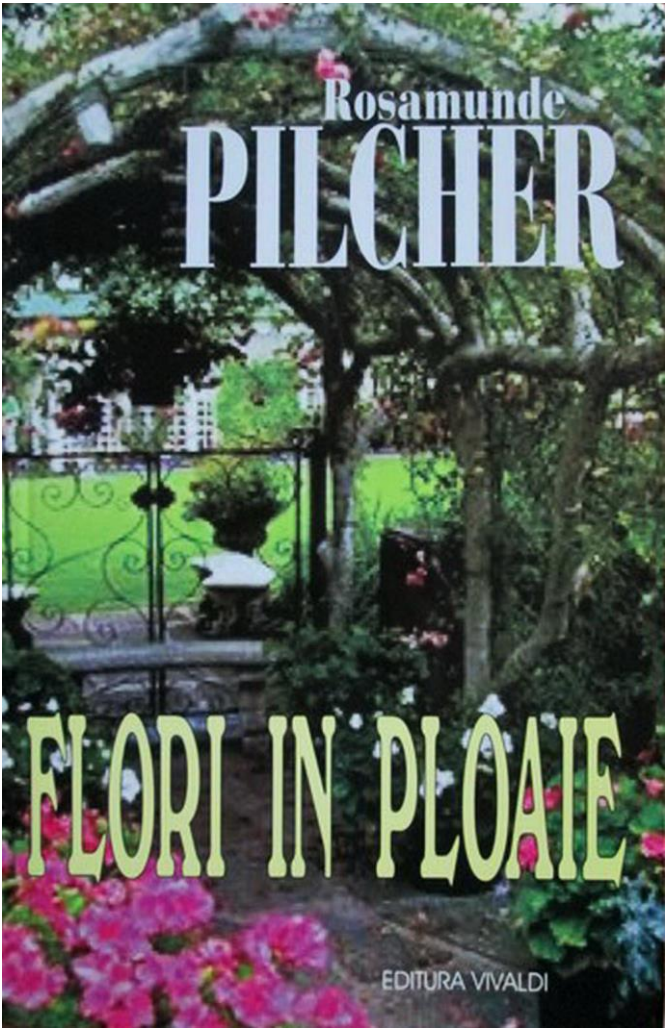

Rosamunde Pilcher

Flori în ploaie

În românește de:
Iordana FERENŢ
și
Ștefan FERENŢ

Editura Vivaldi
Bucureşti, 2002

Ilustraţia copertei: Theodor PETROŞANU

FLOWERS IN THE RAIN AND OTHER STORIES
by ROSAMUNDE PILCHER
Copyright © 1991 by Rosamunde Pilcher

Toate drepturile asupra versiunii în limba română aparţin Editurii VIVALDI

În această a doua colecţie am încercat să selectăm povestiri care prezintă aceeaşi varietate de relaţii şi faţete ale iubirii ca cele adunate în „Dormitorul albastru". Sunt emoţii trăite nu numai de cei tineri şi foarte tineri ci şi de membri mai vârstnici ai acestei comunităţi extraordinare în care trăim cu toţii.

Pentru mine personal, fiecare povestire are semnificaţia sa proprie.

Pentru cititori, mi-ar face plăcere să ştiu nu numai că păşesc pe urmele celor din „Dormitorul albastru", dar deschid noi perspective prin ele însele.

Rosamunde Pilcher

Casa păpuşilor

Deschizând ochii, William a recunoscut sentimentul pe care i-l ofereau dimineţile de sâmbătă; libertatea şi lipsa grijilor. De la parter venea miros de slănină prăjită şi, afară în grădină, Loden, spanielul familiei, începu să latre. William se răsuci şi se întinse după ceasul de mână. Era ora opt.

Pentru că nu avea niciun motiv să se scoale devreme, s-a întors, cu un aer leneş, şi a rămas în pat, reflectând asupra zilei care începea. Era aprilie şi o rază de soare se aşezase pe covor prinzând forma unui

romb. Dincolo de fereastră, cerul era de un albastru palid-străveziu, traversat de nori, într-o mişcare lentă; era una din acele zile când tatăl său ar fi adunat întreaga familie, strigându-i plin de entuziasm şi cuprins de un sentiment năvalnic i-ar fi urcat în maşină şi ar fi pornit cu toţii spre litoral sau către dealurile acoperite cu ierburi, într-o lungă drumeţie.

Cea mai mare parte a timpului, William încerca să nu se gândească prea mult la tatăl său, dar, din când în când, amintirile reveneau într-o mişcare neregulată ca nişte fotografii ale căror contururi erau absolut perfecte. Îl vedea urcând uşor un povârniş acoperit de ferigi, cu Miranda pe umeri, pentru că urcuşul era prea dificil pentru picioarele ei scurte şi dolofane; îi auzea vocea gravă când le citea în serile de iarnă; îi vedea mâinile îndemânatice reparând o bicicletă sau realizând lucruri complicate cu prize electrice şi siguranţe.

Îşi muşcă buza şi şi-a întors capul pe pernă ca şi cum s-ar fi zvârcolit din pricina unei dureri de neînchipuit. Dar această mişcare nu a făcut altceva decât să-i sporească suferinţa căci era nevoit să înfrunte imaginea acuzatoare a obiectului ce se afla pe masă, în celălalt capăt al încăperii. Noaptea trecută, după ce îşi terminase temele, trudise la acest obiect timp de o oră, sau mai mult, pentru ca în cele din urmă să se urce în pat recunoscându-şi înfrângerea.

Acum, i se părea că-i râde batjocoritor în faţă.

„N-ai perspective să te distrezi astăzi", îi şopti răutăcios. „Îţi vei petrece această sâmbătă luptându-te cu mine. Şi probabil vei pierde."

Gândul acesta a fost suficient să-l ducă la disperare. Îl costase douăzeci de lire şi ceea ce obţinuse în schimbul acestor bani era ceva ce aducea cu o cutie portocalie.

După un timp se ridică din pat şi traversă încăperea pentru a-l examina mai de aproape, cu speranţa că ar fi putut arăta mai bine decât îşi aducea aminte. Dar nu era aşa. O podea, o spetează drept perete exterior, două laterale, o grămadă de bucăţi mici din lemn cam de mărimea unor pile de unghii şi o pagină cu instrucţiuni care nu făceau altceva decât să-i sporească nedumerirea.

„Lipiţi cornişa de marginea superioară a panoului frontal. Lipiţi

pervazele ferestrelor de marginea interioară a acestora."

Obiectul fusese proiectat pentru a deveni o casă pentru păpuşi şi reprezenta darul pentru ziua Mirandei, eveniment ce urma să fie sărbătorit peste două săptămâni. Păstrase secretul în privinţa acestui dar chiar şi faţă de mama sa. Dar el, nu era în stare să monteze piesele ce formau casa pentru păpuşi, fie pentru că era neîndemânatic, fie pentru că era prost. Sau poate amândouă la un loc.

Miranda îşi dorise din totdeauna o casă pentru păpuşi. Tatăl lor promisese că o va primi la cea de a şaptea aniversare şi faptul că el nu se mai afla printre ei era totuna pentru Miranda. Aceasta era prea mică să înţeleagă, prea mică să i se spună că trebuia să înveţe să trăiască fără prezenţa tatălui ei.

— Voi primi o casă pentru păpuşi de ziua mea, se lăuda ea faţă de prietenele sale, în timp ce se jucau, costumate în rochii vechi, de seară, împodobite cu pene de struţ şi purtând pantofi mult prea mari. Mi-au promis, mi-au promis! repeta ea.

William, îngrijorat din această cauză, a avut o discuţie cu mama sa. Discuţia s-a purtat pe când se aflau singuri la cină. Înainte de moartea tatălui său, William obişnuia să ia masa de seară în compania Mirandei, apoi se uitau la televizor. Dar, acum, că împlinise doisprezece ani, primise dreptul să stea la masă împreună cu mama sa. Astfel, în compania mamei sale, la cina cu cotlete, broccoli şi piure de cartofi, William a deschis discuţia:

— Ea crede că va primi casa aceea de păpuşi. Trebuie să-i dăruim una. Tăticul i-a promis.

— Ştiu. Şi i-ar fi cumpărat o mândreţe, fără să se uite la bani. Dar acum, noi nu avem bani de cheltuit pe cadouri. Ce părere ai de una la mâna a doua?

— Voi căuta.

Şi a căutat. A descoperit una în magazinul local de antichităţi, dar costa mai mult de o sută de lire. Un negustor de vechituri i-a arătat alta, dar era aşa de uzată încât fie şi numai gândul că i-ar fi putut oferi Mirandei un asemenea dar i se părea o insultă adusă inteligenţei surorii sale. Împreună, William şi mama sa, au cercetat magazinele de jucării, dar casele pentru păpuşi erau toate obiecte oribile din plastic

având uşi false şi ferestre aidoma ce nici măcar nu se deschideau.

— Poate ar trebui să mai aşteptăm un an, sugeră mama. Am avea timp să economisim ceva bani.

Dar William ştia că trebuie să fie anul acesta. Dacă ar fi dezamăgit-o pe Miranda în acest an, probabil nu ar mai fi avut niciodată încredere într-un adult. În plus, datorau asta tatălui său.

Şi iată că a găsit şi rezolvarea problemei. Din întâmplare a văzut pe ultima pagină a ziarului de duminică următoarea reclamă:

„Construiţi-vă propria casă tradiţională pentru păpuşi folosind unul dintre seturile noastre. Instrucţiuni complete foarte simple pentru orice copil. Ofertă specială pentru două săptămâni. 19,50 lire, incluzând taxe poştale şi ambalare."

A citit-o apoi, mai atent, a recitit-o. Totuşi apăreau o seamă de piedici. În primul rând nu era foarte priceput la lucrul în lemn. Cu toate că era primul în clasa lui, la limba engleză şi istorie, i se părea imposibil să bată un cui aşa cum se cere. Şi apoi se mai ivea o problemă: cea a banilor. Avea puşi deoparte banii săi de buzunar pentru un calculator pe care şi-l dorea.

Dar, nevoia te duce şi pe unde nu ţi-e voia. Instrucţiunile erau aşa de simplu de urmat, iar el se mai putea descurca şi fără calculator. Hotărârea a fost luată; a completat formularul de comandă, a cumpărat un mandat poştal şi le-a expediat la adresa din ziar.

Nu i-a povestit mamei sale ce făcuse. În fiecare dimineaţă se scula devreme şi cobora la parter mai înainte de sosirea poştaşului. Când în cele din urmă a sosit coletul, l-a dus direct în camera sa şi l-a ascuns sub pat. În seara aceea a luat un ciocan, a respirat adânc şi a pornit la lucru.

La început nu a fost prea greu căci a reuşit să asambleze partea principală a casei. Apoi au început să apară problemele; exista o schemă pentru montarea ferestrelor în spaţiile rezervate, dar instrucţiunile păreau să fi fost scrise într-o limbă necunoscută.

William abandonă obiectul care-l exaspera şi coborî la parter să caute ceva de mâncare.

În timp ce trecea prin hol, a sunat telefonul şi el a ridicat

receptorul.

— Alo?

— William?

— Da, confirmă el cu o ușoară grimasă.

Era Arnold Ridgeway, un bărbat despre care el credea că se simţea atras de mama sa. Deşi William reuşea să înţeleagă această situaţie, totuşi găsea anostă compania lui Arnold. Acesta era un văduv vesel şi zgomotos în maniera unui prieten la cataramă. În ultima vreme, William începuse să bănuiască existenţa unor planuri secrete ale acestuia ce vizau o eventuală căsătorie cu mama lui. William spera că acest lucru nu avea să se întâmple. Mama nu-l iubea pe Arnold. Uneori în privirile ei exista o anume lumină, o strălucire tainică ce se stinsese la moartea tatălui său, dar pe care William nu o văzuse revenind în prezenţa lui Arnold.

Totuşi exista oricând posibilitatea ca Arnold să o cucerească fie şi numai prin personalitatea sa extrem de puternică şi să se căsătorească cu el pentru confortul şi siguranţa oferite de poziţia lui. Era sigur că mama ar fi fost în stare să facă acest pas de dragul său şi al Mirandei. Pentru copiii ei era gata să facă orice sacrificiu.

— La telefon Arnold. Cum se simte mama ta în această dimineaţă?

— N-am văzut-o încă.

— Este o zi minunată! M-am gândit că am putea să ieşim pentru prânz. Să facem o plimbare cu maşina la Cottescombe şi să luăm prânzul la Three Bells! Am putea merge să privim animalele din rezervaţie. Ce părere ai?

— Minunat! Cred, totuşi, că ar fi mai bine să o chem pe mama.

Apoi, amintindu-şi de casa pentru păpuşi, a adăugat:

— Este foarte amabil din partea ta Arnold să ne inviţi, dar eu nu pot merge pentru că am o mulţime de teme şi alte probleme de rezolvat.

— Păcat! Ei, nu te necăji! Rămâne pe altă dată. Fii drăguţ şi spune-i mamei să vină la telefon.

A pus receptorul jos şi a pornit spre bucătărie.

— Arnold… la telefon… spuse el.

Mama stătea la masă şi; bea cafea citind ziarul de dimineaţă.

Purta capotul vechi, din lână turcoaz, iar frumosul ei păr roşcat i se revărsa ca mătasea pe umeri.

— Mulţumesc, dragul meu, a spus ea ridicându-se şi lăsând ziarul, apoi în trecere pe lângă el, îi mângâie uşor părul.

Miranda îşi mânca oul fiert.

— Bună, Maimuţică! o salută William şi se îndreptă spre plita fierbinte să-şi ia micul dejun.

Ouă, cârnăciori şi şuncă.

— Ce vrea Arnold? întrebă Miranda.

— Ne invită pe toţi la prânz.

Ea se arătă imediat interesată.

— La un restaurant?

Era un copil sociabil şi iubea ieşirile la restaurant.

— Exact!

— Minunat! Mergem? întrebă ea imediat ce s-a întors mama sa.

— Doar dacă vă face plăcere, Miranda. Arnold s-a gândit că la Cottescombe ar fi un loc bun de distracţie.

— Eu nu pot veni, anunţă William laconic.

— Haide, dragul meu! Este o zi atât de frumoasă!

— Am treburi ce nu suferă amânare! Mă voi descurca singur.

Mama a acceptat scuza fără contraziceri. Ştia, bineînţeles, că exista un secret în camera lui, dar acesta era totdeauna acoperit cu grijă când ea urca să facă patul, iar el ştia că mama era extrem de discretă şi nu ar fi cotrobăit pentru nimic în lume.

— Fie, dacă aşa vrei tu, a admis ea oftând. Vei rămâne acasă şi sper că vei petrece o zi plăcută de unul singur.

Apoi se aşeză şi luă ziarul, din nou în mână.

— Conacul a fost vândut, îi comunică ea.

— De unde ai aflat?

— Din ziar. A fost cumpărat de un bărbat pe nume Geoffrey Wray. El este noul director al fabricii de produse electronice din Tryford… Iată, citeşte!

Îi dădu ziarul şi William citi articolul cu interes. Conacui aparţinuse domnişoarei Pritchett şi casa în care locuia William cu mama şi sora sa Miranda, fusese odinioară locuinţa portarului, astfel

că cel ce cumpăra casa cea mare devenea cel mai apropiat vecin al lor.

Bătrâna domnişoară Pritchett fusese o vecină minunată, îngăduindu-le să folosească grădina ei drept scurtătură spre islaz şi spre dealurile aflate de cealaltă parte sau lăsând copiii să culeagă mere şi pere din livada ei. Dar, bătrâna domnişoară Pritchett murise în urmă cu trei luni şi de atunci casa rămăsese nelocuită.

Şi… acum directorul fabricii de produse electronice!

William făcu o grimasă.

Mama izbucni în râs:

— Ce înseamnă asta?

— Pariez că arată ca o maşină de calculat.

— Mai bine n-am mai trece prin grădină până nu vom fi invitaţi.

— Probabil că nu ne va invita niciodată!

— Nu trebuie să ai idei preconcepute. S-ar putea să aibă o soţie şi o mulţime de copii ce pot deveni prietenii voştri.

William lucră toată dimineaţa la casa de păpuşi. La ora douăsprezece, mama bătu uşor la uşă, iar el ieşi pe palier închizând cu atenţie uşa în urma sa.

— Noi tocmai plecăm, William. Găseşti budincă de cartofi şi carne în cuptor. Şi du-l pe Loden la o plimbare dacă ai timp.

— Bine.

— Dar să nu treci prin grădina de la Conac.

Uşa din faţă s-a închis şi el a rămas singur. Fără tragere de inimă, s-a întors la lucrarea sa. Construise scările, lipind cu atenţie fiecare treaptă la locul ei, dar nu ştiu cum se făcea că ceva nu se potrivea.

S-a întors pentru a mia oară spre foaia cu instrucţiuni.

„Lipiţi treptele scării la bază. Lipiţi al doilea perete mijlociu la bază.”

Făcuse toate acestea. Totuşi scările nu se potriveau. Ce bine ar fi fost dacă ar fi existat cineva care să-i dea un sfat, dar singura persoană la care se putea gândi era profesorul său de atelier pe care nu-l prea agrea.

Brusc i se făcu dor de tatăl său. Tata ar fi ştiut precis ce să facă, ar fi preluat controlul, ar fi dat lămuriri, ar fi explicat, ar fi instalat micuţa scară la locul ei.

Îngrozit, incapabil să mai facă ceva, simţi un nod în gât şi casa pentru păpuşi, terminată pe jumătate, cu toate componentele, se cufundă pierdută într-o mare de lacrimi. Nu mai plânsese de ani de zile şi propria-i naivitate l-a înspăimântat şi l-a uluit.

Luă o batistă, îşi suflă nasul şi îşi şterse lacrimile umilitoare. Dincolo de fereastra deschisă, descoperi ziua caldă de primăvară care-i făcea cu ochiul. Îşi spuse: „La naiba cu casa pentru păpuşi!" şi apoi ieşi din cameră. A pornit în fugă, pe scări în jos fluierând după Loden. Când a ajuns la parter dăduse deja uitării casa pentru păpuşi.

A alergat până când a simţit că-l părăseau puterile. Respira din greu, gâfâia şi o împunsătură îi încovoia trupul. Da, se simţea mai bine, mai proaspăt. Se aplecă înainte pentru a alunga durerea ce-l împungea necontenit. Îl îmbrăţişă pe Loden şi îşi îngropă faţa în blana groasă şi întunecată a câinelui.

Când îşi recăpătă respiraţia, se ridică şi abia atunci observă că nu dăduse atenţie rugăminţii mamei sale iar picioarele, în fuga lor, îl purtaseră până la jumătatea aleii. Pentru o clipă ezită, dar perspectiva de a porni înapoi, părăsind parcul conacului pentru a apuca pe drumul ocolit ce ducea către dealuri, nu i se părea deloc îmbietoare. În plus, casa abia fusese vândută. Nu se afla nimeni acolo. Cel puţin, nu încă.

Dar greşea. În momentul în care a ajuns la ultimul cot pe care îl făcea aleea, a observat maşina. Uşa din faţă era deschisă şi un bărbat înalt şi-a făcut apariţia în prag, însoţit de un câine. Brusc, se simţi pierdut. Domnişoara Pritchett nu avusese niciodată câini şi Loden privea grădina ca fiind proprietatea lui.

Loden mârâi nemulţumit, dar celălalt câine, un labrador prietenos, gata de joacă, se îndrepta deja spre ei.

Loden mârâi din nou.

— Londen! strigă William smucind lesa.

Mârâitul se transformă într-un scâncet. Labradorul se apropie şi cei doi câini începură să se adulmece. Loden s-a calmat şi a prins a da din coadă. Prudent, William îi dădu drumul din lesă şi cei doi câini începură să zburde. Aşa că problema aceasta s-a rezolvat. Acum

trebuia să-l abordeze pe proprietarul labradorului. Îşi înălţă privirile. Bărbatul se îndrepta spre el. Un bărbat înalt cu o înfăţişare plăcută, ars de soare de parcă îşi petrecea mare parte a timpului în aer liber. Vântul îi ciufulea părul uşor încărunţit. Purta ochelari. Era îmbrăcat cu un pulover albastru şi în mână ducea o mapă cu clamă în care erau prinse foile de hârtie.

— Bună dimineaţa, rosti William.

Bărbatul se uită la ceas.

— De fapt, bună ziua. Este ora unu şi jumătate. Ce faci pe aici?

— Am scos câinele la plimbare. Voiam să trec peste islaz pentru a ajunge pe dealuri. Pe când trăia domnişoara Pritchett, totdeauna scurtam drumul trecând pe aici. Casa mea se află la capătul drumului.

— Cum te cheamă?

— William Radlett. Am văzut în ziarul de dimineaţă că această casă s-a vândut, dar nu am bănuit că ar fi cineva pe aici.

— Doar mă uit, spuse bărbatul. Fac nişte măsurători. Numele meu este Geoffrey Wray.

— Deci dumneavoastră… Mă tem că am intrat pe proprietatea dumneavoastră.

Simţea roşeaţa cuprinzându-i faţa şi îl speria gândul că fusese la un pas de a spune: „Dar nu arătaţi deloc asemenea unei maşini de calculat”.

— Nicio problemă, spuse domnul Wray. Încă nu locuiesc aici. După cum ţi-am spus, fac doar nişte măsurători.

S-a întors privind faţada casei, ca şi când atunci o vedea pentru prima oară. William observă spalierele degradate care sprijineau balconul şi văruiala coşcovită ca şi jgheaburile distruse.

— Presupun că va fi mult de lucru. Este o casă veche.

— Da, dar spaţioasă. În mare parte pot face singur multe dintre reparaţii. Îmi va lua timp, dar, în asta *constă* frumuseţea.

Cei doi câini se simţeau în largul lor alergând în jurul tufelor de rododendroni, în căutarea iepurilor.

— S-au împrietenit deja! remarcă domnul Wray. Ei, ce crezi, împărţim gustarea mea? Tocmai voiam să mănânc.

William îşi aminti de budinca de cartofi cu carne, rămasă

neatinsă şi simţi o foame de lup.

— Aveţi suficient pentru amândoi?

— Cred că da. Să mergem să vedem.

Luă un coş de pe bancheta din spate a maşinii şi îl purtă spre suportul de fier forjat aflat lângă uşa de la intrare. În bătaia soarelui, l-a adăpost de vânt, era destul de cald. William acceptă un sandviş.

— Am şi prăjitură cu fructe. Mama face prăjituri cu fructe excelente.

— Locuiţi împreună?

— Pentru moment, până mă voi muta aici.

— Veţi locui singur?

— Nu sunt căsătorit, dacă la asta te gândeşti.

— Mama mea îşi imagina că s-ar putea să aveţi soţie şi copii, cu care noi să ne împrietenim.

— Care noi? întrebă el zâmbind.

— Miranda şi eu. Ea are aproape şapte ani.

— Unde este acum?

— Ea şi cu mama au ieşit pentru prânz.

— Tatăl tău lucrează în oraş?

— Nu am tată. A murit cu aproape un an în urmă.

— Îmi pare rău.

El păru în mod sincer înţelegător dar, din fericire, nicidecum stânjenit de destăinuirea lui William.

— Mi-am pierdut tatăl când aveam aproape vârsta ta.

Nimic nu mai este la fel niciodată, aşa-i?

— Nu, nu mai este la fel.

— Ce spui de un biscuit cu ciocolată?

Îi întinse pachetul.

William luă un biscuit, îndreptându-şi privirea drept către domnul Wray, şi deodată zâmbi fără un motiv deosebit, doar pentru că se simţea liniştit şi în largul lui, şi apoi – deloc de neglijat – pentru că nu-i mai era foame.

După ce sfârşiră picnicul, intrară şi cercetară casa. Fără mobilă, rece şi mirosind a umezeală, ar fi putut fi deprimantă, dar nu era. Dimpotrivă, era mai degrabă captivant şi măgulitor să facă planuri ca

şi cum ar fi fost adult.

— Cred că voi da jos acest perete şi voi construi o bucătărie mare, americană. Voi pune un frigider aici şi voi face mobilier din pin în jurul colţului acela.

Entuziasmul domnului Wray însenina chiar şi atmosfera mohorâtă din bucătărie, unde mirosea a şoareci şi aerul era parcă şi mai rece decât în rest.

— Şi acest oficiu vechi îl voi transforma într-un atelier cu un banc de lucru aici, sub fereastră, şi va fi o mulţime de spaţiu pentru agăţarea uneltelor şi depozitarea materialelor.

— Tatăl meu a avut un atelier, dar era într-un şopron, în grădină.

— Sper că îl foloseşti şi acum.

— Nu. Nu sunt prea îndemânatic.

— Este uimitor ce poţi să faci dacă nu ai de ales.

— Exact aşa am crezut şi eu, spuse William spontan, dar apoi se opri.

— Ce ai crezut? îl îndemnă domnul Wray cu blândeţe să continue.

— Am crezut că voi reuşi să fac ceva dacă voi fi obligat. Dar nu reuşesc. Este prea dificil.

— Ce ai încercat să faci?

— Să construiesc o casă pentru păpuşi dintr-un set de piese. Pentru ziua de naştere a surorii mele.

— Şi ce nu a mers?

— Totul. Sunt dezorientat. Nu reuşesc să potrivesc scările şi nu găsesc răspuns la modul în care să asamblez ramele ferestrelor.

— Sper că nu te superi că te-am întrebat, spuse domnul Wray politicos, dar dacă nu te pricepi şi nu ai îndemânarea necesară pentru a lucra în lemn, de ce te-ai mai apucat de el?

— Tatăl meu i-a promis Mirandei o casă pentru păpuşi. Dar sunt prea scumpe ca să le cumperi. Realmente mi-am imaginat că voi reuşi să o fac, adăugă el, mărturisind cinstit propria sa neîndemânare. Şi a costat douăzeci de lire!

— N-ar putea să te ajute mama ta?

— Vreau să fie o surpriză.

— Nu există cineva la care ai putea apela?

— Nu prea.

Domnul Wray se întoarse şi se sprijini de chiuveta veche, cu braţele încrucişate.

— Dar eu? întrebă el.

William îşi înălţă privirea spre el, încruntându-se uşor.

— M-aţi ajuta?

— De ce nu?

— În această după-amiază? Acum?

— Este la fel de bine ca oricând.

William fu inundat de recunoştinţă.

— Aţi face asta cu adevărat? Nu va dura mult. Nu mai mult de o jumătate de oră…

Dar a durat mai mult de o jumătate de oră. Instrucţiunile au fost studiate cu multă atenţie, scăriţa netezită cu hârtie abrazivă şi potrivită în lăcaşul ei. Apoi, pe o foaie curată de ziar, domnul Wray a aşezat toate bucăţelele de lemn în ordine, rânduite în cinci tocuri mici de fereastră, gata să fie lipite.

— Mai întâi potriveşti sticla şi apoi ramele în jurul ei, dar să nu o laşi să iasă din spaţiu. Exact ca la o fereastră obişnuită.

— Înţeleg.

Şi aşa cum se întâmplă de obicei, odată explicate, toate problemele devin uimitor de simple.

Continuară să lucreze în echipă, iar William era atât de absorbit şi de implicat, încât nu a auzit maşina care se oprise la poartă. Abia când a auzit uşa de la intrare deschizându-se şi glasul mamei sale strigându-l şi-a dat seama de sosirea ei.

— William!

Se uită la ceas şi fu uimit să descopere că era aproape cinci.

Se ridică brusc în picioare.

— Asta-i mama.

— Am bănuit şi eu, spuse domnul Wray zâmbind.

— Mai bine să coborâm. Şi, domnule Wray, să nu spuneţi nimic, vă rog!

— În regulă.

— Şi vă mulţumesc mult pentru ajutor.

Ieşi din cameră şi se sprijini de balustrada palierului. Mama şi sora sa se aflau jos în hol cu feţele ridicate către el. Mama ducea un buchet enorm de narcise, învelit în hârtie fină, albastru deschis, iar Miranda strângea în braţe o păpuşă nouă.

— V-aţi distrat?

— Minunat. William, este o maşină afară şi un câine în interiorul ei.

— Este a domnului Wray. Se află aici.

El se întoarse în timp ce Geoffrey Wray îşi făcu apariţia din dormitor, închizând uşa în urma lui, aşezându-se alături de William.

— Ştiţi, continuă William, el a cumpărat Conacul.

Zâmbetul mamei sale deveni puţin imobil, în timp ce privea uimită la străinul înalt care apăruse atât de neaşteptat. William acoperi, în grabă, cu explicaţii, tăcerea care urmă.

— Ne-am întâlnit în această după-amiază şi a venit să-mi dea o mână de ajutor la… ei, la ceva.

— O… rosti ea şi cu un efort vizibil se adună. Ce drăguţ din partea dumneavoastră, domnule Wray.

— Pentru puţin, a fost o plăcere, a răspuns el cu vocea sa gravă şi coborî scările să o întâmpine. În definitiv, vom fi vecini.

El întinse mâna.

— Da, bineînţeles, confirmă ea încă uimită, trecând narcisele pe braţul stâng ca să strângă mâna întinsă.

— Şi aceasta trebuie să fie Miranda?

— Arnold mi-a cumpărat o păpuşă nouă, îi spuse Miranda. Se numeşte Priscilla.

— Dar… mamei lui William nu-i era încă clară situaţia. Cum l-aţi întâlnit pe William?

Înainte ca domnul Wray să aibă timp să răspundă, William începu să explice.

— Am uitat că nu trebuia să merg prin grădină, iar domnul Wray se afla acolo. Am servit picnicul împreună.

— Ce s-a întâmplat cu budinca de cartofi cu carne?

— Am şi uitat de ea.

Din anume motive, asta a spart gheaţa şi zâmbiră cu toţii.

— Ei, aţi luat ceaiul? întrebă mama sa. Nu? Nici noi şi tânjesc după o ceaşcă. Veniţi în salonaş, domnule Wray, iar eu voi merge să pun ceainicul pe foc.

— Mă ocup eu, spuse William, coborând în fugă scările. Voi pregăti ceaiul.

În bucătărie, aşeză o tavă, găsi nişte biscuiţi într-o cutie şi umplu ceainicul cu apă. Aşteptând să fiarbă, cântări evenimentele zilei cu o anume satisfacţie. Problema casei de păpuşi era acum rezolvată; ştia ce trebuia să facă şi o va termina la timpul potrivit, pentru ziua de naştere a Mirandei. Iar domnul Wray urma să locuiască la Conac şi nu era maşina de calculat de care William se temuse, ci cea mai drăguţă persoană pe care o întâlnise în viaţa lui. Era dispus să parieze că li se va îngădui să meargă prin grădină, exact cum o făcuseră când trăia domnişoara Pritchett.

Şi aşa, una peste alta, se simţi bine, ceea ce nu se mai întâmplase de multă vreme. Ceainicul dădu în clocot, umplu vasul, îl aşeză pe tavă şi o duse în salonaş. Din camera din fund, se auzea sonorul televizorului la care se uita Miranda, iar din salonaş, un murmur de voci, constant şi mângâietor.

— Când vă veţi muta?

— Îndată ce va fi posibil.

— Aveţi multe de făcut.

— Este suficient timp. Tot timpul din lume.

William împinse uşa şi o deschise cu piciorul. Camera era plină de lumina amurgului şi exista ceva în aer, aşa de palpabil că aproape putea fi atins. Prietenie, poate. Confort. Dar şi emoţie.

„Tot timpul din lume."

Stăteau lângă cămin, pe jumătate întorşi spre flăcările proaspăt aprinse, dar el îi putea vedea faţa mamei sale reflectată în oglinda care atârna deasupra poliţei. Brusc ea râse, deşi el nu bănui de ce, aruncându-şi pe spate minunatul ei păr roşu şi atunci îi văzu privirea… privirea aceea arzătoare de altă dată pe care nu o mai văzuse de la moartea tatălui său.

Imaginaţia lui o luă la goană ca un cal de curse, greu de strunit şi de oprit la un popas. Nu era momentul să facă planuri. Lucrurile

trebuiau să se petreacă în ritmul lor, la momentul oportun.

— Ceaiul este gata, le comunică el aşezând tava.

Când înălţă capul, zări narcisele, rămase pe pervaz, unde le lăsase în grabă mama. Foiţa era şifonată şi petalele delicate începuseră să se ofilească, iar William se gândi la Arnold, desluşindu-şi în suflet o profundă părere de rău.

Finaluri şi începuturi

— Ai putea veni cu mine în acest weekend, spuse Tom fără prea multă nădejde.

— Iubitule, mă vezi tu pe mine îngheţând într-un castel din Northumberland? întrebă Elaine, râzând ironic.

— Nu prea, a recunoscut el cu sinceritate.

— În plus, nu am fost invitată.

— Asta nu contează. Mătuşa Mabel va fi încântată să vadă un chip nou. Mai ales unul atrăgător ca al tău.

Elaine se strădui să nu-şi arate încântarea. Adora complimentele şi le asimila precum sugativa cerneala.

— Linguşirile nu te vor duce prea departe. Eu sunt încă foarte supărată. Urma să mergem împreună la familia Stainforth în acest weekend. Ce le voi spune?

— Spune-le adevărul. Plec în nord pentru a şaptezeci şi cincea aniversare a mă tuşii Mabel.

— Dar, de ce trebuie să mergi?

El îi explică din nou, plin de răbdare.

— Pentru că cineva trebuie să facă act de prezenţă. Părinţii mei sunt în Majorca şi sora mea locuieşte cu soţul ei în Hong Kong. Ţi-am spus toate astea de trei ori.

— Încă tot nu înţeleg de ce trebuie să mă părăseşti în clipe grele ca acestea. Nu-mi place, nu sunt obişnuită, rosti ea zâmbindu-i cât mai ademenitor.

— Nu te-aş părăsi în clipe grele pentru nimeni în lume, decât doar pentru mătuşa Mabel. Este o bătrânică cu totul specială. Soţul ei, Ned a murit acum câţiva ani şi nu au avut niciun copil. A fost întotdeauna atât de drăguţă cu noi când eram copii şi probabil a depus

mult efort ca să organizeze această petrecere. Cred că asta reprezintă o dovadă de curaj din partea ei. Aş fi lipsit de bun simţ dacă nu aş lua parte la aniversare. În plus, încheie el cu sinceritate, doresc să fiu acolo. Ai putea să vii cu mine, repetă el.

— Nu cunosc pe nimeni.

— Ba da. După ce vei sta acolo cinci minute vei cunoaşte pe toată lumea.

— Oricum urăsc frigul.

El renunţă să mai încerce să o convingă. Era întotdeauna amuzant să o ducă pe Elaine în diverse locuri şi să o prezinte cunoştinţelor lui care rămâneau mute de uimire la vederea ei. Era absolut senzaţională astfel încât la vederea ei, Tom nu-şi mai încăpea în piele de mândrie. Pe de altă parte, dacă nu se distra, nu făcea niciun efort să ascundă acest fapt.

Să stai cu mătuşa Mabel constituise totdeauna o situaţie riscantă. Bunăstarea şi confortul unei persoane depind foarte mult de starea vremii, iar dacă weekend-ul următor devenea rece sau umed, atunci Elaine, floarea londoneză de seră, ar fi putut să se transforme în cea mai neplăcută companie.

Tom îi luă mâinile într-ale sale.

— În regulă, spuse el. Nu trebuie să vii. Te voi suna când mă voi întoarce şi-ţi voi povesti totul. Tu va trebui să ceri scuze familiei Stainforth, în numele meu.

Următoarea zi era vineri. Tom care pusese lucrurile de acord cu şeful său, a părăsit biroul la ora prânzului şi a pornit către nord, pe şosea. În timp ce conducea, dădu frâu liber gândurilor. Cum era de aşteptat, acestea şi-au ales drept subiect relaţia cu Elaine.

O cunoştea de trei luni şi, în ciuda faptului că adesea îl scotea din minţi, era fără îndoială cea mai fermecătoare persoană pe care o întâlnise vreodată. Comportamentul ei imprevizibil o făcea să fie încântător de atrăgătoare căci nu uita niciodată să-l facă să râdă. Din această cauză o adusese acasă, o dată sau de două ori, în weekend-uri prelungite, fără a anticipa că mama sa o va găsi pe Elaine la fel de atrăgătoare.

— Este absolut încântătoare, repeta mereu, căci era o mamă model şi reuşea cu un efort vădit să nu spună mai mult.

Totuşi, Tom ştia foarte bine ce gândea. În definitiv, avea aproape treizeci de ani. Era vremea să se aşeze la casa lui, să se căsătorească, înzestrând-o pe mama sa cu nepoţii pe care şi-i dorea cu ardoare. Dar dorea el oare să se căsătorească cu Elaine? Era o dilemă care-l tracasa de o bucată de vreme. Poate, dacă nu se vedeau pentru o scurtă perioadă de timp, i-ar fi fost mai uşor să înţeleagă ce se întâmpla. Ar fi putut examina problema cu detaşare, ca şi cum ar fi studiat nişte tablouri complexe, privea detaliile relaţiei lor dintr-o perspectivă reală. Cel mai bun lucru cu care să înceapă era să înceteze să se mai gândească la ea, aşa că îşi scoase categoric din minte imaginea lui Elaine şi se concentră, în schimb, asupra sfârşitului de săptămână care-l aştepta.

Northumberland. Kinton. Petrecerea mătuşii Mabel. Cine va fi acolo? Tom era unicul reprezentant din partea familiei lui, dar oare toţi ceilalţi veri? Toate rudele tinere ale lui Ned, care formaseră partea mai numeroasă a acelei cete de copii care nu mai cunoşteau nicio oprelişte la Kinton când toţi erau mici? îi enumeră rapid într-o listă imaginară. Roger era soldat. Anne se căsătorise. Tânărul Ned era în Australia. Kitty… Accelerând să depăşească un camion asurzitor, Tom se descoperi zâmbind. Kitty era fiica nepotului lui Ned. Kitty rebela, cea care mergea în frunte. Kitty care căzuse din căsuţa din copac. Kitty care organizase petrecerea cu patine noaptea, pe lacul îngheţat. Kitty care dormise pe creneluri pentru că unul dintre ei o provocase şi pentru că ea credea că ar fi putut vedea o stafie.

De-a lungul anilor, toţi aceşti tineri se maturizaseră şi se adaptaseră, mai mult sau mai puţin regulilor impuse de societate. Fetele urmaseră cursuri de dactilografie devenind secretare, băieţii făcuseră ucenicie în birourile unor contabili autorizaţi sau ale unor avocaţi şi în cele din urmă porniseră la drum pe propriile lor forţe. Unii dintre ei au intrat în armată. Kitty însă, nu-şi găsise drumul. Ajunşi în culmea disperării, părinţii o trimiseseră la Paris, într-o familie franceză, pentru a avea grijă de copii. Dar, după ce Madame a suprins-o îmbrăţişându-se cu Monsieur, a pus-o pe liber pe nedrept, susţineau toţi membrii familiei.

„Vino acasă!" îi telegrafiase mama ei, înspăimântată de ceea ce ar fi putut urma. Dar Kitty nu se întorsese acasă. Pornise către sud,

făcând autostopul şi acolo, întâmplarea îi scoase în cale un bărbat cât se poate de nepotrivit, după cum susţineau într-un glas, toţi membrii familiei.

Bărbatul, pe nume Terence, era irlandez, din County Cork şi se mândrea cu un temperament sălbatic. Terence conducea o mică afacere de transport maritim cu iahturi, în largul oraşului Saint Tropez. Pentru o vreme, Kitty a lucrat alături de el, apoi, mai târziu, l-a adus în Anglia pentru a-l prezenta părinţilor săi. Întreaga familie a dovedit un dezacord şi o antipatie atât de profundă faţă de el, încât inevitabilul s-a produs: Kitty s-a căsătorit cu el.

— Dar de ce? îşi întrebase Tom mama la auzul acestei veşti incredibile.

— N-am idee, răspunse mama. Tu o cunoşti mai bine ca mine.

— Era genul de persoană pe care o puteai atrage uşor, dar cine n-ar reacţiona sub impulsul momentului?

O dată, pe drumul de întoarcere la Londra, după un week-end petrecut în Sussex, trecuse să o vadă pe Kitty şi pe soţul ei; locuiau într-o casă plutitoare, iar Kitty era însărcinată. Barca şi Kitty se aflau amândouă într-o stare atât de jalnică încât Tom, fără să vrea, îi invitase în oraş. Fusese o seară dezastruoasă. Terence se îmbătase. Kitty vorbise fără să se oprească de parcă era o moară stricată; iar Tom nu spusese aproape nimic. Pur şi simplu a ascultat, a plătit nota şi a ajutat-o pe Kitty să-l ducă pe Terence la bord. Apoi, o părăsise şi se întorsese la Londra. Mai târziu a aflat că născuse un băiat.

Cu mulţi ani în urmă, pe când era adolescent, Mabel îi spusese lui Tom că ar trebui să se căsătorească cu Kitty. El se împotrivise din primul moment, într-o oarecare măsură pentru că îi era ca o soră şi totodată pentru că se simţea stânjenit să discute despre asemenea lucruri la doar nouăsprezece ani.

— De ce spui asta? o întrebase pe Mabel.

— Eşti singura persoană pe care a luat-o în seamă vreodată. Dacă i-ai spune să facă ceva sau să nu facă, atunci ar da dovadă de ascultare. Este evident că părinţii ei nu au ştiut să se poarte cu ea.

— Este atât de energică încât mă oboseşte, spusese Tom. Tocmai pleca la Cambridge şi zvăpăiate de şaisprezece ani, precum Kitty, nu-şi aveau loc în planurile sale.

— Nu va fi mereu neastâmpărată, îl atenţionase mătuşa Mabel. Într-o zi va fi admirabilă.

Drumul se desfăşura înaintea lui, asemenea unei uriaşe benzi de culoare gri. Lăsase în urmă Newcastle şi intrase în Northumberland. A părăsit şoseaua principală, înaintând în inima ţinutului. Trecea printre dealuri acoperite cu ierburi grase şi aşezări formate din câteva căsuţe de piatră şi apoi cobora de-a lungul unor pante mărginite de fagi. Era o după-amiază târzie şi soarele apunea revărsând văpăi trandafirii ce învăluiau norii aducători de ploaie.

În cele din urmă a ajuns la Kinton. A ocolit biserica, o construcţie scundă cu turnuri pătrate şi a intrat în oraş. Strada principală se deschidea înaintea sa, anonimă, asemenea celor din alte localităţi de ţară: două şiruri de căsuţe, magazine mărunte şi o cârciumă. Totuşi, această stradă se deosebea prin ceva de cele de o seamă cu ea. La capătul opus se deschidea o pantă pietruită ce urca pe culmea îmbrăcată în iarbă şi trecea pe sub arcada unei porţi magnifice. Dincolo de poartă, împrejmuită de ziduri înalte se deschidea o curte uriaşă, asemenea unui teren de rugbi şi în cel mai îndepărtat capăt se înălţa castelul. Era o construcţie înaltă, cu turnuri pătrăţoase ce aminteau de forma solniţelor oferind privitorului o imagine romantică, uimitoare şi totodată discordantă cu peisajul din jur.

Acesta era căminul mătuşii sale, vajnica mătuşă Mabel.

Iubind cu pasiune caii, dură ca o stâncă, cu picioarele pe pământ, Mabel sora mai mare a tatălui său, nu se aşteptase niciodată să-şi găsească un soţ. Dar, pe când se apropia de treizeci de ani, dragostea – sau ceva asemănător cu ea – se năpusti în viaţa ei. L-a întâlnit pe Ned Kinnerton şi s-a căsătorit cu el în mai puţin de trei luni.

Membrii familiei au trăit sentimente contradictorii. Erau atât încântaţi cât şi uimiţi şi nu în ultimul rând înspăimântaţi.

Dar Mabel a iubit Kinton-ul la fel de mult ca şi Ned. Căsnicia lor nu a fost binecuvântată cu copii, dar o colecţie de nepoţi şi nepoate năvăleau asupra lor în vacanţe, parcă pentru a compensa această greşeală a naturii. Mabel nu lua în seamă niciodată ceea ce făceau, cu condiţia ca nimeni să nu fie crud cu vreun animal. Aşa că, nestânjeniţi, escaladau meterezele, dormeau într-un cort improvizat sub un cedru,

pretindeau că toarnă ulei clocotit prin deschizătura îngustă a ferestrei aflată deasupra uşii de la intrare, înotau în lacul năpădit de stuf, improvizau arcuri şi săgeţi sau cădeau din copaci.

După moartea lui Ned, toţi şi-au imaginat că Mabel se va muta de la Kinton. Dar unica rudă masculină care ar fi putut să-şi asume responsabilitatea uriaşă a castelului, deja îşi luase zborul spre Australia şi o ducea bine acolo, astfel încât Mabel a rămas.

— Nu trebuie încălzite toate încăperile, a decis ea şi a izolat ultimul etaj cu draperii groase şi pături de lână, agăţate de-a latul părţilor superioare ale scării circulare.

În rest, viaţa continua ca mai înainte. Castelul era la fel de plin de copii ce se maturizau rapid. Bucate nenumărate servite în sufragerie, la masa lungă din mahon. Pretutindeni câini, focuri de buşteni arzând înăbuşit, imagini trecătoare, surprinse de oglinzile uriaşe, asemenea unor instantanee.

Kinton. Tom ajunsese la capătul călătoriei. Micşoră viteza pe aleea pavată şi trecu pe sub arcada întunecată a porţii de la intrare.

În partea cea mai îndepărtată se afla o pajişte imensă lăsată în paragină. Drumul se bifurca şi mergea în jurul acesteia, de ambele părţi pentru a se întâlni din nou, în faţa uşii masive. Zidurile înconjurătoare constituiau vestigii ale construcţiei iniţiale şi între crăpăturile ivite prinseseră viaţă tufe de valeriană sălbatică şi micşunele ruginii.

Tom parcă maşina şi coborî. Aerul serii era plăcut şi înviorător, dar mai răcoros decât cel londonez. Urcă scările şi prinse în mână clanţa uriaşă din fier forjat a uşii de la intrare. Aceasta se deplasă încet către interior, scârţâind asemenea unei uşi dintr-un film de groază, înăuntru, vestibulul înalt şi neîncălzit l-a întâmpinat cu un aer rece şi umed. Pardoseala era din piatră şi un cămin uriaş se înălţa încadrat de două armuri prăfuite şi încununat de un inel de săbii străvechi. Traversă vestibulul şi deschizând alte uşi a lăsat în urmă Evul Mediu şi a intrat în Renaşterea italiană.

Când venise prima oară la Kinton, copil fiind, se aşteptase doar la scări în spirală, coridoare tainice şi cămăruţe cu lambriuri întunecate, dar fusese năucit de toată această opulenţă. Aşteptase cu nerăbdare să locuiască într-un castel medieval şi se simţise uşor

păcălit. Dar când fu întrebat, Ned povestise că unul dintre strămoşii săi victorieni îşi luase de soţie o doamnă bogată şi una din condiţiile ei pentru a se căsători cu acesta a fost ca el să-i dea mână liberă în privinţa decorului interior al castelului. Ulterior, ea petrecuse cinci ani şi cheltuise o mulţime de bani pentru transformarea Kinton-ului într-un exemplar de măreţie pseudo-renascentistă. Pereţii interiori, atât cât a fost posibil, au fost daţi jos. Arhitecţii au realizat o uriaşă scară în formă circulară, lungi coridoare lambrisate, ferestre arcuite cu stâlpi zvelţi.

Din Florenţa a fost angajat un italian să proiecteze şi să picteze tavanele înalte şi să transforme zidurile budoarului destinat moştenitoarei într-o terasă mediteraneană împodobită cu muşcate roşu intens pictate în frize încadrate de chenare din ipsos.

După terminarea lucrărilor de construcţie au mai urmat alte şase luni până când tânăra pereche să se poată muta în noua reşedinţă. Au fost alese tapetele, agăţate draperiile şi covoare noi au fost întinse în toate camerele. Portretele familiei Kinnerton au fost atârnate pe pereţii sufrageriei, amintirile de familie au fost expuse în dulăpioare elegante, cu vitrine din sticlă.

Dar, de la acele zile de extravaganţă nebună, nu se mai realizase mare lucru la Kinton. Nimic nu mai fusese schimbat sau reînnoit, deşi, din când în când, ar fi fost nevoie ca ici-colo să se facă mici reparaţii, să se aplice un strat de vopsea sau să se fixeze la locul lor ornamente dezlipite.

Focurile ardeau înăbuşit în căminele din saloane, dar coridoarele şi dormitoarele de la Kinton se aflau sub stăpânirea frigului pătrunzător.

Îl învăluia mirosul obiectelor vechi, familiar şi drag. Tom urcă în fugă şirul de scări curbate, câte două odată, atingând uşor bara de mahon care fusese lustruită până la strălucire, de generaţii de mâini. Ajuns în capătul scărilor s-a oprit, ascultând zgomotul casei. Îi era greu să definească toate acele sunete, dar ştia că Mabel se afla pe undeva pe aproape.

A găsit-o în bibliotecă, purtând un şorţ de bucătărie şi o pălărie, înconjurată de armata obişnuită de câini credincioşi şi bătrâni, precum

şi de flori. Într-un vas chinezesc de o valoare inestimabilă realiza un complicat aranjament floral.

— O, dragul meu!

Lăsă foarfecele de grădină jos şi-l cuprinse în braţele ei, ceea ce constituia o experienţă interesantă pentru că era la fel de înaltă ca şi Tom şi de două ori mai trupeşă. Apoi se retrase, ţinându-l la distanţă şi privindu-l.

Ca şi altă dată, chipul ei îi amintea de cel al unui bărbat: cu trăsături dure, cu nasul mare, cu bărbia pătrată. Această masculinitate era accentuată de pieptănătura severă, părul ei cărunt fiind strâns şi răsucit la spate într-un coc ciufulit.

— Arăţi minunat, spuse ea. Ai călătorit bine? Ce minunat din partea ta să vii! După cum vezi, încerc să fac tot ce se poate pentru ca mâine seară casa să arate cât mai bine. Nu-ţi pot descrie cum era. Eustace – îţi aminteşti de bătrânul meu grădinar – a fost aici, a mutat o parte din mobilă, iar soţia lui a lustruit tot ce se află la vedere, inclusiv şi vasele câinilor, iar bucătăria este plină de furnizori. Abia îmi recunosc propria casă. Dar ce fac mama şi tatăl tău?

Ridică foarfecele de grădină şi îşi continuă treaba în timp ce Tom, sprijinindu-se de masă, cu mâinile în buzunare, îi povesti.

— Creaturi nesuferite, comentă ea, să o şteargă spre Majorca într-un moment ca ăsta! Chiar doream să fie prezenţi aici. Iată!

Aşeză ultima floare şi se depărtă să admire rezultatul final.

— Mătuşă Mabel, nu înseamnă toate acestea prea multă muncă pentru tine?

— Nu, nu prea. Eu doar le spun oamenilor ce să facă, iar ei îndeplinesc sarcinile. Se numeşte delegare. Dar nu avem o orchestră. Nimeni nu mai ştie să valseze astăzi, aşa că am hotărât să organizez o discotecă.

— Unde va fi?

— În vechea cameră a copiilor. Am golit-o de toate jucăriile vechi şi de casa de păpuşi şi de cărţi, iar Kitty a decorat-o să arate ca o junglă.

— Kitty? rosti Tom, după o pauză.

— Da, Kitty. Kitty a noastră.

— Este aici?

— Bineînţeles că este aici.

— Dar ultima oară când am văzut-o, locuia într-o casă plutitoare.

— Vai, scumpule, eşti în urmă cu ştirile. Căsătoria aceea a luat sfârşit. Ea a obţinut divorţul.

— Ce s-a întâmplat cu Terence?

— Cred că s-a întors în sudul Franţei.

— Şi băieţelul?

— Este cu Kitty.

— Locuiesc aici?

— Nu, locuiesc la Caxford.

Caxford era un sat în landă, la câteva mile de Kinton.

— A venit să stea cu mine după divorţ şi apoi a cumpărat o casă veche, aproape o mină. Dumnezeu ştie cu ce, căci nu pare să aibă două parale. Oricum, a cumpărat-o şi ne-a împărtăşit tuturor planurile pe care şi le făcuse pentru a transforma casa într-un cămin. Dar a aflat de ordinul de conservare emis de primărie. Am crezut că acesta va însemna sfârşitul, dar ea a reuşit să obţină o autorizaţie şi, de atunci, locuieşte acolo, într-o rulotă cu Crispin.

— Crispin?

— Băiatul. Băieţelul cel simpatic.

— Dar ce are de gând să facă? întrebă Tom.

— O, Dumnezeu ştie. Îţi aminteşti cum era Kitty. Odată ce o lua razna, nu puteai să scoţi nicio vorbă înţeleaptă de la ea. Doreşti ceai?

— Nu, mulţumesc.

— Îţi voi oferi ceva de băut mai târziu.

Începu să strângă resturile rămase de la aranjamentul floral şi în timp ce făcea acest lucru se auzi o bătaie în uşă şi se ivi un chip necunoscut.

— Doamnă Kinnerton, a venit omul cu paharele. Unde doriţi să le ducem?

— Ei, poftim, dacă nu-i una, e alta! Curăţă aici, Tom, dacă vrei, şi pune un buştean pe foc… spuse ea plecând în grabă.

Rămas singur, Tom a strâns tulpinile de flori veştede, le-a aruncat în foc, a mai pus câţiva buşteni în cămin şi apoi a plecat în căutarea lui Kitty.

Vechea cameră a copiilor era situată la o oarecare distanţă de încăperile principale şi separată de acestea printr-o uşă batantă, capitonată cu postav roşu. Fiind situată într-unul din numeroasele turnuri ale castelului, încăperea avea o formă circulară şi două ferestre cu arcade îi ofereau un aer aparte, motiv pentru care copiii o găseau fascinantă. Nu mai fusese locuită de mult timp, dar în vederea evenimentului de a doua zi, suferise o seamă de transformări. Pereţii şi tavanul erau acoperiţi cu o reţea pentru grădină, de care fuseseră prinse liane de viţă şi rămurele înmugurite de iederă.

Căţărată pe o scară dublă se afla o fată înaltă şi subţirică al cărei păr blond era prins la spate într-o coadă de cal. În gură ţinea un cleşte, iar pe faţă i se aşternuse o expresie de intensă concentrare în încercarea de a prinde o ramură de molid în reţeaua din sârmă.

Când Tom intră în cameră, ea scoase cleştele din gură şi, fără să-l privească, spuse:

— Dacă mi-ar lua cineva iedera asta de pe faţă…

— Bună, Kitty.

Ea s-a întors, cu riscul propriei siguranţe şi privi în jos spre el. Ramura de molid căzu pe podea, iar iedera i se înfăşură în jurul gâtului ca o ghirlandă păgână. După câteva secunde rosti:

— Tom!

— Se pare că te distrezi de minune acolo sus.

— Trec prin clipe dificile. Nu reuşesc să fixez ceva.

— Mi se pare că totul arată minunat.

Se descâlci cu grijă din iederă, o puse în îndoiturile împletiturii şi apoi se întoarse şi se aşeză pe treapta de sus a scării, cu faţa spre el.

— Am ştiut că vei veni. Mi-a spus mătuşa Mabel.

— N-am ştiut că te afli aici.

— Frumoasă surpriză pentru tine.

— Eşti suplă. Îţi stă bine.

— Am muncit din greu. Ai aflat despre casa mea?

— Mi-a povestit Mabel. Mi-a spus şi despre divorţ.

Îmi pare rău.

— Mie nu. Toată treaba a fost o greşeală groaznică şi una pe care n-ar fi trebuit să o fac niciodată. Dădu din umeri. Dar tu mă

cunoşti, Tom. Dacă a existat vreodată de făcut un lucru prost, atunci eu l-am făcut.

— Unde este băieţelul tău?

— Pe aici, pe undeva.

Purta o pereche de jeanşi vechi şi nişte pantofi albaştri din pânză. Puloverul era atât de vechi încât se zdrenţuise. Într-o mânecă avea o gaură prin care-i ieşea cotul. Privind-o, realiză cât de mult se schimbase. Unde se rotunjiseră odată obrajii deasupra acelei bărbii ferme, se arătau acum oasele. Se iviseră riduri în jurul gurii, dar conturul era neschimbat, cu râsul care ameninţa şi o gropiţă care apărea când zâmbea.

Chiar în momentul acela zâmbi. Ochii erau de un albastru intens. Încetă să o mai privească căutând alte subiecte de discuţie. Modul ingenios în care fusese realizat decorul era un posibil subiect.

— Ai făcut toate acestea singură?

— Cea mai mare parte. Eustace m-a ajutat să ridic împletitura. Va fi o discotecă. Nu e Mabel o minune? Imaginează-ţi să organizezi o discotecă la a şaptezeci şi cincea aniversare!

— Ai făcut o treabă bună. Pare ca un club de noapte.

— Cum arată Londra acum? întrebă ea nostalgică.

— La fel ca întotdeauna.

— Ai aceeaşi slujbă? Cu asigurarea persoanelor?

— Deocamdată.

— Până aici toate bune. Dar cu dragostea cum stai? Nu este vremea să te căsătoreşti? Nu că aş fi eu un exemplu de urmat.

— Cu dragostea stau foarte bine, mulţumesc.

— Mă bucur să aud asta. Ţine!

El prinse cleştele pe care i-l aruncă şi ghemul de aţă şi se îndreptă să ţină scara în timp ce Kitty cobora.

— Povesteşte-mi despre casa ta.

— De fapt, nu-i nimic de povestit. Locuim într-o rulotă.

— Îmi vei arăta casa?

— Sigur că da. Poţi să vii mâine. Poate îţi voi da o treabă de făcut.

— Crezi că dacă am merge şi am provoca o uşoară agitaţie, ne-ar oferi cineva o ceaşcă cu ceai?

Au stins lumina şi au străbătut palierul şi apoi, prin uşa uriaşă au intrat în bucătărie. Aici, două femei zdravene erau ocupate cu tot felul de activităţi culinare pentru petrecerea din ziua următoare. Un curcan fript tocmai era scos din cuptor; albuşuri erau bătute cu mixerul; supa aburea într-un castron uriaş. În mijlocul acestora, la capătul unei mese lungi, se afla Crispin care mânca resturile de aluat rămase în tăvi după scoaterea plăcintelor. Semăna uimitor cu Kitty.

Făcu prezentările.

— Acesta este Tom, un fel de văr. Nu ştiu dacă ar trebui să-i spui Tom sau unchiul Tom, sau chiar vărul Tom.

— Doar Tom, se gândi acesta să curme dilema.

A tras un scaun şi s-a aşezat. Kitty se alătură femeilor voinice, aflate în celălalt capăt al bucătăriei.

— Noi locuim într-o rulotă, îl înştiinţă Crispin.

— Ştiu.

— Urmează să ne mutăm într-o casă.

— Ştiu şi asta. Intenţionez să vin să o văd.

— N-ai să poţi călca pe podea pentru că e lipicioasă. Mama a dat-o cu lac…

— Se va usca până atunci.

Kitty li se alătură şi îi anunţă că o tavă cu ceai tocmai fusese dusă în bibliotecă, astfel că se ridicară şi plecară împreună. În bibliotecă au găsit-o pe mătuşa Mabel stând lângă foc şi împărţind turtă dulce cu cei patru câini care-şi agitau cozile.

Tom a dormit într-un pat din alamă, aflat într-un dormitor bântuit de un curent sinistru ce fluiera de-a lungul şi latul podelei şi a cărui sursă palidă de lumină o constituia o lustră atârnată în mijlocul tavanului. La o cercetare mai atentă a descoperit şi motivul pentru care vântul îşi făcea de cap prin cameră: o gaură în tavanul turnuleţului ce se înălţa în tavanul camerei alăturate. Aceasta era de fapt o cameră de toaletă, prevăzută cu umeraşe şi cuiere. Tom a despachetat, şi-a aranjat hainele şi apoi s-a schimbat, îmbrăcând pijamaua. În cele din urmă a pornit într-o adevărată călătorie, în căutarea celei mai apropiate băi, pentru a se spăla pe dinţi. Într-un târziu a reuşit să se aşeze în pat. Cearşafurile erau din pânză de olandă

şi la atingerea lor s-a înfiorat. Erau umede şi îngheţate. Faţa de pernă, bogat împodobită cu o broderie complicată urma să-şi lase amprenta pe obrazul său.

Noaptea începu să plouă. Se trezi şi ascultă: mai întâi o răpăială de stropi şi apoi darabana uniformă pe acoperiş, urmată de inevitabilul zgomot produs de căderea picăturilor prin crăpătura camerei cu turnuleţ. A rămas întins, gândindu-se la smochingul său, agăţat acolo, întrebându-se dacă să se ridice şi să-l salveze. Apoi şi-a spus că nu avea rost să se deranjeze părăsindu-şi patul. Se gândi la Mabel încercând să-şi imagineze cât va mai putea trăi în acest edificiu monumental. Se gândi la Kitty şi la Crispin, primitori şi entuziaşti în rulota lor. Se gândi la Elaine şi se simţi fericit că luase hotărârea să nu-l însoţească având în vedere condiţiile cărora era nevoit să le facă faţă. Se gândi la Kitty din nou. Chipul acela… gura cu gropiţă care zâmbea. Şi, cu gândul la ea, adormi legănat de sunetul liniştit al ploii.

Dimineaţa, ploaia se opri. Tom se trezi târziu şi coborî. A găsit o farfurie cu ochiuri cu slănină, păstrată caldă în cuptor şi o teribilă agitaţie domestică. Scaunele erau mutate încoace şi încolo, lăzile cu sticle transportate sus pe scări, mesele împodobite, acoperite cu feţe de masă din damasc, ce nu mai fuseseră folosite de ani de zile. Furgonete mici năvăleau în curtea exterioară prin arcul porţii de la intrare parcând la uşa principală, descărcând ghivece cu plante, teancuri de farfurii, lăzi cu vin, tăvi cu rulouri proaspăt coapte.

O furgonetă hodorogită a descărcat doi tineri cu părul lung şi toate accesoriile necesare discotecii. Tom îi lăsă încolăciţi între firele electrice, să-şi instaleze microfoanele, cablurile şi difuzoarele. Apoi, când îşi oferi ajutorul, i se dădu sarcina istovitoare de a transporta saci plini cu butuci sus, pe scările din spate, drept combustibil pentru numeroasele focuri aprinse.

Mătuşa Mabel se afla pretutindeni, pe picioarele ei mari, înfăşurată într-un şorţ de grădină din pânză de sac, plină de energie. La al patrulea drum, sus pe scări, cu un sac de butuci în spate, Tom dădu peste ea pe palierul bucătăriei, unde prepara masa pentru vastul ei anturaj de câini, de parcă aceasta era cea mai importantă problemă a zilei.

Lăsă sacul jos şi îşi îndreptă umerii care deja îl dureau.

— Asta-i mai rău decât munca în mină. Câţi mai trebuie să car?

— O, dragul meu. Sunt sigură că ai dus destui. Nu am ştiut că faci în continuare treaba asta. Credeam că te-ai oprit.

— Nimeni nu mi-a spus să mă opresc, spuse el râzând.

— Păi, opreşte-te acum. Nu mai face nimic. Nu mai este mare lucru de făcut, şi dacă va fi, mai simt şi alţii în jur.

Se uită la ceasul masiv de pe încheietura mâinii ei.

— Du-te şi cumpără-ţi o băutură la cârciumă. Şi eu trebuie să mănânc ceva. Furnizorul nu a adus dejunul, iar eu nu îndrăznesc să intru în bucătărie ca să gătesc pentru tine. Sunt sigură că aş fi dată afară.

— Mă gândeam, spuse Tom, că aş putea să merg cu maşina să văd noua casă a lui Kitty, la Caxford.

— Ce idee minunată! Poţi să-i faci şi o invitaţie pentru prânz. Sunt sigură că niciodată nu mănâncă cât trebuie. Uneori mă întreb dacă mănâncă vreodată ceva. De aceea este aşa de slabă. Cât despre micuţul Crispin, când vine aici, nu-şi mai scoate mâna din cutia cu biscuiţi. Pare mort de foame, adăugă ea liniştită, concentrându-se asupra câinilor ei neliniştiţi. Cine este gata pentru masă?

Caxford era aşezat la marginea landei, bucurându-se de o perspectivă îndepărtată a Mării Nordului şi cu o biserică mică şi frumoasă înconjurată de arbori plecaţi spre interior, departe de bătaia necontenită a vântului. Casa lui Kitty se afla la capătul îndepărtat al străzii principale, relativ izolată de ultimul şir de căsuţe de ţară. Tom parcă în partea laterală a drumului, ieşi din maşină, simţi mirosul pătrunzător de turbă al mlaştinii şi auzi behăitul îndepărtat al oilor. Văzu căsuţa, zidurile vechi şi acoperişul nou, haosul activităţii de reconstrucţie care tulburase ceea ce fusese odinioară grădina din faţă.

Tom a deschis cu grijă o poartă din lemn ce abia se mai ţinea în ţâţâni şi se apropie de o alee de piatră care ducea către casă. La capătul acesteia se afla o mare cantitate de pământ. Se uită împrejur cu interes şi văzu gardul viu de păducel şi un şir de dependinţe părăsite care probabil fuseseră odinioară crescătorie de porci; în faţa acestora se afla rulota lui Kitty, care servea drept locuinţă temporară, cât timp

casa era renovată, şi o maşină veche, hodorogită, împreună cu o betonieră şi o colecţie de lopeţi şi roabe.

Păşind cu grijă peste pământul nămolos, Tom avea acum imaginea spatelui casei şi observă că pe această parte fusese construită o anexă nouă iar acoperişul nou din ţiglă se îmbina cu panta celui vechi. Scânduri groase duceau peste băltoace de noroi spre uşa principală, care se afla deschisă. Era o uşă vârstată foarte frumos cu plăci din lemn de pin, iar dincolo de ea se auzea sunetul vesel al muzicii pop.

Îşi croi drum peste scândură şi bătu în uşă.

— Kitty!

Muzica se opri. Închisese tranzistorul. O clipă mai târziu, apăru la uşă, arătând în mare măsură ca şi ieri, în afară de o pată de lac maro rămasă pe un obraz.

— Tom! N-am crezut că într-adevăr vei veni astăzi.

— Am spus că voi veni.

— Mi-am închipuit că vei fi prea ocupat, ajutând-o pe Mabel.

— Am muncit ca un sclav, dar, mulţumesc cerului că m-a eliberat. A spus să vin şi să-ţi fac cinste cu masa de prânz.

Trecu dincolo de uşă şi privi în jurul său cu interes.

— Ce zici?

— Tocmai am terminat podeaua din dormitorul lui Crispin.

— Unde este Crispin?

— Este plecat să-şi petreacă ziua cu familia învăţătorului. Sunt extraordinar de amabili. Cei mai buni prieteni ai mei. Soţia învăţătorului va avea grijă de el şi diseară, iar eu mă pot schimba pentru petrecerea lui Mabel în casa ei şi pot să fac şi o baie. Nu este prea uşor să te îmbraci pentru o petrecere, când locuieşti într-o rulotă destul de strâmtă.

— Da, aşa este. Când te vei muta aici?

— Cred că ar trebui să fie gata în aproximativ două săptămâni.

— Ai mobilă?

— Suficientă. Suficientă pentru noi doi şi pentru început. Este doar o căsuţă. Nu foarte mare.

— Totuşi, uşa din faţă este foarte mare.

Kitty se arătă încântată.

— Nu este frumoasă? O am de la un negustor de fier vechi. Toate uşile le am de la negustorii de fier vechi sau de la deşeuri. Ştii, oamenii dărâmă case vechi şi frumoase pentru că se prăbuşesc sau pentru că cineva doreşte să construiască o fabrică în grădină, şi câteodată cineva are înţelepciunea de a salva toate uşile şi ramele ferestrelor şi obloanele. Aceasta este aşa de frumoasă, încât imediat am hotărât să devină uşa mea din faţă.

— Cine a împestriţat-o cu dungi?

— Eu. Dar am realizat o mulţime de alte lucruri. Adică, constructorii au făcut toate lucrările de specialitate, dar sunt nişte bărbaţi extraordinar de drăguţi şi nu par să aibă ceva împotrivă dacă şi eu sunt prezentă printre ei tot timpul. Şi dacă ar fi să plăteşti oameni să îndepărteze vopseaua ar costa o sumă prea mare de bani, înţelegi, iar eu nu am prea mulţi bani. Oricum, vino şi te uită. Aceasta este bucătăria, unde intenţionăm să şi luăm masa, aşa că va fi o bucătărie-sufragerie… explică Kitty.

Inspectară cu atenţie casa, trecând dintr-o cameră în alta, în timp ce interesul firesc al lui Tom se transformă într-un fel de admiraţie uimită, căci Kitty reuşise să vadă într-o casă părăsită eventualitatea realizării unui unicat. Fiecare cameră avea trăsătura ei încântătoare şi surprinzătoare. O fereastră mică, ciudată, o nişă pentru cărţi, un tavan care îmbina lamba şi ulucul, un laminator.

Bucătăria era pardosită cu dale de piatră roşie şi o scară generoasă se ridica spre dormitorul lui Crispin, aflat la mansardă, cu o fereastră lungă şi joasă unde urma să fie aşezat patul, astfel încât să poată urmări răsăritul soarelui.

Salonul nu avea doar un cămin în stil victorian, mic şi încântător, ci şi un balconaş fixat în perete şi prevăzut cu o scară de acces.

— Aici va putea urmări Crispin programul la televizor. Va trece nevăzut şi se va simţi în largul său când voi avea oaspeţi.

Focul ardea şi trosnea vesel în cămin.

— Am aprins focul să văd dacă va trage aşa cum trebuie.

— A fost un şemineu aici?

— Nu. Pe acesta l-am salvat tot de la un depozit şi de jur împrejur l-am ornamentat cu plăci de ceramică albastru cu alb. Cred că

arată perfect, nu-i aşa?

Apoi îi arătă un bufet din pin pe care-l cumpărase şi urma să-l umple cu porţelan colorat, un scaun pe care-l făcuse dintr-un butoi tăiat în două, şi dormitorul ei, care se afla la parter, şi avea ferestre-uşi care duceau spre ceea ce urma să fie într-o zi, terasa.

Tom a rămas în faţa uşilor înalte privind spre noroiul amestecat şi grămezile de cărămizi.

— Cine va face ordine în grădină?

— Chiar eu. Va trebui să o sap pentru că sunt tot felul de comori teribile îngropate acolo; poţi găsi chiar şi cadre metalice de paturi. M-am gândit să folosesc un cultivator, dar cred că ar fi distrus în câteva clipe.

— Intenţionezi să locuieşti cu Crispin aici?

— Bineînţeles. Ce altceva crezi că aş face?

— Să o vinzi. Să obţii un profit enorm. Să o iei din loc.

— N-aş putea să o vând. Am pus prea mult suflet în ea.

— Este foarte izolată.

— Îmi place.

— Dar Crispin? Ce se va întâmpla cu el? Unde va merge la şcoală când va fi mai mare?

— Chiar aici, în sat.

El se întoarse de la fereastră şi îşi concentră privirile asupra ei.

— Kitty, eşti sigură că nu ţi-ai asumat o răspundere prea mare?

Pentru o clipă, ea îi întâlni privirea; ochii ei, cu albastrul lor surprinzător, erau enormi pe faţa slabă. Apoi îi întoarse spatele.

— Iată, Tom. Acestea sunt dulapurile mele. Sunt uriaşe, nu crezi? Iar eu am doar o pereche de jeanşi şi o rochie. Din păcate. Dar vezi, am folosit obloanele vechi pentru uşi. Ele sunt într-adevăr frumoase, nu-i aşa?

Îşi aşează mâna pe lemnul satinat, de culoarea mierii, într-o mângâiere destinată unei fiinţe dragi.

— Şi această structură încântătoare din ghips. La început am crezut că era… lemn cioplit şi am fost gata să o rad…

El îi observă mâinile, unghiile rupte, pielea înăsprită, purtând urmele muncii brute pe care o făcea.

— Kitty, eşti sigură că asta este ceea ce doreşti cu adevărat?

Nu a răspuns imediat. El aşteptă; după puţin timp, Kitty a spus:

— Tom, într-o clipă, îmi vei spune, Kitty, tu nu doreşti să locuieşti aici. Este ceea ce mi s-a spus toată viaţa. Kitty, tu nu doreşti să călăreşti calul acela. Kitty, tu nu doreşti să cumperi bicicleta aia veche. Kitty, tu nu doreşti să porţi rochia aia îngrozitoare. Orice doream cu adevărat să fac, părinţii mei îmi spuneau întotdeauna să nu fac. Cum puteau să ştie? N-avea niciun rost să le spun că nu doream să merg la Paris şi să fiu *au pair,* căci dacă n-aş fi mers, aş fi fost trimisă într-un loc deprimant să fiu învăţată să gătesc sau să învăţ să dactilografiez sau să aranjez flori. Nu sunt genul acesta de persoană, Tom. De aceea, când am fost dată afară din slujba de la Paris – şi nu a fost greşeala mea, căci domnul nu părea să fie în stare să-şi ţină mâinile departe de mine, iar când doamna l-a prins, eu am fost, evident, acuzată! — nu am venit acasă. Ştiam că dacă n-aş fi evadat atunci, n-aş fi făcut-o niciodată. Cât despre Terence, fostul meu soţ… dacă toată lumea m-ar fi lăsat în pace, ştiu că niciodată nu m-aş fi căsătorit cu el. Dar au început numaidecât, îndată ce au pus ochii pe el. Kitty, tu nu doreşti să ai vreo legătură cu un bărbat ca ăsta. Kitty, tu nu doreşti să-ţi petreci restul vieţii locuind într-o barcă. Kitty, tu nu doreşti să te căsătoreşti cu el. Aşa că, în final, am făcut-o. Simplu şi fără a gândi de două ori.

Tom îşi sprijini umerii de geamul rece al uşilor şi îşi puse mâinile în buzunare.

— Nu ţi-aş spune vreodată ce să doreşti. Nu ştiu ce doreşti. Dar nu vreau să te văd făcând o altă greşeală şi să ajungi într-o situaţie care te-ar depăşi.

— Am făcut greşeli toată viaţa, dar trebuie să fiu lăsată să-mi urmez propria cale. Îl am pe Crispin şi nu am nevoie de mulţi bani. Şi îmi place aici, în Caxford. Îmi place să fiu lângă Mabel. Îmi place să mă aflu aproape de Kinton şi să-mi amintesc tot ce a fost amuzant pe vremea când eram copii.

— Sunt plin de admiraţie pentru tine, spuse Tom. Sunt uimit de ceea ce ai realizat, Kitty. Chiar n-aş suporta să mă gândesc la tine ca la o persoană care se zbate la nesfârşit de una singură…

— Te referi la casă? Dar asta este un fel de terapie. Mă vindecă de Terence.

Închise uşile dulapurilor şi întoarse cheia ca şi cum îl închidea

pe Terence acolo.

— Ştii, Tom, când am înţeles că vei veni în nord în acest week-end, am dorit să nu se întâmple. Nu doream să-mi amintesc de seara aceea îngrozitoare când ne-ai invitat la restaurant şi Terence s-a îmbătat. Bănuiesc că asta mă face să mă simt jenată şi ruşinată. Nimănui nu-i place să se simtă ruşinat. Sau vinovat.

— N-ai de ce să te simţi vinovată. Cred că ai străbătut un lung tunel, întunecat, tot timpul singură, încă nu ai ajuns la capătul acestuia, dar îl ai pe Crispin. Cât despre Terence, ei bine, poţi să-l treci la capitolul experienţă de viaţă.

— Atunci, tu nu consideri că această casă este o altă greşeală?

— Cel care nu greşeşte niciodată, nu face niciodată nimic. Şi chiar dacă este o greşeală, este nemaipomenită. După cum ţi-am spus mai înainte, sunt plin de admiraţie.

— Nu trebuie să spui asta. Nu este nevoie să fii atât de amabil.

Spre surprinderea lui, Kitty se stăpânea cu greu să nu izbucnească în plâns. Nu-şi aminti să o fi văzut vreodată plângând.

— Eu… Eu nu sunt obişnuită cu oameni aşa de amabili…

— O, Kitty…

— Nu sunt obişnuită să stau astfel de vorbă. Chiar şi Mabel crede că sunt nebună. Nu am fost capabilă să stau de vorbă cu nimeni. Nu în felul acesta. Cu nimeni, aşa cum o fac acum cu tine.

— Nu trebuie să plângi.

— Ştiu, dar nu mă pot abţine.

Simţea nevoia disperată de a-şi înfunda faţa într-o batistă, iar el i-o dădu pe a lui, de parcă i-ar fi citit gândurile.

— Pur şi simplu, atât de multe lucruri au mers prost, încât, uneori – ca în această iarnă – când sunt obosită sau maşina nu porneşte, când în rulotă este un frig pătrunzător şi nu există niciun copil care să-i ţină companie lui Crispin… încep să-mi pierd încrederea în mine şi mă întreb dacă nu cumva sunt cu adevărat iresponsabilă, aşa cum susţin toţi cei din jurul meu. Kitty, tu nu vrei să te îngropi în Northumberland. Kitty, trebuie să te gândeşti la Crispin. Kitty, eşti atât de egoistă încât să te izolezi de familia ta? Kitty, ce faci cu viaţa ta?

Tom nu mai putea îndura. Se apropie de ea, o întoarse cu faţa spre el şi o luă în braţe. Simţea coastele subţiri pe sub lâna moale a

jerseului şi părul sub bărbia lui.

— Nu mai plânge. Nu mi-am imaginat niciodată că tu şi lacrimile puteţi să faceţi tovărăşie, aşa încât, în acest moment simt că lumea se prăbuşeşte în jurul meu.

— Nu vreau să crezi că sunt o proastă.

— Nu eşti proastă. Cred că eşti fantastică. Eşti frumoasă, supravieţuieşti şi ai un copil. Asta-i ceea ce cred. Şi trebuie să beau ceva. Să mergem la cârciumă să ne aşezăm lângă foc şi să discutăm despre lucruri vesele, precum venirea verii sau petrecerea lui Mabel. Şi după ce vom mânca ceva, te voi lua cu maşina sau vom merge să ne plimbăm peste câmpuri; poate vom coborî pe plajă ca să aruncăm pietricele în mare. Am putea merge în oraş ca să găsim un magazin de antichităţi şi îţi voi cumpăra ceva minunat pentru casă. Vom face tot ce doreşti tu, Kitty. Trebuie doar să rosteşti cuvintele. Trebuie doar să-mi spui…

La căderea amurgului a revenit la Kinton. Primele lumini au apărut imediat ce a cotit strada principală, iar castelul se profila la orizont, înaintea lui, proiectat pe cerul de peruzea.

Era ciudat când se gândea că în seara aceea, poate pentru ultima oară, Kinton va fi *en fete.* Luminile vor străluci şi muzica va cânta. Maşinile vor trece de arcul porţii de la intrare cu lumina farurilor răspândindu-se pe zidurile bătrâne. Încăperile vechi şi posomorâte, pline de flori şi mângâiate de lumina lumânărilor, vor răsuna de glasuri şi râsete.

Dar acest lucru nu se va mai întâmpla vreodată. Era un miracol ca tot ce rezistase atât de mult. Kinton părea un loc ridicol, demodat, un anacronism, dar toate acestea erau valabile şi pentru Mabel. Ea a fost cea care realizase atât de mult perseverând în ceea ce credea; cunoscând ceea ce dorea de la viaţă; fiind pregătită să plătească pentru asta. Transformase castelul într-un cămin, îl ocupase cu copiii altora şi văzuse doar frumuseţea din încăperile reci şi înalte. Păzise grădina, plimbase câinii, adunase prieteni la gura sobei. Reuşise, prin ingeniozitate şi perseverenţă, să păstreze ţesătura covoarelor uzate, boilerele îndărătnice şi pereţii fragili. Fusese, pentru multă vreme, invincibilă.

Conducând încet pe stradă, apoi pe alee şi pe sub arc, Tom se gândi la acel cuvânt, invincibilă. Şi atunci, îi trecu prin minte ideea că Mabel şi Kitty se asemănau în multe privinţe. Amândouă erau originale, mergând până la excentricitate şi acţiunile lor erau de neînţeles pentru oamenii obişnuiţi. Dar erau supravieţuitoare. Într-un fel sau în altul, orice se întâmpla, instinctul îi spunea că amândouă vor supravieţui.

Se afla în dormitor, la masa de toaletă, încercând să-şi lege papionul la o lumină firavă, când se auzi o bătaie uşoară în uşă.

— Tom.

Se întoarse. Era Mabel. Arăta excelent într-o rochie lungă, maro, de croială veche, cu diamantele familiei la urechi şi, la gât, purtând perlele pe care Ned i le oferise în ziua nunţii.

Tom încetă să se lupte cu papionul.

— Arăţi minunat, spuse el.

Ea a închis uşa şi s-a apropiat.

— Ştii, Tom, mai degrabă mă simt minunat. Foarte tânără şi veselă. Vrei să te ajut să-ţi pui papionul? întotdeauna obişnuiam să fac asta pentru Ned, bietul de el. Era incapabil să decidă care din capete era cel potrivit.

Tom, care deja luase această decizie, rămase supus în timp ce ea se ocupa de papion.

— Poftim! Este perfect.

Se priviră, zâmbindu-şi generos.

— Poate că acesta este momentul potrivit să-ţi ofer darul meu, spuse el, şi luă de pe masa de toaletă un pachet mare şi plat, învelit elegant în hârtie albă creponată şi legat cu o panglică aurie.

— Vai, Tom, eşti un băiat scump. Nu trebuia să-mi aduci nimic. Doar faptul că te afli aici este suficient.

Dar îl duse, cu vădită plăcere şi anticipând bucuria, spre pat, unde se aşeză şi se apucă să desfacă ambalajul. Tom se aşeză alături de ea. Panglica şi hârtia dispărură, descoperind brusc gravura veche, montată în ramă.

— Tom! O, Tom, este Kinton! Unde ai găsit-o?

— Dintr-o întâmplare nemaipomenită, într-un magazin de

antichităţi din Salisbury. Erau două sau trei într-un sortiment de mărfuri angro, iar aceasta este una dintre ele.

Îşi aminti de plăcerea pe care o simţise descoperind un dar atât de potrivit pentru Mabel.

O cercetă atent, apropiind-o de ochi, pentru că, îmbrăcată în rochia de seară, nu avea ochelarii la ea.

— Probabil că este foarte veche. Îmi închipui că are cel puţin două sute de ani. Ce drăguţ din partea ta. Voi putea să o iau cu mine…

— Să o iei cu tine?

— Da.

Aşeză cu grijă tabloul pe pat şi se întoarse spre el.

— Nu intenţionam să-ţi spun în seara asta, dar îţi voi spune la urma urmei. Se cuvine ca tu să fii primul în cunoştinţă de cauză. Intenţionez să părăsesc Kintonul. A devenit, deodată, prea mult pentru mine. Este prea mare şi prea vechi. Ca şi mine, adăugă ea râzând.

— Unde vei merge?

— Există o casă mică pe strada principală din sat. Am remarcat-o cu puţin timp în urmă. O voi renova şi-i voi pune încălzire centrală, şi mă voi muta cu câinii mei, îndată ce va fi posibil, şi vom trăi pentru tot restul vieţii avându-i pe măcelar şi pe vânzătorul de ziare drept vecini.

Imaginându-şi cele spuse, Tom zâmbi.

— Nu sunt surprins. Întristat, dar nu surprins. Venind spre casă, în această seară, cu maşina, am văzut castelul şi, atunci, mi-am dat seama că nu este cu putinţă să mai dureze.

— Aş fi dorit să mor aici. Dar trebuie ţinut cont şi de faptul că aş putea fi foarte bolnavă şi bătrână şi ce grijă obositoare aş deveni pentru toţi bunii mei prieteni şi pentru rudele mele.

— Mai ai încă destul de trăit.

— Nu regret, tu ştii asta. Vine o vreme când totul se sfârşeşte ca atunci când părăseşti o petrecere la care te distrezi cu adevărat. Şi noi ne-am distrat aici, nu-i aşa? Este atât de plin de amintiri fericite pentru mine, că nu mi-ar plăcea să-mi pierd vremea şi să îmbătrânesc ca să le las să devină banale.

— Ce se va întâmpla cu Kinton?

— Habar n-am. Poate cineva va dori să-l cumpere, să-l

transforme în şcoală, spital sau centru de educaţie supravegheată, dar mă îndoiesc. Poate îl va prelua Trustul Naţional. Poate se va prăbuşi. Nu-i departe de asta. Putregai uscat la subsol. Carii prevestitori de moarte în turnul de vest. Lilieci în clopotniţă!

Râse şi-l atinse cu o lovitură drăgăstoasă pe genunchi.

Tom râse împreună cu ea. Apoi spuse:

— Dacă doreşti să renovezi casa din sat, de ce nu o rogi pe Kitty să te ajute?

— Asta-i, rosti Mabel. Am bănuit că ne vom îndrepta spre subiectul Kitty, mai devreme sau mai târziu.

— Am văzut căsuţa ei… Am rămas mut de admiraţie. Efortul investit acolo este incredibil.

— Ştiu. Este un copil încăpăţânat, exasperant, dar oricine trebuie să-şi scoată pălăria în faţa ei.

— Dar nu este la fel de încăpăţânată cum îi place să creadă lumea.

— Nu. A trecut prin multe. După divorţ, am rugat-o să locuiască la mine, cu Crispin, dar nu a fost de acord. A spus că trebuie să-şi clarifice singură situaţia.

Deveni tăcută. Tom, ridicând ochii, descoperi privirea ei atentă, cercetătoare.

Înainte să poată spune ceva, Mabel îl întrebă:

— Ce aţi făcut astăzi, tu şi Kitty?

— Am privit casa. Am luat prânzul în Caxford, am fost în oraş şi am făcut nişte cumpărături. I-am cumpărat nişte farfurii Spode, albastru cu alb, pentru vitrina ei. Apoi am dus-o acasă.

— Întotdeauna ai fost foarte aproape de Kitty. Bănuiesc că ai fost mereu singura persoană care a înţeles-o cu adevărat.

— Odată, mi-ai spus că ar trebui să mă căsătoresc cu ea.

— Iar tu ai spus că ar fi incestuos pentru că ea era ca o soră pentru tine.

— Şi tu ai spus că într-o zi va fi frumoasă.

— Iar tu mi-ai spus că vei fi capabil să aştepţi.

— Şi aştept, spuse Tom.

Mabel a rămas foarte răbdătoare să vadă dacă Tom era hotărât să continue. Dar pentru că nu o făcu, ea spuse simplu:

— Nu aştepta prea mult.

De departe, din inima castelului, venea sunetul slab al muzicii. Ascultau amândoi. Parcă din respect pentru petrecere, băieţii cu părul lung care se ocupau de discotecă aleseseră pentru începutul acestei seri deosebite o selecţie din valsurile lui Strauss.

Mabel era încântată.

— Ce drăguţ! Deşi am crezut că vor cânta doar rock and roll, adăugă ea, de parcă sistemul stereo atât de complicat ar fi fost un instrument la care cei doi ar fi putut cânta.

Când se pregătea să-i explice, se auzi o bătaie în uşă.

— Mabel!

— Sunt aici, haide, intră.

Uşa se deschise încet, şi capul lui Kitty apăru în cadrul uşii. Tom se ridică în picioare.

— Mabel, te-am căutat peste tot. Va trebui să te grăbeşti. Primele maşini vor începe să sosească, iar tu trebuie să fii jos ca să-ţi întâmpini musafirii.

— Dumnezeule! Mabel se ridică de pe pat, îşi aranjă rochia la spate şi netezi dantela maro. Habar n-aveam că s-a făcut aşa de târziu. Şi tu când ai ajuns aici?

Se uită repede spre Kitty.

— Cred că acum cinci minute. O, Mabel, arăţi minunat. Dar, haide, grăbeşte-te. Trebuie să fii acolo.

— Am plecat, spuse Mabel.

Îşi strânse tabloul, hârtia şi panglica aurie. Îl sărută pe Tom pe obraz şi se îndreptă spre uşă, sărutând-o pe Kitty *en passant,* într-un fel distrată, iar apoi dispăru, cu spatele drept, cu diamantele care sclipeau şi dantela maro care mătura covorul uzat.

Faţă în faţă, Tom şi Kitty îşi zâmbiră. Tom spuse:

— Mabel nu este singura care arată minunat.

Kitty purta o rochie atât de romantică şi de feminină încât devenise, deodată, o persoană total diferită. Pantofi din satin, alb cu albastru deschis, cu o fustă care foşnea când se mişca şi un decolteu care-i dezvăluia umerii delicaţi şi gâtul vulnerabil. Părul des, de culoare deschisă, strălucitor şi foarte îngrijit îi cădea unduios

încadrându-i faţa, iar la urechi avea perle şi pe încheietura delicată a mâinii, un ceas micuţ, valoros.

— De unde naiba ai obiectul ăsta minunat?

— Este extraordinar de vechi. L-am primit când aveam optsprezece ani şi mama încerca să mă facă să arăt asemenea unei tinere care îşi face debutul în societate.

Tom zâmbi.

— Intră şi închide uşa. Nu sunt gata încă, dar voi fi într-o clipă.

Intră şi se aşeză pe pat, în locul lui Mabel. Îl urmări în timp ce se încălţa, îşi puse jacheta şi apoi îşi aranjă banii, cheile şi batista în buzunare diferite. Apoi, îl întrebă:

— Ce i-ai oferit lui Mabel pentru ziua ei de naştere?

— O gravură reprezentând Kintonul. Spune că o va lua cu ea.

— Unde o va lua?

— La o casă mică din sat. Părăseşte castelul.

După puţin timp, Kitty spuse:

— Bănuiam că asta va face.

— Nu ştiu dacă trebuia să-ţi spun sau nu. Nu trebuie să spui nimic.

— Sunt uimită doar că a rezistat – locuind aici, adică – aşa de mult timp. Sunt… Sunt bucuroasă că pleacă, totuşi.

— Şi eu. Cum spunea şi ea, este cel mai bine să părăseşti o petrecere când încă te distrezi. Şi ea nu doreşte să se îmbolnăvească sau să fie infirmă şi să devină un motiv de îngrijorare pentru toţi prietenii ei.

— Dacă va fi bătrână şi infirmă, spuse Kitty, atunci eu voi avea grijă de ea.

— Da, spuse Tom. Da, cred că o vei face.

Acordurile muzicale ajungeau până la ei amestecându-se cu zgomotul maşinilor ce aduceau oaspeţii şi cu vocile nou veniţilor.

— Ar trebui să coborâm, spuse el. Ar trebui să fim acolo, să-i oferim lui Mabel un sprijin moral.

— De acord, aprobă Kitty.

Se ridică, netezindu-şi fusta ca şi Mabel, iar Tom o luă de mână şi împreună ieşiră din cameră şi porniră de-a lungul coridorului spre capătul scărilor.

Acum muzica se auzea mult mai clar. „Povestiri din pădurea vieneză”. Începură să coboare scările. Şi pe măsură ce coborau, ocolind arcada minunată a ferestrei, apărea, puţin câte puţin, holul în toată splendoarea. Cu lumânări şi focuri aprinse, arzând cu flăcări sclipitoare reflectate în mulţimea cupelor de şampanie înşiruite pe masă.

Pe neaşteptate, momentul acela i se păru atât de deosebit, încât el dori să-l savureze, să-l facă să dureze, să şi-l amintească mereu. Se opri şi o reţinu pe Kitty.

— Aşteaptă, îi spuse el.

Se întoarse spre el.

— De ce? Ce se întâmplă Tom?

— Nu va mai exista niciodată un moment ca acesta. Ştii asta, nu? N-ar trebui să ne grăbim.

— Ce ar trebui să facem?

— Să ne bucurăm de el.

Se aşeză pe treapta lată de piatră şi o trase pe Kitty alături de el. Ea se aşeză, cufundându-se în foşnetul fustelor de satin, îmbrăţişându-şi genunchii cu braţele. După zâmbetul ei, Tom îşi dădu seama că a fost înţeles. Momentul, locul şi fata, o asociere de elemente menite să-l copleşească de plăcere şi mulţumire.

Kitty, pe care o cunoştea aproape de când se ştia pe lume, dar pe care, totuşi, nu o cunoscuse niciodată câtuşi de puţin. Ea era parte din tot; parte din această seară; parte din Kinton. Se uită în jurul său, la tavanul pictat, la splendoarea avântată a ferestrelor arcuite, la curba perfect proporţionată a scării de piatră pe care se aflau împreună. Îi cercetă chipul şi, pe neaşteptate, se simţi inundat de bucurie.

— Când intenţionezi să te muţi din rulotă în casă?

Kitty începu să râdă.

— Ce-i aşa de amuzant? întrebă Tom.

— Tu. Am crezut că ai să dezvălui ceva grozav de măgulitor sau romantic.

— Păstrez partea romantică şi lauda pentru mai târziu. Pentru că acesta este momentul pentru treburi extrem de importante.

— Foarte bine. Ţi-am spus, cam în două săptămâni.

— Mă gândeam… dacă ai putea să aştepţi o lună. Am

programate câteva zile libere. M-am gândit că aş putea merge în Spania, dar mai curând aş veni în Northumberland şi poate te-aş ajuta să te muţi. Asta… dacă ai vrea şi tu.

Kitty încetă să mai râdă. Ochii ei erau impasibili, enormi şi foarte albaştri. Ea spuse:

— Tom, nu trebuie să-ţi fie milă de mine.

— N-aş putea trăi un asemenea sentiment faţă de o persoană ca tine. Aş putea să o admir, sau să fiu invidios sau chiar să fiu furios. De compătimire, nici vorbă.

— Nu crezi că ne cunoaştem de prea mult timp?

— Nu cred că ne-am cunoscut destul.

— Îl am pe Crispin.

— Ştiu asta.

— Dacă ai veni să mă ajuţi – şi nu pot să mă gândesc la nimic mai plăcut – şi la sfârşit, ai ajunge la concluzia că te-ai săturat… adică n-aş dori să ai impresia că n-am reuşit să… să fiu independentă. Că n-am reuşit să mă descurc singură…

— Ştii ceva, Kitty? Nici tu nu ştii ce spui.

— Nu înţelegi.

— Înţeleg perfect.

O luă de mână şi rămase uitându-se la ea. Se gândi la Mabel şi la Kinton. Kinton, o ruină, iar Mabel cu câinii locuind într-o căsuţă cu încălzire centrală şi probabil bucurându-se de căldură, pentru prima oară în viaţa lor. Îşi aminti de Kitty, copil fiind, când dormea pe creneluri, îndrăzneaţă, încăpăţânată, hotărâtă şi curajoasă şi se gândi la fiul ei, aşezat pe pat în noua lor casă, urmărind prin fereastră răsăritul soarelui.

Mâna lui Kitty era zgâriată, aspră şi cu unghiile rupte, dar frumoasă. O ridică spre buze, o sărută în palmă şi îndoi degetele peste ea.

— Ce înseamnă asta? întrebă ea.

— Finaluri, îi răspunse el, zâmbind. Şi începuturi.

Flori în ploaie

Deplasându-se prin ceaţa groasă şi umedă şi prin vântul rece ce

bătea dinspre est, autobuzul local se opinti, în sfârşit, spre ultima pantă către sat. Părăsisem Relkirk de o oră şi, pe măsură ce drumul şerpuit urca spre dealuri, vremea se înrăutăţise transformându-se dintr-o după-amiază întunecată, dar uscată, într-una posomorâtă şi umedă.

— Da, este îngrozitor, comentă şoferul luând banii pentru bilet de la o femeie grasă cu două genţi de voiaj, pline de cumpărăturile făcute dimineaţă.

Şi exact cuvântul „îngrozitor" rostit în scoţiană m-a dus cu gândul înapoi, în trecut, m-a făcut să mă simt de parcă reveneam acasă.

Geamul era aburit. Am şters un petic şi am privit afară cu speranţă; ziduri de piatră, siluete neclare de mesteacăn argintiu şi zadă. Mici răscruci se deschideau din când în când spre gospodăriile invizibile, pierdute în întuneric, dar până acum recunoscusem drumul şi ştiam că într-o clipă vom traversa podul şi vom ajunge, în sfârşit, pe strada principală a satului.

Eram aşezată lângă fereastră.

— Scuzaţi-mă, am spus bărbatului de lângă mine. Trebuie să cobor la staţia următoare.

— O, da. Nu este o zi prea bună.

Se ridică şi rămase în picioare pe interval să-mi permită să trec.

— Nu. Este îngrozitor.

Mi-am făcut drum până în partea din faţă a autobuzului. Am traversat podul şi în clipa următoare ne aflam acolo, opriţi lângă trotuarul din faţa magazinului doamnei McLaren.

Effie McLaren
Magazin general Lachlan
Oficiul poştal

indica firma de deasupra uşii, aşa cum arătase de când reuşeam să-mi amintesc. Uşa autobuzului se deschise. Am mulţumit şoferului şi am coborât, urmată de unul sau doi pasageri.

— Da, da, spuneau toţi. Este o zi îngrozitoare.

Plecară pe drumuri diferite, iar eu am rămas pe loc, pe trotuarul din staţia de autobuz. Am aşteptat până ce autobuzul a plecat; până ce

zgomotul motorului care scrâşnea se stinse, în sus, dispărând după curba următoare a drumului. Liniştea se împlinea cu alte zgomote. Clipocitul râului, care bolborosea. Behăitul unor oi nevăzute. Foşnetul vântului prin pinii de pe coasta dealului ce se înălţa deasupra mea. Totul binecuvântat de familiar. Neschimbat.

Eu şi cei trei fraţi ai mei am venit pentru prima oară la Lachlan de un Paşti, cu părinţii noştri, când eu aveam cam zece ani. După asta, vacanţa a devenit un eveniment anual. Casa noastră era în Edinburgh, unde tatăl meu era profesor, dar pentru că amândoi părinţii iubeau pescuitul, închiriau în fiecare an aceeaşi vilişoară de la doamna Farquhar care locuia în ceea ce era cunoscut dintotdeauna sub numele de Casa mare.

Au fost vremuri minunate. În timp ce mama şi tata stăteau lângă râu, sau ore întregi într-o barcă în mijlocul lacului, noi copiii eram lăsaţi în voia soartei, alergând nestăpâniţi peste dealurile acoperite cu iarbă neagră, înotând în bazine cu apa rece ca gheaţa, căutând păstrăvi, sau hoinărind cu rucsacurile în spinare spre un oarecare loc îndepărtat, plin de frumuseţe. Câteodată, în dimineţile de duminică, tatăl meu cânta la armoniu în biserica prezbiteriană; mama era rugată să demonstreze realizarea broderiei în stil italian la Institutul Rural al femeilor, iar eu cu fraţii mei ne alăturam elevilor din sat, în excursii sau la concerte.

Dar, cel mai bun lucru – şi acesta oferea farmecul adevărat excursiilor noastre anuale – rămânea ospitalitatea nesfârşită a doamnei Farquhar. Văduvă şi înaintată în vârstă, iubea cu sinceritate oamenii şi exista întotdeauna în casa ei o colecţie de prieteni, copiii acestora, nepoţi şi nepoate, şi poate un fin sau doi.

Dintre toţi aceşti copii, unul singur era nepotul ei, urmaş al unicului fiu al doamnei Farquhar.

De la început, în mod automat, am fost incluşi în orice activitate ce se punea la cale. Partide de tenis sau vreo petrecere, sau cros sau vreun picnic. Îmi amintesc cum uşa de la intrare a casei rămânea întotdeauna deschisă; masa din sufragerie întinsă pentru mesele îmbelşugate ce urmau; focul din camera de zi întotdeauna aprins, vesel şi primitor. Îmi amintesc narcisele şi îmi închipui Casa mare din

Lachlan în perioada Paştelui. În grupuri imense, în grădina pustie, îngrămădite în boluri în interior, invadând încăperile cu mireasma lor puternică.

Când i-am spus mamei, la telefon, că voi ajunge la Relkirk să lucrez timp de o lună, şi-a amintit toate acestea şi mi-a spus:

— Mă întreb dacă vei reuşi să ajungi la Lachlan.

— Sunt sigură că voi avea o zi liberă. Altfel, mă voi prăbuşi. Pot să prind un autobuz şi să fac o vizită. Să merg să o văd pe doamna Farquhar.

— Dar… rosti mama fără să pară prea sigură.

— De ce să nu merg? Crezi că nu-şi va aduce aminte de noi?

— Draga mea, bineînţeles că şi-ar aminti şi ar fi încântată să te vadă. Doar că nu cred că se simte prea bine… Am auzit ceva despre o congestie cerebrală sau un atac de inimă. Dar poate şi-a revenit. Oricum, mai întâi să dai un telefon.

Dar n-am dat telefon. Căci recompensată cu o zi liberă, m-am dus pur şi simplu la staţia de autobuz din Relkirk şi m-am urcat în autobuz. Iar acum, mă aflam aici, stând ca o nebună în ploaia nimicitoare şi deja udă leoarcă. Am traversat îndreptându-mă spre poştă; clopoţelul de deasupra uşii a sunat, iar eu am fost întâmpinată de mirosul familiar de parafină amestecat cu portocale şi cuişoare şi aroma dulceagă a bomboanelor.

Magazinul era, ca întotdeauna, pustiu. Fusese mereu aşa, în afară de cazul în care avea câţiva clienţi care cumpărau timbre sau ciocolată, sau cutii cu piersici sau aţă pentru nasturi. Doamna McLaren prefera să locuiască în camera din spate, dincolo de perdeaua din mărgele, unde îşi servea ceaiul şi stătea de vorbă cu pisica ei. Acum o auzeam.

— Ei, Tiddles, să vedem cine poate fi?

Câţiva paşi şovăitori şi apăru printre mărgele, cu şorţul ei înflorat şi bereta maro, adusă peste sprâncene. Nu o văzusem niciodată fără bereta aceasta. Fratele meu, Roger, susţinea că sub ea nu avea păr şi că era cheală ca şi Kojak.

— Ei, cum s-a mai schimbat vremea. Dar cu ce vă pot fi de folos?

— Bună ziua, doamnă McLaren.

Mă privi peste tejghea, încruntându-se. Mi-am îndepărtat pălăria de lână, mi-am scuturat părul şi deodată m-a recunoscut. A deschis gura încântată, ridicând mâinile în gestul clasic de uimire.

— Chiar eşti Lavinia Hunter! Ce surpriză. Dumnezeule, ce-ai mai crescut! Cred că a trecut ceva vreme de când ai fost aici ultima oară?

— Aproape cinci ani.

— V-am dus dorul.

— Şi noi. Dar tatăl meu a murit şi mama s-a dus să locuiască în Gloucestershire, lângă sora ei. Iar fraţii mei par a fi împrăştiaţi în toată lumea.

— Regret moartea tatălui tău. A fost un bărbat iubitor. Dar tu? Cu ce te ocupi?

— Sunt asistentă medicală.

— Dar asta-i minunat. La un spital?

— Nu. Am lucrat într-un spital. Dar acum acord asistenţă în particular. Sunt angajată la o familie din Relkirk, doar pentru o lună, unde am grijă de doi copii mai mari şi un nou-născut. Ar fi fost de datoria mea să vin mai devreme să vă văd, dar nu este prea uşor să-ţi iei liber.

— Nicio problemă. Înţeleg.

— Îmi imaginam că aş putea să o vizitez pe doamna Farquhar.

Expresia veselă a doamnei McLaren deveni tristă şi întunecată.

— O, draga mea. Biata doamnă Farquhar a avut o mică congestie cerebrală, iar starea ei s-a înrăutăţit de atunci, după spusele tuturor. Casa este schimbată acum, dar nu în felul în care obişnuia să fie cu voi toţi alergând în jurul ei. Doar bătrâna doamnă care se află la etaj, în patul ei, şi cele două asistente, noapte şi zi. Mary şi Sandy Reekie sunt încă acolo, ea găteşte, iar el are grijă de grădină, dar Mary spune că este înfiorător să găteşti doar pentru asistente, căci biata doamnă Farquhar nu consumă mai mult de o ceşcuţă cu mâncare ca pentru bebeluşi.

— O, îmi pare rău. Atunci, nu crezi că ar fi inutil să merg să o văd?

— Şi de ce nu? Ar putea avea o zi bună şi atunci, cine ştie ce bine i-ar face să vadă un chip tânăr şi vesel?

— Nu mai vine nimeni să stea mai mult?

Era trist să-şi imagineze casa cea mare aşa de lugubră.

— Păi, n-ar merge. Mary Reekie mi-a spus că singura persoană pe care doamna Farquhar ar dori să o vadă ar fi Rory, şi că i-a spus preotului, iar acesta i-a scris lui Rory, dar Rory este în America şi nu ştiu dacă există vreun răspuns la scrisoare.

Rory. Nepotul doamnei Farquhar. Ce o îndemnase pe doamna McLaren să scoată la iveală, aşa deodată, numele lui? M-am uitat la ea peste tejghea, încercând să descopăr o licărire de intuiţie inexplicabilă, proprie muntenilor. Dar ochii ei şterşi rămaseră inocenţi şi mă întâmpinară cu o privire netulburată. Mi-am spus că n-ar putea ghici bătăile care se porniseră în regiunea inimii mele doar la rostirea numelui său. Rory Farquhar. Întotdeauna fusese pentru mine doar Rory şi aşa avea să rămână, dar numele său era ortografiat în engleză, Ruaraidh.

M-am îndrăgostit de Rory într-o primăvară însorită, de neuitat, când aveam şaisprezece ani, iar el douăzeci şi doi. Nu mai fusesem niciodată îndrăgostită şi efectul acestei iubiri a fost transformarea mea într-o persoană extrem de receptivă, dar nu şi visătoare, astfel încât, obiectele neobservate mai înainte au devenit frumoase; frunzele şi arborii, florile, scaunele, vazele, lumina focului – totul era atins de efectul magic al unor experienţe pline de vrajă, de parcă niciodată înainte nu văzusem niciunul dintre aceste obiecte obişnuite, zi de zi.

În primăvara aceea au organizat numeroase picnicuri, au înotat şi au jucat tenis, dar cele mai plăcute au fost momentele de trândăvie, de intimitate, când au ajuns să se cunoască mai bine unul pe celălalt. Stătea întinsă pe pajiştea din faţa Casei mari şi îl urmărea cum exersa aruncarea undiţei, folosind un ghemuleţ de lână, în loc de muscă, pentru a da greutate firului. Seara, porneau alături către fermă pentru a lua laptele sau o ajutau pe nevasta fermierului să hrănească, cu biberonul, mielul părăsit de mama sa ce îşi găsise adăpost în bucătărie, în faţa căminului.

Totdeauna la sfârşitul vacanţelor, doamna Farquhar organiza o mică petrecere. Vechea sală de biliard era golită de mobilă şi aduceau un magnetofon şi dansau dansuri populare scoţiene. În ultima vacanţă, Rory purtase vechiul kilt şi o cămaşă de culoare kaki care aparţinuseră

tatălui său; învăţase paşii de dans şi împreună au dansat până şi-a pierdut suflarea. Când seara a luat sfârşit a sărutat-o şi povestea s-a încheiat. Căci Rory a plecat a doua zi dimineaţă şi niciodată nu reuşisem să înţeleg semnificaţia sărutului. Fusese vorba de afecţiune sau de un rămas bun?

După plecarea lui, trăise într-o lume populată de fantome: primea scrisori şi telefoane imaginare şi Rory înţelegea că nu era capabil să trăiască fără ea. Dar realitatea era alta: Rory a început lucrul, la Londra, la aceeaşi companie pentru care lucra tatăl său şi mai târziu nu a revenit la Lachlan, de Paşte. Zilele libere din primăvară le petrecuse la ski aşa cum îi spusese doamna Farquhar. Şi-l imagina înconjurat de fete bogate şi se simţea bolnavă de gelozie.

Odată am furat o fotografie de-a lui Rory dintr-un album descoperit în biblioteca doamnei Farquhar. Se desprinsese şi căzuse din paginile vechi aşa că nu a fost furt cu adevărat. Am ridicat-o şi am pus-o în buzunar, iar mai târziu, între paginile agendei mele. Am păstrat-o mereu, deşi nu l-am mai revăzut pe Rory, iar de la moartea tatălui meu am încetat să mai venim la Lachlan. Nu mai aflasem nicio veste despre el.

Iar acum, doamna McLaren îi pronunţă numele, iar eu îmi amintisem de acel tânăr Rory, cu kiltul său uzat, cu faţa îmbujorată şi părul negru.

— Ce face în America?

— O, nişte afaceri în New York. Şi tatăl său a murit, ştii.

— Presupun că Rory este acum căsătorit şi are un cârd de copii.

— Nu, nu. Rory nu s-a căsătorit.

Am mai stat de vorbă şi apoi am cumpărat nişte ciocolată de la ea, i-am spus la revedere, am ieşit din magazin şi am pornit în direcţia Casei mari. Am rupt hârtia de la ciocolată şi am muşcat o bucată. Mâncată astfel, sub cerul liber, avea exact gustul de altădată.

„Voi merge doar să o văd, mi-am spus. Doar voi merge şi voi suna la uşă, iar dacă asistenta mă va trimite la plimbare, nu va avea importanţă.”

O femeie venea spre mine, cu un coş de cumpărături. Era îmbrăcată în ţinuta tradiţională a femeii de la ţară, cu batic, fustă din

tweed şi vestă matlasată, în verdele acela îngrozitor.

„Nu pot să fac tot drumul ăsta fără să nu încerc."

Femeia s-a oprit.

— Lavinia.

M-am oprit şi eu. Cu siguranţă, era ziua revederilor. Inima mea a tresărit dezamăgită.

— Bună ziua, doamnă Felham.

Iat-o, se afla în faţa mea. Stella Felham, singura femeie din sat pe care mama n-a reuşit niciodată să o placă. Împreună cu soţul ei, care fusese avocat, îşi construiseră o casă în Lachlan, după pensionarea lui, stabilindu-se aici pentru totdeauna. El era un pescar maniac şi întotdeauna spunea „Undiţe întinse" în loc de „Noroc" când servea o băutură, iar ea era extrem de activă şi îşi petrecea cea mai mare parte a timpului încercând să forţeze doamnele satului să participe la conferinţe filosofice sau să se implice în acţiuni caritabile. Doamnele satului erau amabile şi încântătoare dar, în ciuda entuziasmului Stellei Felham, acţiunile nu erau niciodată profitabile. Nu şi-a putut imagina niciodată de ce, iar ele erau prea cumsecade ca să-i spună.

— Ce surpriză! Nu-mi venea să cred că erai chiar tu. Ce Dumnezeu faci aici?

I-am spus ceea ce-i spusesem şi doamnei McLaren.

— Dar, draga mea, trebuie să vii să ne vizitezi. Lionel s-ar bucura să te vadă pentru o clipă. „Undiţe întinse" oricum, este foarte plictisit astăzi. Intenţiona să meargă la pescuit, dar s-a anulat.

— Este… este foarte amabil din partea dumneavoastră, dar, de fapt, sunt în drum spre doamna Farquhar.

— Doamna Farquhar! Vocea ei se ridică cu o octavă. Dar nu ţi-a spus nimeni? Este pe moarte.

Îmi doream să o pot lovi.

— A suferit comoţia aceea groaznică acum câteva luni. Dumnezeule! Asistente, zi şi noapte. Nu este bine să mergi la ea. Zace ca un buştean. Facem tot ce se poate, bineînţeles, dar mă tem că vizitele sunt doar o pierdere de vreme. Ce trist! Ce minunată era şi ce lucruri bune a făcut pentru sat! Cât despre acel Rory… se află la New York şi nici nu a venit să o vadă. Îţi imaginezi?! Când de fapt el va moşteni locul acesta…

Nu mai suportam pe nimeni să vorbească despre Rory şi în mod sigur nu pe Stella Felham.

— Îmi pare rău. Trebuie să plec. Nu am prea mult timp la dispoziţie, până la ultimul autobuz, înapoi către Relkirk.

— Deci vei merge la Casa mare? întrebă pe un ton de parcă o înfruntam în mod conştient.

— Da.

— Foarte bine. Dar dacă vei avea o clipă liberă înainte de a porni către autobuz treci pe la noi neapărat. Lionel îţi va oferi ceva de băut.

— Ce amabil!

M-am depărtat de ea, m-am întors şi am lăsat-o acolo, privind în urma mea de parcă eram nebună. Ceea ce probabil era adevărat.

Nu mi-l puteam imagina pe Rory locuind la New York. Exista probabil un motiv foarte întemeiat pentru care nu răspunsese la scrisoarea preotului şi nici nu venise acasă. Am mers mult cu paşi sprinteni, urcând dealul şi de-a lungul drumului îngust ce ducea către porţile Casei Mari. Când am ajuns s-au ivit înaintea mea, larg deschise. Nu am luat-o pe alee ci pe scurtătură, prin grădina pustie, printre mulţimile de narcise ude. Erau încă boboci, închise în faţa ploii. Am mers pe sub copaci şi am deschis poarta înaltă din ocolul căprioarelor. Dincolo de gard se întindea pajiştea a cărei iarbă fusese lăsată să crească în voie şi rododendroni şi azalee. Apoi urca până la terasa acoperită cu pietriş aflată în faţa casei. Prin ceaţă casa prindea contur. Casa bătrână, înaltă, din piatră roşie, făcând corp comun cu sera era împodobită cu un turnuleţ ce se ridica deasupra uşii de la intrare. Uşa exterioară era deschisă aşa că am traversat pajiştea, am trecut peste terasa acoperită cu pietriş, apoi am păşit pe verandă şi am sunat. Clinchetul clopoţelului nu se stinsese încă în încăperile din spate când eu deschisesem deja uşa interioară cu geamuri şi trecusem pragul.

Era o linişte deplină. Foarte curat. Pe masa din hol nu se afla nicio floare, câinii nu lătrau, iar glasurile copiilor nu sfâşiau tăcerea. Mirosea a pin şi a pastă de lustruit şi de asemenea persista o boare de dezinfectant, infirmiere, spital, aşa de familiară mie, încât am sesizat-o imediat.

Am înaintat spre mijlocul holului şi mi-am scos pălăria. Mi-am înălţat privirea spre scara pustie şi am întrebat fără să strig prea tare:

— Este cineva acasă?

În loc de răspuns se auziră paşi pe coridorul de deasupra. Nu paşii sprinteni, cu tălpi de cauciuc ai unei asistente profesioniste, ci paşi grei, masculini. Sandy Reekie, mi-am spus, se afla la etajul superior să umple coşurile cu buşteni pentru focul suferindei. Am aşteptat.

Paşii au început să coboare. Au ajuns la jumătatea palierului şi s-au oprit. Proprietarul lor apăru ca o siluetă proiectată în lumina de la fereastra scării. Nu era Sandy Reekie, pe care mi-l aminteam musculos şi cu umerii încovoiaţi. Ci era un bărbat înalt îmbrăcat într-un kilt şi un pulover gros.

— Cine este? întrebă el şi apoi îmi văzu faţa întoarsă în direcţia lui.

Ochii noştri se întâlniră. Urmă o tăcere prelungită. Apoi, pentru a treia oară în ziua aceea, o persoană îmi pronunţă numele.

— Lavinia.

Iar eu am rostit simplu.

— Rory.

Continua să coboare scările cu mâna pe balustradă. Traversă holul şi îmi luă mâna.

— Nu-mi vine să cred, spuse el şi apoi mă sărută pe obraz.

— Nici mie nu-mi vine să cred. Toţi mi-au spus că eşti la New York.

— Am venit cu avionul acum două seri. Sunt aici abia de azi.

— Cum se simte bunica ta?

— Se stinge, răspunse el, altfel decât Stella Felham, liniştit şi delicat, de parcă îmi spunea că doamna Farquhar aproape adormise.

— Am venit să o văd.

— De unde? De unde vii?

— Relkirk. Lucrez acolo, asistentă pentru o lună. Am o zi liberă. M-am gândit să vin la Lachlan. Mama mi-a spus că doamna Farquhar a fost bolnavă, dar m-am gândit că poate se simte mai bine.

— Sunt două asistente cu ea, timp de douăzeci şi patru de ore. Dar sora de zi a dorit să meargă la cumpărături în Relkirk, aşa că i-am împrumutat maşina şi i-am spus că voi avea eu grijă de bunica.

Făcu o pauză, ezitând, dar apoi spuse:

— Este focul aprins în camera de zi. Să mergem acolo. Va fi mai plăcut. Şi în plus, eşti udă leoarcă.

Era într-adevăr mai plăcut. A pus buşteni pe foc şi flăcările s-au ridicat pârâind. Mi-am scos hanoracul ud şi mi-am încălzit mâinile, umflate şi roşii, la foc. El mi-a cerut să-i povestesc totul despre mine, aşa că i-am povestit, şi când terminasem cu toate veştile de familie, mă încălzisem de-a binelea. Când ceasul de pe poliţa căminului bătu ora patru, mă lăsă lângă foc şi plecă să pună ceainicul pentru ceai. Am rămas lângă focul foarte plăcut şi vesel, aşteptându-l. Când se reîntoarse cu o tavă, ceşti, un ceainic şi un rest de turtă dulce, găsit într-o cutie, l-am întrebat:

— Ce-mi spui despre tine? Eu ţi-am spus totul despre familia noastră. Acum este rândul tău.

— Nu sunt prea multe de povestit. Am lucrat cu tatăl meu pentru puţin timp şi pe urmă, după ce a murit, am plecat la San Francisco. Când s-a îmbolnăvit aşa grav bunica mă aflam acolo. De aceea mi-a luat timp pentru a mă întoarce.

— Ai primit o scrisoare de la preot.

Turnam ceaiul. El stătea în fotoliu şi mă urmărea zâmbind.

— Zvonurile din Lachlan nu greşesc niciodată. Cine ţi-a spus?

— Doamna McLaren în magazin. Şi am întâlnit-o şi pe doamna Felham.

— Femeia aceea! Este bună să provoace încurcături şi nimic altceva. Nu conteneşte cu telefoanele, dă ordine contradictorii asistentelor şi le spune celor doi Reekie ce au de făcut.

— Mi-a spus că doamna Farquhar zace ca un buştean şi că este inutil să vin să o văd.

— Asta din cauză că nu i s-a permis să se apropie de casă şi este teribil de geloasă dacă altcineva reuşeşte.

— Sunt sigură că are intenţii bune. Cel puţin aşa obişnuia să spună mama întotdeauna despre ea. Continuă cu America.

— Păi, oricum, am primit o scrisoare de la preot, dar n-am citit-o până nu m-am întors la New York. Am prins primul zbor posibil spre casă.

— Şi dacă ea… când va muri… ce se va întâmpla cu casa?

— Îmi va reveni mie şi sunt foarte norocos. Dar ce naiba voi face cu ea?

— Ai putea să renunţi a mai fi un om de afaceri întreprinzător şi să te retragi la ţară ca să te dedici cultivării pământului.

— Probabil aş încheia-o ca Lionel Felham, spunând „Undiţe întinse" de fiecare dată când aş bea un pahar.

— Nu cred că se va întâmpla aşa.

Zâmbi din nou.

— Dar cultivarea pământului este tocmai cea mai dinamică afacere care merge azi. Ar trebui să mă întorc la colegiu, să o iau de la capăt şi să învăţ totul.

— Foarte mulţi oameni fac acest lucru. Ai putea merge la Cirencester. Să frecventezi ceea ce se numeşte cursul de gin cu apă tonică. Aşa i se spune cursului pentru studenţi maturi, ofiţeri în retragere şi alte categorii.

— Cum de ştii aşa de multe despre asta?

— Mama locuieşte cam la cinci mile de Cirencester.

Râse şi într-o clipă arătă la fel de tânăr cum mi-l aminteam.

— Şi atunci aş fi lângă tine din nou. Cred că asta ar fi cea mai mare ispită. Va trebui să mă gândesc serios. Deveni din nou gânditor. Cel mai bine ar fi să păstrez locul acesta. Ce vremuri minunate am trăit! Ce vremuri minuna te am putea trăi din nou. Îţi aminteşti cum mergeam după lapte? Şi cum hrăneai mielul cu biberonul?

— N-am uitat.

— Şi serile când dansam reel[1]…

Am continuat să discutăm, împărtăşind amintiri, până când ceasul a bătut ora cinci. Nu-mi venea să cred că timpul a trecut aşa de repede. Am pus pe masă ceaşca goală şi m-am ridicat.

— Rory, trebuie să plec, altfel pierd autobuzul.

— Te-aş duce eu cu maşina, dar am împrumutat-o asistentei şi, oricum, nu o pot părăsi pe bunica.

Ezită.

— Vrei să urci să o vezi?

---

[1] *Reel* = dans popular scoţian.

L-am privit şi i-am spus:

— Nu vreau să semăn cu Stella Felham. Am dorit să o revăd. Am dorit să stau de vorbă cu ea. Dar acum, cred că vreau doar să-mi iau rămas bun.

Mă luă de mână.

— Atunci, vino, spuse el.

Am ieşit din cameră şi am urcat scările ţinându-ne de mână. La capătul coridorului se afla o uşă deschisă şi mirosul de spital deveni mai puternic. Şi iată-ne în dormitorul mare, cochet, uşor demodat, în care doamna Farquhar dormise din ziua când sosise în Lachlan, ca mireasă. În ciuda prezenţei asistentelor, rămânea o cameră caldă şi primitoare, extrem de feminină cu periile argintii de pe masa de toaletă, fotografiile aflate peste tot şi perdelele trase la ferestrele mari.

Ne-am apropiat de pat. I-am privit faţa, senină şi frumoasă încă, ochii închişi, mâna zbârcită, întinsă liniştit pe îndoitura cearşafului de in. I-am luat mâna. Am simţit-o caldă şi încă vibrând de viaţă. Purta o jachetă de noapte din lână roz deschis, căptuşită cu sifon de mătase. O panglică de satin stătea provocatoare la gât, de parcă o aşezase acolo chiar doamna Farquhar.

— Bunico, rosti Rory.

Am crezut că dormea, dar a deschis ochii şi a înălţat privirea spre el, iar apoi a întors capul şi m-a privit. Timp de o clipă, ochii albaştri rămăseseră nedumeriţi şi inexpresivi, dar apoi, încet, se însufleţiră. Faptul că mă recunoscuse, îi făcu strălucitori. Îşi apropie degetele de ale mele, un zâmbet îi atinse gura încreţită, şi încet, dar destul de clar, îmi rosti numele.

— Lavinia.

Am rămas preţ de câteva minute. Am vorbit, schimbând un cuvânt sau două, apoi a închis ochii din nou. M-am aplecat repede şi am sărutat-o. Degetele ei slăbiră strânsoarea, mi-am retras mâna şi m-am depărtat.

Mi-am luat rămas bun, dar nu cu voce tare. Apoi Rory şi-a petrecut braţul în jurul meu şi m-a făcut să mă întorc. Am ieşit şi am lăsat-o singură.

Plângeam. N-am reuşit să găsesc o batistă, dar Rory avea una şi

mi-a şters lacrimile, şi în cele din urmă, am izbutit să-mi stăpânesc plânsul. Am coborât şi ne-am întors în camera de zi, mi-am pus hanoracul şi pălăria. Apoi am spus:

— Mulţumesc că m-ai lăsat să o văd.

— Nu trebuie să fii tristă.

— Trebuie să plec. Trebuie să prind autobuzul. Să-mi spui ce vei hotărî.

— Îţi voi spune. Când am să iau o hotărâre.

Am părăsit încăperea, am traversat holul şi am ieşit. Era mai rece şi mai umed ca oricând, dar aerul mirosea a iarbă neagră şi a turbă şi de-a curmezişul cerului, undeva, dincolo de norii de ploaie, o pasăre de pradă zbura nevăzută, în căutare de stridii, ţipându-şi cântarea singuratică.

— Te vei descurca?

— Sigur că da.

— Ştii drumul?

Am zâmbit.

— Bineînţeles.

Am întins mâna.

— La revedere, Rory.

Îmi luă mâna, mă trase aproape şi mă sărută.

— N-am de gând să-mi iau rămas bun, îmi spuse el. Voi spune ce spun întotdeauna americanii. Ai grijă. Nu sună aşa categoric. Doar ai grijă.

Am încuviinţat mişcând capul. Mi-a dat drumul la mână, m-am întors şi m-am îndepărtat coborând prin iarbă şi apoi prin tunelul ceţos pe sub copaci, printre azaleele şi narcisele clătinate de vânt, nădăjduind în apropiata zi cu soare şi căldură.

Jocul dragostei

Acesta era adevăratul început al vieţii lor împreună. Luna de miere se terminase. În acea dimineaţă Julian se întoarse la biroul său din Londra, iar acum se afla în drum spre Putney, căminul său.

Cu sentimentul bărbatului căsătorit de multă vreme, îşi găsi cheia, dar înainte să aibă timp să o introducă în broască, Amanda îi

deschise uşa. Acesta era unul dintre cele mai importante lucruri din viaţa sa, să păşească în. Interiorul casei sale, să închidă uşa în urma lui şi să-şi îmbrăţişeze soţia.

Când ea reuşi să vorbească, spuse:

— Dar nici nu ţi-ai scos haina.

— N-am avut timp.

În aer plutea o aromă foarte plăcută. Peste umărul ei, observă masa micuţă, aşezată în holul folosit ca sufragerie. Paharele primite ca dar de nuntă şi faţa de masă, argintăria dăruită de mama lui, licărind în lumina plăcută.

— Dar, dragul meu…

Simţea atingerea pieptului Amandei, talia ei îngustă, curba rotundă a spatelui ei elegant. Spuse:

— Fii liniştită. Trebuie să înţelegi că am timp doar pentru lucrurile de primă necesitate…

În dimineaţa următoare, la birou, sună telefonul. Era Tommy Benham.

— Sunt încântat că te afli din nou la Londra, Julian. Eşti de acord cu Wentworth pentru sâmbătă? Am aranjat cu Roger şi Martin pentru ora zece.

Julian nu răspunse imediat.

Amanda ştia despre Tommy şi golf. Înainte de a fi logodiţi, şi după aceea, acceptase resemnată faptul că sâmbetele, şi uneori şi duminicile, aparţineau golfului. Dar această sâmbătă era prima din adevărata lor viaţă împreună şi era posibil ca ea să dorească să o petreacă în compania lui.

— Eu… nu sunt sigur, Tommy.

Tommy se simţi ofensat.

— Ce vrei să spui cu asta? Nu poţi să-ţi schimbi stilul de viaţă doar pentru că ai o soţie! În plus, ea nu a avut nimic împotrivă nici înainte, aşa că de ce ar avea acum?

Acesta este esenţialul.

— Poate ar trebui să discut…

— Nicio discuţie, prin urmare nu comentăm. Prezintă situaţia ca un *fait accompli.* Poţi să fii acolo pe la zece?

— Da, sigur, dar…

— Minunat, te salutăm. Pe curând.

Şi Tommy închise.

Seara, în drum spre casă, Julian se opri şi cumpără soţiei sale flori.

„O să-i placă", îşi spuse satisfăcut.

„Va bănui că ceva nu este în regulă", interveni o voce ironică în mintea sa. „Probabil va crede că flirtezi cu una dintre dactilografe."

„Dar este ridicol. Ştie că joc golf la sfârşit de săptămână. Numai că… ei bine, este prima oară de când suntem căsătoriţi. Dar Tommy avea dreptate. Prezint situaţia ca un/flit *accompli.* Să fi căsătorit nu înseamnă să-ţi schimbi stilul de viaţă. Compromisuri, în regulă, dar nu o schimbare totală a obiceiurilor."

„Cine are de gând să facă compromisuri?", ironiză vocea. „Ea sau tu?"

Julian nu răspunse la aceste întrebări.

În definitiv, era absolut onest. O găsi pe Amanda în grădină, murdară de pământ şi cu părul ei blond revărsat peste faţă.

Julian scoase florile, pe care le ascunsese la spate, cu aerul unui magician de succes.

— Le-am cumpărat, spuse el, pentru că mă simt ca un nenorocit. Dimineaţă m-a sunat Tommy şi i-am spus că voi juca golf cu el sâmbătă, şi de atunci mă mustră conştiinţa.

Cu faţa îngropată între flori, Amanda îşi ridică privirea, uimită şi râzând.

— Dar de ce ar trebui să te mustre, dragul meu?

— Nu-ţi pasă?

— Păi, nu poţi să spui că ar fi prima oară când se întâmplă!

Simţi un val de iubire pentru ea. O îmbrăţişă şi o sărută cu pasiune.

Sâmbătă a fost o zi frumoasă. Wentworth, încălzit de soare şi porţiunile de parcurs cu iarbă întinse înainea lor, ispititoare şi catifelate. Julian, avându-l drept coechipier pe Tommy, nu putea greşi într-o asemenea zi.

La întoarcerea spre casă, avea mintea plină de gânduri plăcute şi

generoase. Se gândi că va ieşi cu Amanda la restaurant, dar când intră în casă, descoperi că ea deja pregătise musacaua după reţeta ei specială, aşa că au deschis o sticlă cu vin şi au cinat acasă.

Amanda purta un halat oriental lung, galben, pe care i-l cumpărase când se aflau în luna de miere la New York, iar părul îi cădea peste umeri ca o perdea din mătase de culoare deschisă.

— Să fac o cafea? întrebă ea.

Întinse mâna şi îi mângâie părul blond.

— Mai târziu…

Sâmbăta următoare jucă din nou golf şi la fel şi în cea de-a treia. Weekendul următor, partida a fost stabilită pentru duminică, iar el a acceptat acest aranjament cu inima uşoară.

— Nu jucăm sâmbăta aceasta, îi spuse el Amandei când s-a întors acasă. În schimb, jucăm duminică.

— Duminică?

— Da, răspunse el turnându-şi băutura în pahar şi trântindu-se în fotoliu cu ziarul de seară.

— De ce duminică?

Absorbit de preţurile acţiunilor, pierdu un anume ton din glasul ei.

— O, Tommy a renunţat la ziua de sâmbătă.

— Am spus că vom merge în vizită la părinţii mei duminică.

— Poftim?

Nu mai era nervoasă, ci doar politicoasă.

— O, regret. Dar vor înţelege. Sună-i şi spune-le că vom veni în alt weekend.

Se concentră din nou asupra preţurilor acţiunilor, iar Amanda nu a mai spus nimic.

Duminica a fost un eşec. A plouat fără oprire. Tommy era mahmur după seara de sâmbătă, iar Julian a jucat un fel de golf care ar fi făcut pe oricine să jure că-şi va arunca afurisitele de crose şi se va apuca de alt sport. S-a întors acasă posomorât şi într-o proastă dispoziţie care s-a accentuat când a descoperit casa pustie.

A bătut casa fără niciun rost, ca în cele din urmă să urce şi să facă o baie. În timp ce se afla cufundat în cadă, Amanda s-a întors acasă.

— Unde ai fost? o interpelă el furios.

— Am fost la părinţii meu. Am spus că voi merge.

— Cum ai ajuns acolo? Vreau să spun că maşina era la mine.

— Cu trenul, iar la întoarcere cineva foarte amabil m-a adus cu maşina până aici.

— N-am ştiut unde eşti.

— Ei, acum ştii, nu-i aşa?

Îl sărută cu răceală.

— Şi nu-mi povesti ce fel de zi ai avut pentru că ştiu. Îngrozitoare.

— De unde ştii?

— Se vede după faţa ta.

— Ce avem la cină?

— Ouă jumări.

— Ouă jumări? Sunt mort de foame. Am mâncat doar un sandviş la prânz.

— În schimb, eu am servit un prânz de duminică complet, aşa că nu sunt câtuşi de puţin flămândă. Ouă jumări, a spus şi a închis uşa în urma ei.

Julian a spus că aceasta a fost prima lor ceartă. Nu chiar o ceartă, ci un moment de răceală. Dar suficient să-l facă să se simtă îngrozitor şi a doua zi să-i cumpere din nou flori, în drum spre casă, să facă dragoste cu ea îndată ce a ajuns acasă şi, după asta, să o invite în oraş.

Totul era perfect din nou. Când Tommy sună să stabilească partida din sâmbăta următoare, Julian acceptă bucuros.

Seara, o găsi pe Amanda cocoţată pe o scară, în baie, văruind tavanul alb.

— Pentru numele lui Dumnezeu, fii atentă!

— Sunt, a răspuns ea şi s-a aplecat spre el să o sărute. Nu crezi că arată mai bine?

Priviră amândoi spre tavan.

— M-am gândit să facem pereţii galben-pai ca să-i asortăm cu cada şi să luăm şi un covoraş nou, verde.

— Un covoraş?

— Nu fii nesuferit. Putem găsi unul ieftin. Sunt de vânzare pe

High Street. Putem merge să vedem sâmbătă.

S-a întors la treaba ei. Urmă o pauză în care Julian, pe moment în defensivă, cântări situaţia. Apoi, spuse direct:

— Nu pot să merg sâmbătă. Joc golf.

— Am crezut că joci duminică.

— Nu, asta a fost săptămâna trecută.

Urmă o altă pauză. Amanda spuse:

— Înţeleg.

În seara aceea îi vorbi foarte puţin, iar când se întâmplă, folosi cea mai politicoasă manieră. După cină, au mers în camera de zi, iar ea a deschis televizorul. El l-a închis şi a rostit:

— Amanda.

— Vreau să mă uit.

— Păi, nu poţi să te uiţi pentru că vei sta de vorbă cu mine.

— Nu, nu am de gând.

— Eu da. Nu intenţionez să devin genul de soţ care merge la cumpărături cu soţia, sâmbăta dimineaţa şi taie iarba din grădină, duminica după-amiaza. Este suficient de clar?

— Presupun că eu sunt cea care trebuie să facă cumpărături şi să taie iarba.

— Poţi să faci ce-ţi place. Ne întâlnim în fiecare zi…

— Ce crezi că fac, când tu eşti la birou, toată ziua?

— Nu trebuie să faci nimic. Ai avut o slujbă minunată, dar ai lăsat-o baltă pentru că ai spus că doreşti să fi gospodină. “

— Şi ce-i cu asta? înseamnă că trebuie să-mi petrec restul vieţii pe cont propriu, adaptându-mi planurile golfului tău afurisit?

— Păi, ce doreşti să faci?

— Mi-e perfect egal ce fac – dar nu doresc să fac singură. Înţelegi lucrul acesta? Nu vreau să fac singură!

De data aceasta a fost o ceartă adevărată, iritantă şi ranchiunoasă. Dimineaţă, disensiunea plutea încă între ei. El o sărută de rămas bun, dar ea îşi întoarse capul şi el plecă furios.

Ziua trecu monotonă, agasantă şi împovărată de frustrări. La sfârşitul ei, simţi nevoia unei companii liniştite şi înţelegătoare. Cineva cu experienţă şi înţelepciune care să-l liniştească.

Exista o singură persoană care se potrivea acestei cerinţe şi

Julian se îndreptă spre ea. Naşa lui.

— Julian, rosti ea. Ce surpriză minunată! Intră.

Se uită la ea cu afecţiune. Arătând bine la cei şaizeci de ani ai ei, era la fel de drăguţă şi veselă ca întotdeauna. Fusese prietena mamei, şi nu rudă, dar el o numise mereu mătuşa Nora. Nora Stockforth.

Îi povesti totul. Despre luna de miere în New York, despre casa cea nouă.

— Şi ce face Amanda?

— Bine.

Urmă un moment de tăcere. Mătuşa Nora îi umplu din nou paharul. Pentru că se aşezase la loc, el îşi ridică privirea spre ea. O auzi rostind cu blândeţe:

— Parcă nu pari aşa de convins.

— Se simte bine. Doar că ea…

Şi atunci, totul ieşi la iveală. Îi povesti despre Tommy şi partidele săptămânale de golf. Îi povesti despre Amanda care ştia întotdeauna despre aceste aranjamente, dar niciodată nu se supăra. Dar acum…

— Acum se supără…

— Este aşa de ridicol. Este vorba doar despre o zi din săptămână. Nu se referă la faptul că doreşte să facă ceva în special, dar spune că nu doreşte să facă singură.

Mătuşa Nora spuse:

— Sper că nu-mi ceri să fac vreun comentariu.

Julian se încruntă.

— Ce vrei să spui?

— Nu mi-ar trece niciodată prin cap să iau partea cuiva. Dar cred că ai făcut bine că ai venit să stai de vorbă cu mine. Uneori, doar faptul că discuţi despre anumite lucruri te ajută să-ţi păstrezi simţul proporţiei.

— Consideri că mi l-am pierdut?

— Nu, n-am vrut să spun asta. Dar cred că trebuie să priveşti mai atent lucrurile. Am considerat întotdeauna că o căsnicie abia începută seamănă puţin cu un copilaş. Are nevoie să fie cocoloşită şi iubită în primii doi ani, să se simtă în siguranţă. Acum este momentul când tu şi Amanda trebuie să vă gândiţi la lucrul acesta. Este vremea

când vă modelaţi viaţa împreună, ca atunci când vremurile rele vor veni – şi vor veni – să existe ceva de care să vă amintiţi, să rămâneţi împreună.

— Crezi că sunt egoist?

— Ţi-am spus, nu intenţionez să comentez.

— Crezi că protestele ei sunt justificate?

Mătuşa Nora râse.

— Cred că dacă ea protestează, n-ai de ce să-ţi faci prea multe griji. Problema va fi atunci când ea va înceta să protesteze.

— Ce fel de problemă? întrebă el, punând paharul pe masă.

— Te las să afli singur răspunsul. Şi acum cred că ar trebui să pleci, altfel Amanda îşi va închipui că ai avut un accident groaznic.

Era încă într-o dispoziţie meditativă când ajunse acasă. Amanda îi deschise uşa, înainte să aibă timp să-şi găsească cheile. Rămăseseră privindu-se unul pe celălalt într-o atitudine solemnă.

Apoi, ea zâmbi:

— Bună.

Totul era în ordine.

— Iubito, rosti el păşind înăuntru şi sărutând-o. Îmi pare rău pentru tot.

— O, Julian, şi mie îmi pare rău. Ai avut o zi bună?

— Nu, dar acum este perfect. Am întârziat puţin pentru că am trecut să o văd pe mătuşa Nora în drum spre casă. Îţi transmite toată dragostea ei, bineînţeles.

Mai târziu, Amanda spuse la întâmplare:

— Aş putea lua maşina mâine?

— Da, desigur. Mergi undeva anume?

— Nu, răspunse ea, fără să-l privească. Doar că s-ar putea să am nevoie de ea, asta-i tot.

El aştepta să-i spună mai mult, dar nu se întâmplă nimic. De ce dorea maşina? Probabil intenţiona să ia prânzul în oraş cu o prietenă.

Seara următoare, când a ajuns acasă, Amanda se uita la televizor, îmbrăcată în hainele cele mai elegante.

— Cum te-ai descurcat? o întrebă el, aşteptând să-i povestească totul despre cum îşi petrecuse ziua.

Dar ea răspunse scurt:

— Foarte bine.

— Vrei să bei ceva?

— Nu, mulţumesc.

Părea atentă la televizor, aşa că o lăsă şi intră în bucătărie după o bere. În timp ce deschidea uşa frigiderului se opri brusc. Cuvintele mătuşii Nora sunară ca un clopoţel: „Problema va fi atunci când ea va înceta să protesteze".

În mod evident, Amanda încetase să protesteze. Ce se întâmpla cu ea? Şi de ce aceste haine?

Examinând situaţia cu atenţie, a întrebat:

— Ei, cum merge baia?

— N-am avut timp să mă ocup de asta astăzi.

— Mai doreşti încă să cumperi covoraşul? Aş putea să-l sun pe Tommy să-şi găsească pe altcineva pentru sâmbătă.

Amanda râse.

— O, nu este aşa de important. N-are rost să-ţi schimbi planurile.

— Dar…

— Oricum, probabil voi fi ocupată sâmbătă, îi tăie ea scurt elanul şi atitudinea mărinimoasă.

Se uită la ceas.

— Când doreşti să mănânci?

Nu mai dorea să mănânce. Stomacul său era un gol sondat de presupuneri înspăimântătoare. Nu o mai interesa că rămâne singură. Avea propria ei ocupaţie… întâlniri. Rendez-vous-uri?

Dar n-ar… nu Amanda.

Dar de ce nu? Era tânără şi atrăgătoare. Înainte ca Julian să-şi definească intenţiile faţă de ea, existaseră o mulţime de bărbaţi tineri care aşteptau să o ducă la plimbare.

— Julian, te-am întrebat când doreşti să mănânci?

Se uită lung la ea, de parcă nu o mai văzuse niciodată înainte. Reuşi să rostească, cu o piedică inexplicabilă în gât:

— Oricând.

Se descoperi tânjind după o răceală, o gripă – orice i-ar fi susţinut o scuză incontestabilă ca să nu joace golf sâmbătă, la Wentworth. Dar sănătatea lui, încăpăţânată, rămânea de neatins. Când

plecă, Amanda se afla încă în pat, deşi nu era un fapt obişnuit.

Jucă într-o stare de letargie. În cele din urmă, Tommy se simţi îndemnat să-l întrebe:

— S-a întâmplat ceva?

— Nu, nimic.

— Pari un pic preocupat. Suntem în scădere cu şapte, ştii.

În mod inevitabil, au fost bătuţi în teren şi Tommy nu a fost încântat. A fost chiar mai puţin încântat când Julian s-a scuzat spunând că nu mai joacă a doua rundă şi că intenţionează să plece acasă.

— Este ceva în neregulă, spuse Tommy.

— De ce ar trebui să fie ceva în neregulă?

— Doar gândul că ai început să semeni cu un soţ. Amanda este cauza, nu? Trebuie să te impui, Julian.

„Nebun tâmpit", gândi Julian, deplasându-se furtunos spre Londra. „Ce ştie el? Semăn cu un soţ, într-adevăr. Dar cu ce se aşteaptă să semăn? Cu Miss Univers?"

Dar, în timp ce se întorcea, în sfârşit, pe străduţa lor înşiruită cu arbori, toate aceste nimicuri păreau lipsite de sens. Casa era pustie.

Se uită la ceas. Era ora patru. Ce făcea? Unde era? Ar fi putut să-i lase un bilet, dar nu era nimic. Doar zgomotul frigiderului şi mirosul de ceară.

Se gândi, „Nu se mai întoarce". Perspectiva adevărată îl lăsă fără vlagă şi tremurând. Nu Amanda. Nu râs, nu săpat în grădină, nu certuri. Nu dragoste. Sfârşitul iubirii.

Îşi lăsă geanta cu crose la piciorul scării. Păşi peste ele şi se aşeză pe treapta de jos pentru că nu părea să fie nicăieri mai bine.

Se duse cu gândul înapoi. În duminica aceea, când plecase să ia prânzul cu părinţii ei şi a fost adusă cu maşina acasă. Cine o adusese? Julian nu se interesase niciodată, dar acum ştia că fusese Guy Elanthorpe.

Guy Hanthorpe fusese prietenul cel mai credincios al

Amandei. O cunoscuse dintotdeauna căci părinţii lor erau vecini, la ţară. El era agent de bursă, prosper şi distins. Julian, care era îndesat şi negricios, îl antipatizase şi îl detestase pe Guy cel blond şi înalt.

Poate că se întâlniseră, în secret, chiar de când Julian o adusese de la New York.

Se afla încă acolo, în întuneric, la capătul scărilor, făcând presupuneri prosteşti, plăsmuind fantezii distrugătoare, când auzi zgomotul unei maşini.

Se opri în faţa casei, se auzi zgomot de uşi deschise şi apoi închise, voci şi paşi pe alee.

Se ridică şi se repezi la fereastra deschisă.

Era Amanda. Însoţită de Guy.

— Iubitule, te-ai întors! se arătă Amanda uimită.

Julian nu spuse nimic. Rămase pur şi simplu, uitându-se la Guy, dându-şi seama că accesul de furie, asemenea unei gheare îi sfâşia pieptul. Se gândi să-l lovească; se văzu făcând acest lucru ca într-un film violent, filmat cu încetinitorul. Îşi văzu mâna ridicându-se şi lovind cu putere faţa atrăgătoare a lui Guy. Îl văzu pe Guy prăbuşindu-se, zdrobit, fără cunoştinţă, lovindu-şi capul în cădere. Îl văzu rămas inconştient, cu sângele care se prelingea din gură şi din rana îngrozitoare de la cap.

— Bună, Julian, rosti Guy, iar Julian clipi surprins, trezindu-se din visare.

— Unde aţi fost? o întrebă pe Amanda.

— La mama. Şi pentru că Guy a vizitat-o pe mama sa, m-a adus cu maşina acasă.

Julian nu spuse nimic.

Enervată, Amanda continuă.

— Crezi că am putea să intrăm? Este destul de răcoare şi începe să bureze.

— Da. Sigur că da.

S-a dat deoparte, dar Guy s-a scuzat, uitându-se la ceas:

— De fapt, eu nu intru, mulţumesc. Diseară ies în oraş şi trebuie să mă întorc acasă ca să mă schimb. Aşa că, îmi voi lua rămas bun. La revedere, Amanda. O sărută pe obraz, ridică mâna în semn de salut spre Julian şi o luă din loc, avântându-se pe alee cu picioarele sale lungi.

Amanda strigă:

— La revedere şi mulţumesc.

Rămase în hol uitându-se la geanta cu crose de la capătul scărilor. Apoi la perdelele trase. Şi la Julian.

— Este ceva în neregulă?

— Nu, răspunse el cu amărăciune. Nimic. Doar că am crezut că nu vei mai veni acasă niciodată.

— Niciodată…? Ţi-ai pierdut minţile?

— M-am gândit că erai cu Guy.

— Am fost.

— Vreau să spun, toată ziua.

Ea începu să râdă, dar apoi se opri.

— Julian, ţi-am spus că am fost la mama.

— Dar nu mi-ai spus azi dimineaţă. Şi unde ai fost deunăzi, când am venit acasă şi te-am găsit îmbrăcată elegant şi parfumată peste măsură?

— Dacă ai de gând să te comporţi aşa, nu-ţi voi spune nimic.

— O, sigur că refuzi! strigă el.

Şi, după acest strigăt, se lăsă o linişte înspăimântătoare. Apoi, Amanda rosti foarte calmă.

— Am impresia că, amândoi, ar trebui să respirăm adânc şi să o luăm de la capăt.

Julian respiră adânc.

— Corect, spuse el. Tu începi.

— În ziua aceea, am mers acasă pentru că aşa era stabilit. Am avut nevoie de maşină pentru că am dorit să merg să consult un doctor. Sunt încă înregistrată la doctorul părinţilor mei şi nu am un doctor în Londra. Şi m-am îmbrăcat elegant pentru că m-am săturat să port jeanşii pătaţi de vopsea iar mamei mele îi place să arăt bine. Iar astăzi a trebuit să mă întorc din nou la doctor, deoarece a dorit să-mi facă un alt control ca să fie pe deplin sigur.

Oare i se apropia sfârşitul?

— Pe deplin sigur, de ce?

— Iar tu ai luat maşina, aşa că am fost obligată să merg cu trenul, iar Guy m-a adus înapoi, foarte amabil, cum a făcut-o şi mai înainte, şi tot ce ai făcut tu, a fost să stai şi să te încrunţi la el. Niciodată nu m-am simţit aşa ruşinată.

— Amanda? Ce ţi-a spus doctorul?

— Voi avea un copil, bineînţeles.

— Un copil?

Îşi căută cuvintele.

— Dar abia ne-am căsătorit.

— Suntem căsătoriţi de aproape patru luni. Şi am avut o lună de miere foarte lungă…

— Dar nu ne-am propus niciodată…

— Ştiu că nu ne-am propus niciodată, repetă ea aproape gata să plângă. Dar s-a întâmplat şi dacă tu îndrăzneşti să abordezi tonul ăsta îngrozitor…

— Un copil, repetă el, de data aceasta pe un fon uimit. Vei avea un copil! O, iubito, eşti cea mai minunată fată.

— Nu te superi?

— Să mă supăr? Sunt emoţionat!

Rămase uimit când descoperi că era adevărat.

— N-am trăit niciodată o asemenea emoţie.

— Oare va fi casa suficient de mare pentru trei persoane?

— Sigur că da.

— Nu vreau să ne mutăm. Căsuţa noastră…

— Nu ne vom muta. Vom rămâne aici pentru totdeauna şi vom deveni o familie mare cu şiruri de landouri pe toată aleea grădinii.

— N-am vrut să-ţi povestesc ce se întâmplă, Julian, pentru că nu am fost sigură, aşa că am aşteptat puţin.

— Nu contează. Nimic nu mai contează în afară de asta…

Şi aşa a fost. În seara aceea, Julian a pregătit cina pentru Amanda şi au mâncat împreună, pe o tavă în faţa focului, iar ea şi-a pus picioarele sus pe canapea pentru că el i-a spus că aşa fac viitoarele mame.

Când, în sfârşit, a venit ora de culcare, Julian a încuiat uşa, şi-a îmbrăţişat soţia şi a condus-o cu delicateţe spre scări.

Preţioasa geantă cu crose zăcea încă unde o lăsase, dar a împins-o cu piciorul din cale şi a abandonat-o. Va exista suficient timp să o pună la loc sigur…

Christabel

Doamna Lowyer se trezi la ora ei obişnuită, adică la opt şi jumătate, în zgomotul maşinii de recoltat aflată pe câmpul de orz. Era

un zgomot plăcut cu care să te trezeşti într-o dimineaţă de vară târzie. Îndrăgise întotdeauna această perioadă a anului; iubind preţioasa lumină aurie a soarelui din verile indiene, strălucirea scoruşilor de munte împovăraţi de fructe şi aroma dintâi a coacăzelor negre. Se căsătorise – cu mult timp în urmă – în septembrie, şi singurul ei fiu, Paul, se născuse un an mai târziu, în aceeaşi lună. Iar acum, fiica lui urma să se căsătorească peste o săptămână. Doamna Lowyer rămase în pat şi urmări cerul prin fereastra deschisă (nu reuşise niciodată să suporte să doarmă cu perdelele trase) şi-i zări albastrul ca oul de măcăleandru, printre norii pufoşi care se mişcau alene.

După câtva timp, se ridică, îşi puse capotul şi papucii şi, se îndreptă spre fereastră să cerceteze lumea exterioară. Fereastra ei se afla în spatele căsuţei, dând înspre o bucăţică din grădină. Dincolo de gard, se întindea uriaşul câmp auriu de orz şi dincolo de acesta, Shadwell, bătrâna casă, unde acum locuia fiul ei cu soţia şi unde doamna Lowyer trăise şi-şi crescuse familia mai bine de treizeci de ani.

Combina se deplasă spre capătul cel mai îndepărtat al câmpului. Un monstru uriaş roşu-intens, croindu-şi calea prin recolta până la talie. Era prea departe să vadă mecanicul, dar ştia că era Sam Crichtan. Administra ferma, folosindu-se arareori de ajutoare, căci nu avea încredere în nimeni, decât în el însuşi ca să pună în mişcare acest echipament preţios şi îngrozitor de scump. Se întrebă de cât timp lucra. Probabil de la răsăritul soarelui, şi nu se va opri până nu va fi prea întuneric ca să mai lucreze. Făcea lucrul acesta şapte zile pe săptămână.

Doamna Lawyer oftă. Pentru Sam; pentru timpurile schimbate; pentru faptul că la şaizeci şi şapte de ani era prea bătrână să iasă şi să-i dea o mână de ajutor. Şi pentru un alt motiv vag, care se afla în subconştientul ei de ceva vreme, dar pe care refuza să-l scoată la iveală şi să-l privească cu atenţie. Închise hotărâtă fereastra şi coborî să-şi trimită, în plimbarea de dimineaţă, micul ei şoricar, Lucy, şi apoi să aprindă gazul şi să pregătească ceainicul pentru micul dejun.

În jurul orei zece, după ce se îmbrăcase şi luase micul dejun, ieşi în grădină, să reteze cu foarfecă câţiva trandafiri ofiliţi, să smulgă câteva buruieni, să proptească un mănunchi răzleţit de margarete

Michaelmas. Combina reteza acum o brazdă adâncă lângă marginea câmpului şi, cât se învârti de colo până colo cu foarfecele şi sfoara, începu să urce panta către gardul de la marginea grădinii. Abandonă brazda de flori şi plecă să-i facă semn cu mâna lui Sam când va trece. Dar nu se întâmplă aşa. El întrerupse motorul şi opri maşinăria imensă.

Zăngănitul, zarva şi scârţâitul încetară. Dimineaţa deveni într-o clipă binecuvântat de liniştită. Sam deschise uşa cabinei şi coborî. Apoi, porni, ţeapăn şi istovit, peste mirişte, spre ea.

— N-am vrut să te opresc. Doar să te salut.

— Îmi pare rău, dar am crezut că-mi vei oferi o ceaşcă cu ceai. Am uitat să-mi umplu termosul şi gâtul meu este uscat ca deşertul.

„Ei, sigur că-ţi voi oferi o ceaşcă cu ceai. Şi chiar ceva de mâncare", gândi ea în taină, fără să spună cu voce tare.

— Cum vei trece peste gard?

A pus o mână pe stâlp şi a sărit uşor peste.

— Uimitor de ceea ce eşti în stare să faci când există o ceaşcă cu ceai în apropiere.

Ea zâmbi. Îi plăcuse întotdeauna de Sam. Timp de zece ani fusese dijmaş la Shadwell, iar ea îl urmărise, muncind cu hotărâre totală şi trudind din greu, ca să transforme, ceea ce fusese o proprietate părăginită şi degradată într-o afacere prosperă. Dependinţele au fost reparate, gardurile îndreptate, profiturile – şi ea a ştiut că la început acestea fuseseră trist de limitate – reinvestite, întruna, în teren. Nu-şi amintea să-şi fi luat vreodată o vacanţă, deşi la început avusese doi oameni să-l ajute. Acum, cu metodele moderne eficiente şi utilajele noi, el ţinea morţiş că exploateze locul, mai mult sau mai puţin singur, şi era o mirare permanentă pentru doamna Lowyer că nu se sfârşea de oboseală sau nu devenea dezgustat şi posomorât. Nu se întâmplase nimic din toate acestea, dar era îngrozitor de slab şi arăta mult mai bătrân decât cei treizeci şi doi de ani ai lui, iar uneori, aşa de obosit că se aştepta să-l vadă adormind în picioare.

— Apropie-te şi stai un minut.

— Nu pot să stau mai mult de zece. Trebuie să termin tot câmpul înainte de a se însera. Buletinul meteorologic pentru mâine

nu-i prea grozav.

— Ei, în cazul când vom avea o zi frumoasă sâmbăta viitoare, puţină ploaie n-ar strica.

— Asta-i unul dintre motivele pentru care recoltez astăzi. Paul doreşte să folosească câmpul ca loc de parcare pentru nuntă. Intenţionează să construiască o rampă peste şanţul de hotar, ca musafirii să se poată deplasa de la maşini spre cort…

Ajunseseră la uşa din spate, iar el se opri să-şi cureţe noroiul adunat pe cizme. Ciorapii aveau găuri în vârf, dar ea se făcu a nu observa. Se îndreptă spre bucătăria ei mică şi puse ceainicul pe foc, în timp ce Sam îşi scoase jacheta pătată de ulei, trase un scaun şi se aşeză cu un suspin de uşurare la masă.

— La ce oră te-ai trezit azi dimineaţă? îl întrebă ea.

— La şase.

— Probabil că te simţi ca după o zi completă de muncă.

Fără să-l întrebe, luă tigaia şi deschise frigiderul ca să scoată slănina, ouăle şi cârnăciorii. Aflat în spatele ei, el o urmărea cu recunoştinţă.

— Aceasta este bucătăria cel mai bine proiectată din câte am văzut. Ca o bucătărie pe navă.

— E foarte potrivită doar pentru o persoană, dar când am musafiri devine puţin aglomerată.

Îşi aprinse, voluptuos, pipa din lemn de iarbă neagră, de parcă era una dintre cele mai teribile desfătări din lume. Doamna Lowyer găsi o scrumieră şi o puse pe masă. Slănina începu sa sfârâie în tigaie.

Sam întrebă deodată:

— Nu te-a deranjat faptul că a trebuit să te muţi aici când Paul şi Felicity s-au stabilit la Shadwell?

— Nu. Am fost norocoasă că a existat o casă disponibilă pentru mine, chiar dacă este aşa de mică. Singurul lucru care mă întristează este faptul că am lăsat cea mai mare parte din mobilă, pentru că, pur şi simplu, nu a existat spaţiu aici. Dar mi-am adus piesele preferate. Dar la urma urmei, ce-i mobila? Nimic pentru care să merite să-ţi frângi inima. Şi de câte ori merg acolo, pot să o văd şi să mă bucur de ea. Şi Felicity o îndrăgeşte, şi probabil va avea mai multă grijă de ea, decât am avut eu vreodată. M-a dat de ruşine, căci este mai harnică decât am

fost eu vreodată. Acum se află în elementul ei, pregătind nunta lui Christabel. Liste pretutindeni, schiţe prinse cu ace pe peretele bucătăriei şi toate prietenele ei dornice să o ajute şi să realizeze aranjamentele florale.

Cu îndemânare, sparse un ou în tigaie, se uită la el, şi apoi sparse altul. Ştia, de multă vreme, că a pregăti hrana pentru Sam era ca şi cum ai turna apă într-o gaură. Pofta lui de mâncare era uriaşă, dar nu părea niciodată să pună un gram în plus.

El nu comentă ultima ei observaţie. Ca să susţină conversaţia, ea întrebă:

— Când se va ridica cortul?

— Marţi sau miercuri, depinde de vreme.

— Vei fi solicitat să dai o mână de ajutor?

— Nu. M-am oferit, dar firma care închiriază face totul. Totuşi, Felicity a spus că ar dori să mute din mobilier, aşa că fără îndoială, voi fi acolo, să ridic canapele, cum am fost obişnuit de copil.

— Şi vei merge la petrecere diseară?

Din nou, el nu răspunse. Doamna Lowyer se întoarse să-l privească şi-l văzu aplecat înainte să scuture pipa în scrumieră. Privea în jos cu chipul întunecat. Cuprinsă de o curiozitate ivită cu totul pe neaşteptate, repetă:

— Ţi s-a pus o întrebare, nu?

— Da, şi am socotit că aş merge. Dar nu ştiu. Voi vedea.

— Sam, trebuie să mergi.

— De ce?

— Christabel se va simţi jignită, dacă nu vei fi acolo.

— Cred că nici nu va observa.

— Nu fii ridicol, sigur că va observa. Şi în mod sigur s-ar supăra. În plus, niciodată nu l-ai întâlnit pe Nigel. Cam asta-i esenţa petrecerii; ca toţi să-l întâlnească pe Nigel, înainte de a apărea, brusc, la nuntă. El a făcut un drum special de la Londra tocmai pentru această ocazie şi ar fi lipsit de bun simţ din partea noastră să nu participăm.

Aşeză slănina, ouăle şi cârnăciorii pe o farfurie. Apoi o puse pe masă împreună cu o cană aburindă cu ceai.

Sam privi ospăţul cu satisfacţie şi surprindere.

— Ce-i asta? Al doilea mic dejun?

— Sunt foarte sigură că nu l-ai servit nici pe primul.

Trase un scaun şi se aşeză cu faţa spre el.

— Păi, nu cred că l-am servit, recunoscu el şi începu să mănânce.

— Eşti imposibil. Niciun om nu poate realiza totul de unul singur, în mod sigur, nu când lucrează la fermă din zori şi până-n noapte.

— Eu mă simt bine.

— Dar probabil este aşa de trist…

— Aggie Watson vine aproape în toate dimineţile…

— Şi ce face ea? Şterge podeaua şi curăţă un vas de cartofi! Nu la asta mă refeream eu, Sam! Tu ai nevoie de o menajeră. Sau de o soţie. Ar fi timpul să te însori.

— Nu-mi pot permite o menajeră.

Doamna Lowyer oftă.

— Şi nu există nimeni cu care să vrei să te căsătoreşti.

După un răstimp, Sam spuse:

— Nu.

— Nimeni, cu excepţia lui Christabel, spuse doamna Lawyer.

O spuse repede, înainte să aibă timp de gândire, pentru că se temea să nu-şi piardă curajul să între pe un teritoriu, unde, în mod evident, nu avea ce căuta. Dar ştia că trebuie să lămurească situaţia care oricum ar fi ieşit la lumină sau chiar, ar fi aruncat o umbră asupra nunţii lui Christabel.

— Ce te face să crezi lucrul acesta, întrebă Sam?

— Presupun că am ştiut întotdeauna.

— Dar este doar o fetiţă.

— Era o fetiţă când ai cunoscut-o prima oară, dar acum are douăzeci de ani.

Ochii lor se întâlniră peste masă. Ochi lui Sam erau un albastru foarte deschis, ca cerul de iarnă. Când era vesel, străluceau de bună dispoziţie, dar acum erau reci, prudenţi, fără să trădeze nimic.

El spuse:

— Sâmbătă se căsătoreşte.

Apoi continuă să mănânce.

A fost la fel de dur ca şi cum i-ar fi trântit o uşă în faţă, dar

doamna Lowyer ştia că nu era momentul să renunţe.

— Îmi închipui că ai iubit-o întotdeauna. Nu cred că a existat vreo clipă în care să nu faci lucrul acesta. Iar ea a fost mereu aşa de tandră cu tine. Îmi amintesc cum ai ajutat-o cu primul ei ponei, şi felul în care ea se afla mereu în preajma ta dându-ţi o mână de ajutor, sau cum îţi ţinea scoabele când reparai gardurile…

— Când îmi pierdeam ciocanul, spuse Sam.

— Ea n-a fost niciodată, de departe, interesată de vreun tânăr de vârsta ei. Ba dimpotrivă, a luat cu ea fotografia ta când a plecat la internat. Ai ştiut asta?

— Lucrurile se schimbă, spuse Sam.

— Vrei să spui că tu te-ai schimbat sau că ea s-a schimbat?

— Amândoi, bineînţeles. Şi cum am mai spus, era doar o fetiţă. A crescut şi s-a făcut mare. Apoi, a plecat la Londra, are o slujbă, un apartament al ei…

— Şi l-a întâlnit pe Nigel, finaliză doamna Lowyer.

— Da. L-a întâlnit pe Nigel. Şi acum se va mărita cu el.

— O socoteşti vinovată de alegerea făcută?

— Nu l-am cunoscut niciodată.

— Este un tânăr foarte drăguţ şi foarte potrivit. Orice fată cu scaun la cap ar da dovadă de prostie dacă l-ar respinge.

— Christabel nu a fost niciodată proastă.

— Dar am început să presupun că tu eşti.

— De ce?

— Pentru că este foarte limpede că eşti îndrăgostit de ea. Ai iubit-o mereu, dar niciodată n-ai cerut-o în căsătorie.

— N-am putut, spuse Sam.

— De ce nu, pentru Dumnezeu?

— Din diverse motive, acesta-i adevărul. Din diverse motive. Ce i-aş fi oferit eu? O mică fermă care nici măcar nu-mi aparţine. O casă mică cu două dormitoare dar fără sistem de încălzire centrală. Şi ce să mai spunem de bani, bunuri materiale, toate acele lucruri pe care o fată asemenea lui Christabel le merită? N-aş putea niciodată să i le ofer.

— Ai întrebat-o vreodată dacă le doreşte cu adevărat?

— Nu…

— Dar…

Sam nu-şi mai ascunse deznădejdea. Împinse farfuria goală din faţa lui şi îşi rezemă braţele pe masă, spunând:

— Te rog, încetează!

— Of, Sam!

Pentru o clipă ea se întreba dacă va începe să plângă. Nu mai plânsese de ani de zile. Îşi aşeză mâna peste a lui şi simţi pielea aspră şi cu bătături.

— Oricum, este prea târziu.

Ştia că avea dreptate. Era prea târziu. Ea zâmbi imperceptibil şi-i mângâie uşor mâna.

— În regulă! Nu vom mai discuta despre asta, dar trebuie să vii la petrecere. Vor organiza un bufet şi apoi vom dansa pe muzică… disco, aşa cred că i se spune.

El râse forţat.

— Ştii să dansezi disco?

— Nu ştiu. Dar dacă mă va invita cineva, voi face o încercare.

Ziua trecea, dimineaţa fiind destinată treburilor zilnice, mărunte. După prânz, doamna Lowyer îşi scoase maşina modestă din garaj şi porni spre centrul comercial din vecinătate unde îşi aranjă părul la singurul coafor care se numea Huntley de Mayfair. Domnişoara Pickering, proprietara acestui centru de înfrumuseţare nu fusese niciodată lângă Mayfair dar alesese numele Huntley pentru că, după cum credea ea, îi oferea o notă de eleganţă. Doamna Lowyer a îndurat o seamă de chinuri imediat ce a intrat pe mâna unui tânăr înspăimântat de sarcina pe care o avea de dus la capăt. Mai întâi a simţit cum se congelează, apoi cum este opărită în timpul spălatului la cap, după care părul i-a fost răsucit pe bigudiuri şi prins cu ace din plastic ce îi împungeau pielea capului. Tortura a culminat atunci când s-a aşezat sub o cască încinsă la maximum pe care nu a reuşit să o regleze la o temperatură mai scăzută, deşi a răsucit în toate direcţiile butonul aflat pe cadranul gradat.

Supliciul a luat sfârşit în cele din urmă şi stacojie în obraji, epuizată de încercările prin care trecuse, a urcat în maşină şi a pornit spre casă. Îşi dorea o ceaşcă cu ceai după care era hotărâtă să se aşeze în pat pentru două-trei ore, pregătindu-se astfel în vederea petrecerii

din seara aceea. Dar abia a apucat să răspundă salutului de bun venit adresat lui Lucy şi să pună ceainicul pe foc şi uşa s-a deschis.

— Bunico?

Era chiar Christabel.

— Draga mea, spuse doamna Lowyer sărutând-o.

— Faci ceai? Pot să beau cu tine o ceaşcă? Doamne, dar arăţi minunat. Domnişoara Pickering a scos-o la capăt de data aceasta. Ai prăjitură cu fructe?

Începu să deschidă cutiile pentru prăjituri şi găsi un biscuit de ciocolată pe care începu să-l ronţăie.

Mânca orice, oricând. Cartofi crocanţi, ciocolată, îngheţată în pahar de hârtie, sau cele mai nesănătoase nimicuri fără ca vreo pată să-i vătămeze pielea ca laptele. Ba, pe deasupra, părea şi mai slabă ca oricând. În acest moment purta o pereche de jeanşi vechi, cizmele stil cowboy, uzate şi un pulover lălâu cu petice în coate. Părul ei era împletit strâns în două codiţe. Faţa ei era nemachiată şi avea aerul unei fetişcane de cincisprezece ani. Era imposibil de crezut că sâmbăta următoare avea să se căsătorească, îşi spunea doamna Lowyer.

— A sosit Nigel, deja?

— Dumnezeule, sigur că da, a ajuns aici de la prânz. A

plecat din Londra pe la patru dimineaţă. Nu-i rău, ce zici?

— Şi de ce nu este cu tine acum?

— O, cred că şi el şi tata au făcut o obsesie pentru împuşcatul porumbeilor şi pentru numărul rudelor lui Nigel care vor veni la nuntă. Nu l-ai văzut pe Sam?

— Cred că lucrează încă pe câmpul de orz. Nu l-ai văzut?

— Nu. Am venit pe lângă râu. Nu era nimeni la el acasă, nici măcar Aggie.

— De ce doreşti să-l vezi pe Sam?

— Doresc să-i mulţumesc pentru darul de nuntă.

Trase un scaun şi se aşeză la masă, unde stătuse Sam dimineaţă.

— Ştii ce mi-a dat? Este un dar absolut încântător şi făcut de mâna lui.

— Nu. Ce ţi-a dat?

— Un baston.

Doamna Lowyer spuse uşor:

— Un baston, şi încercă să nu pară prea uimită.

— Da, şi tu ştii cum obişnuia el să cioplească mânerele din corn pentru bastoane. N-a mai făcut-o de ani de zile, bietul de el, pentru că n-a mai avut timp, dar a făcut unul pentru mine şi este tot gravat cu flori şi snopuri de grâu, lustruit. Este splendid. Iar în jurul bastonului este o bandă mică din argint pe care a scris numele meu. Nu crezi că este cel mai minunat lucru pe care-l puteam primi?

— Da, scumpo, minunat! spuse doamna Lowyer gândind că dacă Sam ar fi avut un an la dispoziţie pentru a decide ce cadou să-i facă tot nu i-ar fi oferit ceva mai nepotrivit. Un baston pentru o tânără care se afla în pragul căsătoriei şi care urma să locuiască într-un apartament din Londra.

— Vreau să spun că este un obiect atât de personal.

Nu pentru că are înscris numele meu, ci pentru că este făcut pentru mine de mâinile lui.

— Trebuie să spun că asta îl face mai degrabă special.

— Sper că va veni diseară. Că nu va continua să lucreze şi după ce se întunecă, sau să găsească o altă scuză.

— Sigur că va veni. Dimineaţă a băut cu mine o ceaşcă cu ceai şi mi-a spus că va veni.

— Nu pot să-ţi spun cum arată aranjamentele mamei. A pus toate tăbliile la masa din sufragerie şi a împins-o la perete, cu cele mai albe feţe de masă şi este atât de multă mâncare că nu-ţi poţi imagina.

Doamna Lowyer zâmbi.

— Este în elementul ei, spuse Christabel.

Găsi cutia cu prăjitură cu fructe, aşeză prăjitura pe o farfurie şi o puse în faţa lui Christabel. Turnă ceai pentru Christabel chiar în cana ei, cea cu dungi albe şi albastre pe care o folosea, de când era mică, ori de câte ori venea să bea ceai.

— Şi vom avea discotecă. Tata a dorit ca Nigel să lustruiască podeaua veche din camera copiilor.

— Nu prea ştiu ce trebuie să fac într-o discotecă.

— O, să te răsuceşti, ştii, ca la televizor.

— N-aş putea doar să stau şi să privesc?

— O, cerule, bunico, nu fii aşa de demodată! Fii în pas cu vremea, omule.

Apoi dădu din umeri, îşi clătină codiţele, îşi înclină bărbia şi deveni glacială.

— Cam ce ar trebui să fac?

— Ei, îţi voi spune eu, spuse Christabel, în timp ce tăia o felie din prăjitura cu fructe şi începea să mănânce. Sunt aproape sigură că avem cel puţin două valsuri vieneze şi tu poţi să te învârţi, după pofta inimii, cu colonelul Foxton.

— O, chiar, te rog…

— Cred că ştii că este înnebunit după tine. Nu-mi dau seama de ce nu te căsătoreşti cu el.

— Ce? Să mă duc şi să trăiesc în casa aceea îngheţată, cu acoperişul din pin smolit şi cu vitralii?

— Ar putea să vină să locuiască el aici.

— N-ar avea loc.

— Eşti îngrozitor de lipsită de bunăvoinţă faţă de colonelul Foxton, îi spuse Christabel.

Îşi tachina bunica în privinţa colonelului Foxton de când bătrânul gentleman o invitase la ceai şi îşi petrecuseră timpul arătându-i colecţia lui de fotografii făcute când era ofiţer inferior în India.

— În definitiv, are exact vârsta potrivită pentru tine.

— Nu, nu are. Dacă ar fi să mă căsătoresc cu cineva de vârstă potrivită mie, el ar avea peste o sută de ani.

— Cum ai ajuns la concluzia asta?

— Pentru că vârsta perfectă pentru o căsătorie este pentru o fată, jumătate din vârsta bărbatului, plus şapte ani. Aşa că, dacă bărbatul are douăzeci de ani, se căsătoreşte cu o fată de şaptesprezece. Iar dacă femeia are şaizeci şi şapte de ani va trebui să se căsătorească cu un bărbat de… hm…

Aritmetica doamnei Lowyer nu fusese niciodată punctul ei forte.

— O sută douăzeci.

Christabel se uită lung la ea. După o clipă, spuse:

— Dar eu am douăzeci de ani, iar Nigel doar douăzeci şi trei. Asta nu-i bine. Ar trebui să mă căsătoresc cu cineva de douăzeci şi şase.

— Ei, mai bine te-ai grăbi, pentru că mai ai doar o săptămână

să-l găseşti.

— Crezi într-adevăr că un bărbat de douăzeci şi trei de ani este prea tânăr pentru mine?

— Nu, nu cred că are importanţă. Este doar o glumă stupidă. Nu are importanţă vârsta bărbatului şi a femeii, în cazul în care ţin unul la celălalt şi doresc să-şi petreacă restul zilelor împreună.

— Nu vorbeşti despre dragoste, observă Christabel.

— Scumpa mea, eu nu vorbesc niciodată despre dragoste la ora ceaiului. Acum termină prăjitura şi ceaiul pentru că vreau să merg sus să mă odihnesc înainte de petrecere. Mă întreb la ce oră sunt aşteptată.

— Pe la opt. Vrei să vină cineva să te însoţească?

— Nu, bineînţeles. Va fi o seară frumoasă şi senină. Voi veni pe drumeag. Şi mă voi bucura să văd casa veselă şi plină de lumină. O casă luminată şi pregătită pentru petrecere are totdeauna un aer romantic. Mai ales când este vorba de o petrecere pentru un eveniment atât de fericit.

— Da, spuse Christabel. Da, este foarte romantică, întări ea, fără prea multă convingere.

Exact la opt fără cinci, îmbrăcată cu cea mai lungă rochie de seară, din catifea albastră ca safirul şi un şal din caşmir în jurul umerilor, doamna Lowyer îi ură „noapte bună" lui Lucy, stinse luminile şi coborî cărarea din grădină şi apoi porni de-a lungul drumeagului ce ducea spre vechea ei casă. Din înaltul cerului, luna îşi arăta faţa doar pe jumătate, în vreme ce coroanele bătrânilor fagi se împleteau formând o arcadă zveltă ca cele ale unei uriaşe catedrale. Înaintea ei ferestrele luminate străluceau prin întuneric, iar în aer plutea aroma frunzelor moarte şi a muşchiului şi acorduri muzicale.

Maşinile soseau deja, parcând pe pietrişul din faţa casei iar când doamna Lowyer urcă treptele de piatră spre uşa larg deschisă, se alătură celorlalţi musafiri, femei ce-şi susţineau fustele lungi şi bărbaţi cu cravate negre şi haine de seară.

— O, doamnă Lawyer, ce plăcere să vă văd. Nu vi se pare minunată casa, văzută de pe drum, printre copaci? Cum a reuşit Felicity să aranjeze până şi vremea asta perfectă? Nu se întâmplă niciodată să plouă atunci când dă ea o petrecere?

— Să sperăm că norocul va ţine cu ea sâmbăta viitoare.

Holul era plin de lume. Doamna Lowyer îşi sărută fiul şi pe drăguţa ei noră, apoi urcă pentru a-şi lăsa şalul. Îl aşeză pe patul lui Felicity şi apoi se îndreptă spre masa de toaletă să verifice dacă pieptănătura sa făcea încă cinste mâinilor domnişoarei Pickering. Imaginea reflectată în oglinda triplă o privea insistent. Era oglinda care fusese totdeauna aşezată pe masa de toaletă – doamna Lowyer o moştenise de la soacra ei. Îşi aminti răsfrângerile ei când fusese slabă şi tunsă scurt. Acum observă dedesubtul machiajului minuţios, cutele vârstei, gâtul ridat, părul argintiu. Mâinile care atingeau acel păr, erau mâinile unei doamne în vârstă. „Sunt bunică", îşi spuse ea. „Într-un an sau cel mult doi, aş putea fi străbunică". Perspectiva nu o alarma. Dacă nu învăţase nimic de la viaţă, învăţase cel puţin, că fiecare vârstă aduce recompensele ei.

— Te-am prins gătindu-te.

Doamna Lowyer se întoarse şi o văzu pe Christabel în spatele ei. Râdea de bunica ei, iar ochii îi străluceau veseli.

— Nu mă gătesc. Mă gândesc ce bucuroasă sunt că nu mai sunt tânără şi că nu trebuie să-mi fac griji dacă vreun bărbat va dansa cu mine. Că nu trebuie să-mi fac griji dacă soţul meu va dansa cu altă femeie drăguţă.

— Pariez că n-ai avut niciodată astfel de griji. Dar acum arăţi splendid.

— O, scumpa mea, şi tu arăţi minunat. Ai o rochie nouă?

— Da.

Christabel îşi îndreptă spatele şi se învârti să-şi pună în valoare toaleta luxoasă.

Rochia era albă dintr-un batist vaporos. Răscroiala gâtului era decoltată, iar părul, despletit îi împodobea capul într-o aură romantică. Ochii străluceau umezi.

— Unde ai găsit-o?

— În Londra. Mama a văzut-o când făceam cumpărăturile pentru trusou şi a spus că trebuie să fie a mea. Adică să facă parte din trusou, dar eu m-am gândit să o port în această seară.

Doamna Lowyer o sărută.

— Arăţi perfect. Arăţi încântător.

De pe palier, dincolo de uşă, o voce rosti „Christabel!” Christabel se îndreptă să deschidă uşa, iar Nigel îşi făcu apariţia, stând acolo, uşor stânjenit.

— Ce faci? întrebă Christabel. Spionezi camera doamnelor? îţi faci nume rău.

El zâmbi, dar fără să considere gluma deosebit de amuzantă.

— Te-am căutat peste tot. Te aşteaptă mama ta. M-a trimis să te caut.

— Eu şi bunica avem o întrunire de admiraţie reciprocă.

— Bună, doamnă Lowyer.

— Nigel. Ce plăcere să te revăd.

Se îndreptă prin uşa deschisă şi-l sărută uşor pe obraz. Cu părul lui negru şi hainele de gală, arăta, nu rafinat cum ar fi trebuit, ci ca un tânăr gătit pentru o petrecere.

— Şi, regret că eu şi Christabel te-am făcut să aştepţi. Probabil ar trebui să coborâm şi să ne alăturăm celorlalţi.

Trecuse deja prima parte a serii, majoritatea musafirilor cinaseră şi tineretul plecase în grabă spre discotecă, când Sam îşi făcu apariţia. Doamna Lowyer, prinsă în capcană, într-un colţ lângă cămin, de colonelul Foxton, îl văzu intrând în cameră, prin uşa înaltă, care fusese lăsată deschisă să între aerul, şi simţi un sentiment de uşurare la gândul că se ţinuse de cuvânt.

Trecuse multă vreme de când îl văzuse îmbrăcat pentru o seară festivă, şi hotărî, cu satisfacţie personală, că părul negru şi hainele de seară îl prindeau bine. Cu chipul lui slab şi bronzat şi părul neted arăta mai mult decât prezentabil – distins chiar.

— … este caraghios, rostea monoton colonelul Foxton. Al naibii de amuzant modul în care unii oameni îşi planifică acordarea permisiilor. Vreau să renovez casa grădinarului. N-am reuşit să pun o fereastră la acoperiş. Este caraghios…

— S-ar putea să mă scuzi puţin? Am un mesaj urgent pentru Sam şi trebuie să i-l transmit înainte să dispară din faţa ochilor mei.

Cu eleganţă şi într-un mod fermecător, doamna Lowyer se ridică în picioare.

— Ce? O, da. Regret, draga mea. N-am realizat ce se întâmplă.

— Mi-a plăcut să aud despre cabana grădinarului. Trebuie să-mi spui restul povestirii altă dată.

Îşi făcu drum prin încăpere.

— Sam.

— Doamnă Lowyer.

— Mă bucur că ai venit. Ai mâncat?

— Nu. De fapt, nici n-am avut timp.

— M-am gândit eu că nu. Atunci vino cu mine şi înainte de a face altceva, trebuie să iei un pahar, nişte somon rece şi friptură rece de vacă pentru că sunt minima te.

Îl conduse prin sufragerie şi îi găsi un pahar cu whisky şi o farfurie pe care a umplut-o cu mâncare.

— Ai văzut-o pe Christabel?

— De abia am ajuns aici.

— Dar n-ai văzut-o în această după-amiază?

— Nu.

— Te căuta. Să-ţi mulţumească pentru baston.

— Presupun că l-ai calificat drept un cadou stupid.

— Da, spuse doamna Lowyer care nu crezuse niciodată în vorbe preţioase. Dar şi unul foarte special. Christabel nu a fost doar încântată, ci chiar emoţionată. Ce spui de un cartof copt cu unt, sau chiar doi?

— Cred că nu i-ai povestit ce am discutat azi dimineaţă?

— Sigur că nu. Un corn?

— N-aş vrea să ştie.

— Nu, spuse doamna Lowyer. Sigur că nu.

De partea cealaltă a încăperii, prin uşa deschisă, îi văzu pe Christabel şi Nigel. El îşi ţinea braţul în jurul umerilor ei, iar părul ei uimitor scânteia în lumina lumânărilor.

— Nigel este un bărbat foarte drăguţ, iar ea este o fată foarte norocoasă.

Sam îi aruncă o privire şi observă că ea se uită peste umărul lui şi se întoarse. Nigel se aplecă şi o sărută pe creştet pe Christabel. Cineva făcu o remarcă şi toată lumea râse. Timp de o secundă, Sam rămase nemişcat, şi apoi se întoarse spre masă şi spuse:

— Şi puţină maioneză, dacă se poate. Întotdeauna mi-a plăcut

maioneza făcută de Felicity.

Ceva mai târziu, îndreptându-se spre discotecă însoţită de fiul său, doamna Lowyer o văzu pe Christabel dansând cu Sam. Toţi ceilalţi păreau să danseze la întâmplare, doar pentru sine, răsucindu-se în ritmul muzicii teribile, groteşti, în luminile sclipitoare care se învârteau. Doar Christabel şi Sam păreau a fi un cuplu. Se mişcau în acelaşi ritm, îmbrăţişaţi, iar capul lui Christabel se odihnea pe umărul lui Sam.

Doamna Lowyer spera ca fiul ei să nu observe. Îl luă de braţ şi îi spuse:

— Zgomotul este asurzitor. Mai degrabă m-aş întoarce în salonaş.

Ascultător, o conduse, dar la uşă, doamna Lowyer aruncă o privire înapoi. Nu dură o clipă să înţeleagă că în momentul acela, Sam şi Christabel dispăruseră aparent fără urmă.

După asta, s-a întors acasă. Furişându-se neobservată, nu spuse noapte bună nimănui. Ocrotită de căldura familiară a şalului, se îndreptă spre alee. Sunetele muzicii şi murmurul de voci se stingeau în urma ei, înghiţite în liniştea nopţii de ţară. Septembrie. Luna ei preferată.

„Totul este o greşeală îngrozitoare. Se căsătoreşte cu bărbatul nepotrivit."

Casa ei, întunecată, mică şi tăcută, părea un sanctuar. O ridică pe Lucy din coş, îi dădu drumul în grădină, îşi luă o cană cu lapte fierbinte, o primi înapoi în casă pe Lucy, îşi duse laptele sus, se dezbrăcă încet şi se aşeză în pat. Prin fereastra deschisă, observă că faţa lunii se micşorase. Atmosfera era plină de zgomotele mărunte ale nopţii. I se făcu somn.

Era ora patru când un răpăit de pietricele făcură un zgomot asemănător ploii în fereastra de la dormitor. La început a crezut că era doar imaginaţia, dar zgomotul se repetă. Şi auzi:

— Bunico!

Se ridică din pat, îşi luă capotul şi se înfăşură în el şi îşi legă cordonul. Se îndreptă spre fereastra deschisă.

Jos, în grădină, văzu conturându-se o siluetă albă ca o nălucă sau ca un spectru.

— Bunico?

— Christabel, ce faci?

— Vreau să vorbesc cu tine.

Ea coborî, aprinzând luminile. Deschise uşa din faţă, iar Christabel intră, tremurând de frig cu rochia ei albă murdară de noroi la poale.

— Ce se întâmplă cu petrecerea?

— Petrecerea este pe sfârşite. Am vrut să vorbesc cu tine. Toată lumea crede că m-am dus la culcare.

— Unde este Nigel?

— Ia o a doua cină.

— Şi Sam?

— A plecat acasă.

În tăcere, doamna Lowyer se uita în ochii nepoatei sale. Străluceau de lacrimi ce stăteau gata să se reverse.

— Vino sus, spuse ea.

S-au întors în camera ei, dormitorul ei primitor şi plăcut mirositor. Doamna Lowyer se urcă în pat, iar Christabel se strecură lângă ea, sub plapuma de puf. Doamna Lowyer simţi răceala braţelor lui Christabel, coşul pieptului tânăr, osos şi bătăile inimii.

Christabel spuse:

— Mi-e teamă.

— De ce îţi este teamă?

— De tot. Să mă căsătoresc. Să fiu prinsă în cursă. Uşile să se închidă pentru mine.

— Asta înseamnă să fi căsătorit, spuse doamna Lowyer. Să fi prins în cursă. Tot ce contează este să te afli prinsă cu persoana potrivită.

— O, bunico, de ce nu poate fi simplu?

— Nimic nu este simplu, spuse doamna Lowyer, cuprinzând umărul lui Christabel. Să te naşti nu este simplu. Să te maturizezi nu este simplu. Să te căsătoreşti nu este simplu. Să ai copii poate fi nemilos. Şi să îmbătrâneşti este cel mai rău.

— Cred… cred că nu doresc să mă căsătoresc cu Nigel.

— De ce nu?

— Nu știu.

— Nu ești îndrăgostită de el?

— Am fost. Foarte îndrăgostită. Teribil de îndrăgostită. Dar… Nu știu. Nu vreau să locuiesc în Londra. Nu-mi place să stau într-un apartament. Mă simt de parcă aș asta într-o cutie. Și… mai este ceva. Nu-mi plac prietenii lui. Nu simt că aș avea ceva în comun cu ei. Contează asta?

Contează mult?

— Da, spuse doamna Lowyer. Da, bănuiesc că da.

— Se numesc emoții de nuntă, nu?

— Da, câteodată.

— Crezi că asta se întâmplă?

Doamna Lowyer îi răspunse cu o altă întrebare.

— Unde ai fost cu Sam?

— În grădină. Doar am mers și am stat pe banca de sub fag. A fost ceva nevinovat.

— Și pe urmă i-ai spus noapte bună și el a plecat acasă?

— Da.

— Te iubește. Știi asta, nu?

— Am sperat să o spună. Dar nu a spus nimic.

— El consideră că nu-ți poate oferi nimic. Este foarte mândru.

— De ce nu mi-a spus?

— O, Christabel! Folosește-ți imaginația!

— N-aș avea nimic împotrivă că este sărac. N-aș avea nimic împotrivă să-l ajut la fermă. Nici măcar n-aș avea nimic împotrivă să locuiesc în căsuța aceea rece; știu că aș putea să o fac strălucitoare și confortabilă. Nimic n-ar avea importanță dacă aș fi cu Sam.

— Va trebui să-l convingi.

— Dar, bunico, nunta! Cortul și aranjamentele și darurile și invitațiile. Totul costă așa de mult, și…

— Pot fi lăsate pentru mai târziu, spuse doamna Lowyer. Ultimul lucru pe care l-ar dori mama și tatăl tău pentru tine, ar fi să te căsătorești cu un om pe care nu-l iubești cu adevărat. Dacă-l dorești pe Sam, trebuie să mergi și să-i spui. Trebuie să-i spui ce mi-ai spus mie – că nu-ți pasă că este sărac și muncitor și că locuiește în căsuța aceea

caraghioasă. Trebuie să-i spui că este singurul bărbat din viaţa ta pe care l-ai iubit întotdeauna cu adevărat.

— Ai ştiut mereu, nu-i aşa?

— Da.

— Cum?

— Sunt bătrână. Am experienţă. Am văzut multe.

— Când să-i spun?

— Acum. Du-te acasă la el, acum. Poţi să iei maşina mea ca să nu te uzi la picioare. Şi-ţi voi împrumuta un cardigan să-ţi ţină de cald. Şi dacă doarme, trezeşte-l, scoală-l din pat. Spune-i exact. Ce simţi. Fii sinceră cu el, dar cel mai important, fii sinceră cu tine.

— Dar mama şi tata… Nu voi avea niciodată curaj să le spun. Am fost aşa de proastă…

— Le voi spune eu.

— Şi Nigel…

— Îi voi spune şi lui Nigel. Este tânăr. Se va simţi jignit, dar îşi va reveni. Nimic nu poate fi mai rău pentru el decât o căsătorie încheiată fără tragere de inimă.

Îşi sărută nepoata cu inima plină de înţelegere şi dragoste.

— Acum, pleacă, scumpa mea, şi noroc. Şi Christabel…

— Da, bunico.

— Toată dragostea mea lui Sam.

O auzi pe Christabel plecând. O auzi ieşind cu maşina din garaj şi pornind pe drumeagul brăzdat cu făgaşe, ce ducea spre casa lui Sam Crichtan. Era cinci dimineaţa.

„Ce-o fi în mintea mea?", se întrebă doamna Lowyer. „Pentru numele lui Dumnezeu, ce am făcut?"

Dar nu fu în stare să simtă părere de rău. Dispăruse neliniştea aceea de care îi fusese prea teamă să o arate şi să o analizeze. Ştiuse mereu despre Sam şi Christabel. Îşi spusese că destinul lor nu trebuia să o preocupe. Dar acum destinul lor fusese pus în mâinile ei şi ea luase o hotărâre. Bună sau rea, nu mai era cale de întoarcere.

Rămase trează până se lumină. La opt şi jumătate, se trezi din moţăială, ieşi din aşternut, îşi puse capotul şi se duse să închidă fereastra. Lanul de orz se întindea retezat şi auriu sub un cer umed.

Ştia că Sam şi Christabel erau făcuţi unul pentru celălalt. Se gândi la Paul, la Felicity, la Nigel. Se îmbrăcă şi coborî, îi spuse bună dimineaţa lui Lucy şi-i dădu drumul în grădină. Îşi pregăti micul dejun şi îşi bău cafeaua. Apoi îşi puse haina şi, împreună cu Lucy, ieşi din casă. Era o dimineaţă plăcută, dar umedă. Doamna Lowyer coborî pe cărare, trecu de poartă, şi apoi, sprintenă, porni pe alee spre casa cea mare, urmată de căţeluşa ei.

Ziua coacăzelor negre

Trenul de noapte ieşi din Euston, îndreptându-se spre nord. Claudia, deja schimbată în cămaşa de noapte, ridică storul şi se aşeză pe marginea pătuţului îngust, urmărind oraşul cum se făcea nevăzut, lumini şi străzi întunecoase, apartamente la mare înălţime rostogolindu-se în urmă. Era o seară înnorată cu norii pătaţi cu bronz de lumina felinarelor şi apoi fragmentaţi pentru o clipă ca luna să îşi facă apariţia, o lună plină, rotundă şi strălucitoare ca o farfurie de argint perfect lustruită.

Stinse luminile, se strecură în pătuţul cu cearşafuri de bumbac, tari şi perfect întinse, ca ale unui pat de spital, şi rămase urmărind luna, legănată de viteza ritmică a trenului. Inevitabil, îşi aminti de alte călătorii, făcute cu mult timp în urmă şi, pentru prima oară, se gândi la ziua următoare şi simţi un uşor fior de emoţie. Era de parcă ceea ce făcea devenise o acţiune pozitivă, nu, pur şi simplu, un compromis. Şi nu singurul.

Lucrul acesta îi incită mândria rănită şi îi dădu tăria să alunge, pentru moment, incertitudinile neliniştitoare din mintea sa. Se aflau încă acolo şi aşa vor rămâne, stând ascunse la limita subconştientului ei, dar deocamdată îşi îngădui luxul să admită că pornise pe drumul cel bun.

Era extrem de obosită. Luna îi strălucea în ochi. Se întoarse, ferindu-se de strălucirea care o deranja, îngropându-şi faţa în pernă şi, surprinzător, adormi.

La Inverness, coborî din tren, într-un climat atât de diferit, de parcă trenul de noapte ar fi purtat-o nu numai spre nord, ci în ţări

străine. Era o sâmbătă din septembrie, şi plecase din Londra într-o seară caldă ca de iunie, cu aer înăbuşitor, stătut, şi cer întunecat. Iar acum, păşea într-o lume care strălucea în lumina timpurie a zorilor, vegheată de un cer înalt şi fără nori, colorat într-un albastru palid, imaculat. Era mult mai rece. Mirosea a iarnă, iar frunzele copacilor căpătaseră deja auriul toamnei.

Avea de aşteptat o oră sau două, până când micuţul tren personal avea să o ducă spre nordul îndepărtat. Îşi ocupă timpul deplasându-se la cel mai apropiat hotel, luând micul dejun, ca mai apoi să revină în gară. Standul cu ziare se deschisese, aşa că îşi cumpără o revistă şi se îndreptă spre peron, unde trenul deja aştepta, ocupându-se treptat cu pasageri. Îşi găsi un loc, îşi aranjă bagajul şi aproape imediat se află în compania unei femei cu înfăţişare plăcută care stătea pe locul de vizavi. Purta o haină din tweed cu o broşă Cairngorm la rever şi o pălărie verde de fetru, îmblănită. Ca şi geanta ei cu fermoar, era împovărată de un număr de sacoşe din plastic conţinând cumpărături, una dintre ele plină de ceva ce aducea cu produse pentru un picnic serios.

Ochii lor se întâlniră peste masă. Claudia zâmbi politicos. Femeia spuse:

— Dumnezeule, ce dimineaţă rece. Am aşteptat autobuzul şi mi-au înţepenit picioarele.

— Da, dar este încântător.

— O, da, foarte frumos. Este de preferat orice, în afara ploii. Eu spun întotdeauna „Unde fluieră vântul, sunt uşi trântite”. Iată că pornim. Exact la timp. Mergeţi departe?

Claudia, absorbită de revistă, se resemnă în faţa conversaţiei şi o puse jos din nou.

— Lossdale.

— Tot acolo merg şi eu. Am fost plecată doar pentru câteva nopţi şi am stat cu sora mea. Pentru cumpărături, ştiţi. „Marks şi Spencers” este încântător. Am cumpărat o cămaşă pentru soţul meu. Rămâneţi în Lossdale?

Nu era curioasă, ci, pur şi simplu, interesată. Claudia îi răspunse:

— Da, doar pentru o săptămână.

Şi apoi, pentru că era evident că. Va fi întrebată, oferi în mod

voluntar restul de informaţii.

— La Inverloss, la verişoara mea, Jennifer Drysdale.

— Jennifer! O, dar o cunosc bine. Lucrăm împreună la perniţele cele noi pentru biserică. Mi se pare ciudat că nu a pomenit niciodată despre venirea dumitale.

— A fost un aranjament de ultim moment.

— Este prima vizită?

— Nu, obişnuiam să vin în fiecare vară când eram tânără. Când părinţii ei trăiau şi înainte ca Jennifer să moştenească ferma.

— Locuiţi în sud?

— Da, în Londra.

— Am bănuit eu. După îmbrăcăminte.

Trenul trecea zgomotos peste pod, golful îngust se aşternu dedesubtul lor, întinzându-se dinspre dealurile îndepărtate, situate la vest, până spre mare.

— Am călătorit noaptea trecută cu vagonul de dormit.

— Este o călătorie lungă, dar mai bine decât cu maşina. Bărbatului meu nici nu-i trece prin minte să meargă cu maşina pe drumuri lungi; circulaţia se desfăşoară foarte rapid. E ca şi cum ţi-ai risca viaţa. Dar nu e mai puţin adevărat că el merge totdeauna agale. Aşa este firea lui. Se potriveşte cu slujba.

Claudia zâmbi.

— Cu ce se ocupă?

— Este păstor. Şi nu-i stă mintea decât la oile sale. Sper că o să-şi aducă aminte şi o să vină la gară. I-am lăsat un bilet deasupra aragazului să nu uite, dar nu-i prea sigur că-şi va aminti.

Nu se plângea. De fapt, părea destul de încântată de lipsurile soţului ei, de parcă acestea îl făceau deosebit.

— Dar Jenifer vine să vă întâmpine?

— A spus că va veni.

— Este tare ocupată cu ferma, cu animalele şi cu copiii.

— Am văzut doar fotografii. N-am mai fost la Inverloss de douăzeci de ani. Jennifer nu era măritată atunci.

— Păi, a găsit un bărbat încântător în Ronnie. Chiar dacă vine din sud, este un fermier grozav. Exact pe măsura locului acela, splendid de administrat.

Conversaţia se stinsese. Claudia îşi mută privirea spre fereastră. Acum se deplasau printre dealuri, şerpuind într-un ţinut pustiu cu excepţia fermelor izolate, a turmelor de oi şi a râurilor care curgeau printre luncile înguste şi verzi. Soarele se înălţase pe cer şi umbrele lungi de veniră mai scurte. Tovarăşa Claudiei îşi deschise geanta cu mâncare, îşi turnă ceai într-o cană de plastic şi începu să mestece sănătos un sandviş cu şuncă.

Gările mici veneau şi plecau; trenul lenevea câteva clipe în timp ce pasagerii coborau sau urcau. Unii se salutau între ei, câinii lătrau unul la celălalt, iar hamalii manevrau cărucioarele pentru bagaje. Nimeni nu se grăbea. Parcă aveau la dispoziţie tot timpul din lume.

Călătoria se apropia de final, iar Claudia începu să numere haltele, cum obişnuia să o facă odinioară. Mai erau trei. Două. Una. Aproape au ajuns. Trenul alerga de-a lungul mării. Claudia observă plajele în reflux şi talazurile îndepărtate. Soţia păstorului îşi împachetă gustarea, scuturâ firimiturile căzute pe pieptul ei umflat ca o guşă de porumbel, cotrobăind apoi în poşetă după bilet.

Trenul încetini, şi emblema Lassdale pluti dincolo de fereastră. Cele două femei rămase în picioare cu bagajele adunate, coborâră pe peron. Păstorul era prezent, însoţit de câinele său. Nu uitase, dar îşi întâmpină soţia fără efuziuni.

— Eşti aici, spuse în mod inutil.

Îi luă bagajul din mână şi porni cu paşi mari. Ea îl urmă, întorcându-se să-i facă semn cu mâna Claudiei.

— Pe curând, poate!

Nici urmă de Jennifer. Trenul se îndepărtă, iar Claudia rămase singură pe peron. Stătea în picioare lângă valiză, în costumul londonez şi se gândi că nu este nimic mai trist decât să nu existe nicio persoană care să te întâmpine la capătul unei călătorii. Se hotărî să nu devină nerăbdătoare. Nu era nicio grabă, nicio întâlnire urgentă. Jennifer fusese reţinută…

— Claudia!

Vocea unui bărbat. Surprinsă, se întoarse cu faţa drept în soare şi îşi puse mâna streaşină la ochi. Îl văzu venind spre ea, înconjurat de lumina orbitoare, fără să-l recunoască pe moment. Apoi, uimită peste măsură, îl recunoscu.

Magnus Ballater. Ultima persoană pe care se aştepta să o întâlnească în acel moment. Nu-l uitase, dar cu mult timp în urmă renunţase să se gândească la el. Magnus, în pantaloni de catifea reiată de culoare închisă şi un pulover enorm, cu model; mai înalt şi mai robust decât îşi aducea aminte, cu o podoabă capilară demodat de lungă, de culoare neagră şi stufoasă, precum şi cu acel zâmbet de odinioară, nestăpânit pe chipul său ars de soare şi brăzdat de vreme.

— Claudia.

Realiză că rămăsese cu gura căscată şi începu să râdă spre propria ei uimire.

— Magnus. Pentru numele lui Dumnezeu! Ce faci aici?

— Am venit să te întâmpin. Jennifer a fost reţinută la Inverloss. Ceva în legătură cu boilerul. Mi-a dat un telefon şi m-a rugat să vin să te iau.

Rămase acolo, privind în jos spre ea.

— Nu mă săruţi?

Claudia se înălţă şi-l sărută pe obrazul rece.

— N-am ştiut că te afli prin apropiere.

— O, da. Locuiesc în vecinătate. Am devenit localnic. Ăsta-i tot bagajul tău? întrebă el adunându-l. Acum, hai să mergem!

Ea îl urmă, aproape alergând ca să ţină pasul cu el. Au ieşit pe poarta gării şi s-au îndreptat către o maşină model familial, cu un aspect hârbuit. Un câine privea pe geamul din spate. Nasul său lăsase pete pe geam. Magnus trânti uşa din spate şi aruncă valiza Claudiei lângă câine, apoi ocoli maşina să deschidă uşa din faţă pentru ea. Maşina mirosea a câine şi interiorul arăta de parcă nu mai fusese curăţat de luni de zile, dar Magnus nu se scuză în timp ce se aşeză alături de ea. Trânti uşa şi porni motorul. Pietrişul ţâşni de sub roţile din spate, iar ei părăsiră locul. Îşi aminti că el nu fusese niciodată un bărbat care să-şi piardă vremea.

— Dar ce faci aici? întrebă ea.

— Administrez vechea filatură a tatei.

— Dar ai jurat că nu vei face niciodată lucrul acesta. Intenţionai să fii independent, să te afirmi prin propriile forţe.

— Şi asta a fost pentru puţin timp. Am lucrat la hotarul dintre Anglia şi Scoţia şi apoi în Yorkshire. Pe urmă am plecat în Germania

pentru doi ani şi am ajuns la New York, lucrând ca negustor de lână. Apoi tatăl meu a murit şi filatura a început să meargă prost. A fost la un pas de a fi vândută, aşa că m-am întors acasă, încheie el cu un aer convingător.

— Şi ai pus-o la punct, adăugă ea.

— Am încercat. Cel puţin acum suntem în afara pericolului şi avem nişte comenzi importante. Am dublat forţa de muncă. Trebuie să vii şi să vizitezi fabrica, să-ţi exprimi părerea referitor la produsul finit.

— Care este acesta?

— Stofe, dar mult mai fine decât cele realizate de tatăl meu. Ţesături mai groase, dar mai uşoare şi durabile, lipsite de asprimea celor din trecut. Se mulează perfect şi au culori uimitoare.

— Te ocupi de creaţie?

— Da.

— Şi de unde vin acele comenzi importante?

— Din toată lumea.

— Asta-i minunat. Unde locuieşti?

— În vechea casă a tatălui meu.

Bătrâna casă a domnului Ballater. Claudia şi-o amintea. Se afla sus, pe deal, deasupra oraşului, cu o grădină mare şi un teren de tenis. Petrecuseră multe după-amieze acolo, căci Magnus, cu aproape un an mai mare decât Claudia şi Jennifer, făcuse parte din grupul de tineri ce se strângeau în fiecare vacanţă. După terminarea şcolii el studiase designul vestimentar şi în ultima vară petrecută împreună era deja student în anul întâi.

Aceea fusese o vară deosebită din numeroase motive. Vremea a fost unul dintre ele pentru că fusese extraordinar de cald şi uscat, iar serile nordice, lungi şi lipsite de griji, le petrecuseră în expediţii pescăreşti, plimbări pe malul râului şi ore nesfârşite în căutarea păstrăvilor. Viaţa socială a fost şi ea altfel decât din ceilalţi ani. Acum erau cu toţii maturi şi niciodată nu mai organizaseră asemenea picnicuri fără sfârşit, sau partide de golf şi competiţii de tenis, petreceri unde dansau reel şi grătare pe plajă la miezul nopţii. Dar motivul principal pentru care vara aceea rămăsese de neuitat îl constituie prezenţa lui Magnus. Energia sa uriaşă, pofta nestăvilită de viaţă îi molipsea şi pe ceilalţi. Era un tânăr care nu obosea niciodată,

nu se plictisea şi nu-şi pierdea simţul umorului; nu se îndoia nicio clipă – sau cel puţin aşa dădea de înţeles – că viaţa merită să fie trăită din plin şi fiecare zi trebuie să devină un izvor de bucurie.

— Povesteşte-mi despre tine!

Conducând cu mare viteză ajunseseră deja în oraş când i-a pus această întrebare.

— Jennifer spune că n-ai mai fost în nord de douăzeci de ani. Cum ai putut sta departe timp atât de îndelungat? a întrebat el.

— Dar n-am pierdut legătura. Am corespondat şi am vorbit la telefon. Din când în când, Jennifer vine la Londra pentru o zi sau două, stă cu mine şi mergem la cumpărături, la teatru…

— Dar douăzeci de ani! A trecut atâta timp de când am fost împreună! Ce timpuri erau!

S-a întors şi i-a zâmbit, iar Claudia se ruga să nu apară o maşină la curba următoare.

— De ce n-ai mai venit? Ai fost atât de ocupată?

— Ca şi tine. Mi-am găsit o ocupaţie. Am dorit să capăt experienţă. Să încep o afacere.

— Design interior. Mi-a spus Jennifer. Unde lucrezi?

— În Londra: pe King's Road. Am un magazin şi ateliere. Primesc foarte multe comenzi; uneori, chiar prea multe.

— Cine se ocupă de magazin când tu eşti plecată?

— Am un ajutor.

— Se pare că ai reuşit.

Claudia rămase pe gânduri, apoi spuse:

— Presupun că da.

Întorcându-şi privirea spre drum, Magnus întrebă:

— Nu te-ai căsătorit?

— Presupun că Jennifer ţi-a povestit şi despre asta.

— Bineînţeles. Mi-a fost greu să cred cele spuse.

Claudia simţea crescând în ea un gen de enervare tipic feminină.

— Presupun că ţi-ai imaginat că singurul meu ţel era o casă, un soţ şi copii.

— Nu, replică Magnus calm. Nu mi-am imaginat nimic de felul acesta. Am fost doar surprins că o fată atât de frumoasă nu a fost cucerită cu ani în urmă.

Rostise cuvintele atât de firesc încât Claudia s-a ruşinat de vorbele ei nesocotite. Se grăbi să adauge:

— Fac ceea ce doresc. Sunt independentă.

În timp ce rostea aceste cuvinte gândul îi zbură la Giles care se afla în America. Apoi, îşi spuse că trebuia să dea uitării acest gând căci locul şi bărbatul alături de care se afla nu aveau nimic în comun cu Giles.

— Pot să spun că ţi se potriveşte?

Vorbele lui îi făcură plăcere.

— Da, aş fi încântată să fie aşa. Dar tu, Magnus? Ai o soţie?

— Nu m-am hotărât încă.

— Ce vrei să spui?

— Că de fapt, niciodată, nu mi-am adunat curajul să-mi iau marele angajament. Bineînţeles, au existat nişte tentative, dar nu marea încercare.

A întors încă o dată capul pentru a o privi direct în faţă şi ochii lui albaştri străluceau amuzaţi.

— Se va ivi, adăugă el, căci noi ne asemănăm.

Claudia îşi feri privirile fără niciun comentariu. Ştia că el greşea. Nu se asemănau, dar nu avea de gând să-l contrazică. „Nişte tentative au existat." Nu era greu să-ţi imaginezi măsura acestor tentative, pentru că el era, şi fusese mereu, un bărbat extrem de atrăgător. Dar pentru ea nu existaseră. De când îl întâlnise pe Giles, cu opt ani în urmă, îi rămăsese credincioasă acestuia; îl ajutase să suporte o căsnicie lipsită de bucurii şi să treacă printr-un divorţ devastator; fidelă îi stătuse mereu în preajmă. Cât despre marea încercare despre care vorbise Magnus, angajamentul final al căsătoriei, pentru ea reprezenta un moment după care tânjea.

Inverloss era situat la oarecare depărtare de şosea, la capătul unui drum de ţară, adăpostit în spatele unui pâlc de fagi şi stejari. În timp ce maşina o purta prin hârtoapele drumului de ţară, Claudia căuta să descopere din priviri schimbările apărute de-a lungul anilor şi îşi spuse cu bucurie, că nu erau prea multe. Apăruse un nou hambar, şi fusese ridicat un gard ce proteja de turmele de vite; în rest totul era neschimbat. Dincolo de gardul pentru vite, se întindea o alee pavată cu pietricele de mare ce ducea până în faţa casei. Scrâşnetul lor sub roţile

maşinii te purta cu gândul spre mare. Magnus apăsă cu podul palmei claxonul şi acesta scoase un sunet prelungit anunţând sosirea lor. Mai înainte ca motorul maşinii să se fi oprit, Jennifer se şi afla acolo, alături de maşină, purtând în braţe un copil şi înconjurată de câini. Chipul pistruiat, radiind de sănătate, părul ondulat strâns într-un ciuf în vârful capului aminteau de adolescenta cu un aer băieţos.

— Jennifer…

Lăsă jos copilul şi o îmbrăţişă pe Claudia. Câinii, inclusiv al lui Magnus, începură să latre şi chipul copilului se mototoli şi începu să urle. Când Jennifer îl ridică din nou, copilaşul privi spre Claudia cu ochi întristaţi şi plini de lacrimi.

— Îmi pare rău că nu am reuşit să vin la gară, dar Ronnie este la pescuit şi a venit un mecanic să vadă ce se întâmplă cu boilerul. Îl aşteptam de mai multe zile şi iată că a trebuit să vină tocmai azi.

— Nicio problemă! Iată-mă!

— Magnus, eşti un sfânt! Rămâi la prânz cu noi. Este o zi minunată şi vom merge să culegem coacăze negre. Am hotărât azi dimineaţă că această zi urmează să fie ziua coacăzelor negre. Jane şi Rory simt plecaţi cu poneii, dar se vor întoarce curând.

Existase mereu, în fiecare an, după cât îşi amintea Claudia, o zi a coacăzelor negre. O expediţie tradiţională pentru a culege fructele negre. Odată aduse acasă, acestea erau transformate în gem sau jeleu şi păstrate în cămară.

— Vom merge la Creagan Hill?

— Bineînţeles. Unde altundeva? Hai, vino, Magnus! întotdeauna avem nevoie de ajutor.

— În regulă. Dar mai întâi trebuie să mă întorc la filatură. Sunt câteva probleme ce trebuie puse la punct. La ce oră este prânzul?

— Pe la unu.

— Voi veni.

Interiorul casei nu se schimbase. Era la fel de primitoare ca altă dată. Mirosea la fel; puţin a mosc, a fum şi turbă; covoarele erau uşor uzate şi pe tapet se vedeau urme de mâini murdare, exact la înălţimea copiilor.

— Nu este grozav că Magnus s-a întors la Lossdale? Este ca în

vremurile de altădată. El şi Ronnie sunt prieteni buni, iar el a făcut minuni la filatură. Ai fost surprinsă când l-ai întâlnit?

Jennifer îşi ridicase copilaşul în braţe şi pornise pe scări înainte. Claudia o urmă ducând valiza. Ajungând pe palierul luminos, Jennifer s-a îndreptat către cea mai îndepărtată uşă şi a deschis-o larg, păşind înăuntru, în camera inundată de soare.

— Te instalezi aici, în camera pe care ai avut-o mereu.

Claudia se îndreptă spre un scaun pe care îşi aşeză valiza.

— Îţi plac noile cuverturi? Le-am găsit într-un cufăr la mansardă. Cred că abia aştepţi să-ţi scoţi hainele cu care ai călătorit. Ard de nerăbdare să te prezint lui Ronnie. Nu-mi vine să cred că nu l-ai întâlnit până acum. Şi nici pe Jane şi Rory. Acesta este Geordie.

Îl aşeză pe podea, iar ea se aşeză pe marginea patului. Clătinându-se uşor, Geordie se îndreptă spre scrin, se lăsă să alunece pe podea şi începu să se joace cu un mâner de alamă.

Claudia stătea cu spatele spre verişoara ei privind pe fereastră spre câmpuri şi spre marea îndepărtată.

— Îmi era teamă că totul se va fi schimbat, dar nu este aşa, spuse ea zâmbind către Jennifer. Nici măcar tu! Cred că nu te vei schimba vreodată.

— Tu te-ai schimbat, spuse Jennifer fără menajamente. Ai slăbit. Eşti îngrozitor de slabă.

— Asta înseamnă să trăieşti la Londra. Şi amândouă avem treizeci şi şapte de ani acum. Nu mai suntem tinere.

— N-am spus că pari bătrână. Doar slabă şi rafinată.

Jennifer o privea cercetător.

— De ce te-ai hotărât atât de brusc să vii? Sau nu doreşti să discuţi despre asta?

Între ele nu existaseră niciodată secrete. Claudia îşi plecă uşor capul şi începu să îşi descheie nasturii jachetei.

— Este vorba de Giles, nu-i aşa?

Simţi o uşurare auzind-o rostindu-i numele; trebuia rostit pentru a nu rămâne suspendat între ele, ca un spectru.

Jennifer nu era străină de relaţia ei cu Giles. Pusese cap la cap frânturile de informaţii din scrisori şi chiar îl cunoscuse la Londra. Giles le invitase pe amândouă la cină, într-un restaurant. La vremea

aceea, Giles era deja divorţat de aproape un an.

— Se va căsători cu tine? dorise Jennifer să afle.

Claudia răspunsese râzând la întrebare, asigurând-o că nu putea fi vorba de căsătorie. Erau doar buni prieteni.

Giles. Atrăgător, plin de succes, încântător, dar lunecos, într-un mod demenţial. El şi Claudia aveau locuinţe separate, dar erau amanţi. Formau un cuplu acceptat de prieteni şi cunoscuţi. Dovada o constituia faptul că locuiau în aceeaşi cameră atunci când erau invitaţi la ţară, la sfârşit de săptămână.

Dar ocupaţia lui Giles, ca agent de bursă, îl solicita enorm. O mare parte din timp îl petrecea la New York, unde avea un apartament în centru şi adeseori era plecat, timp de trei sau patru luni. Ea nu ştia când urma să se întoarcă până când el nu o suna. „M-am întors", spunea el. „Sunt aici." După care, ca şi cum separarea lor n-ar fi avut loc niciodată, reluau tiparul vieţii în doi, fără niciun comentariu; dineurile în casa lui Giles pe care Claudia era bucuroasă să le organizeze; legăturile cu prietenii comuni, serile. Intime în restaurantul lor preferat, cu specific italian, nopţile magice, dragostea lor în patul uriaş şi moale al Claudiei.

Şi viaţa prindea culoare, vioiciune, iar afacerile şi slujba, treburile cotidiene păreau să se rezolve de la sine fără ca ea să mai aibă sentimentul că sunt o povară. Se simţea împlinită şi fiecare nouă zi constituia un prilej de bucurie. O bucurie atât de mare încât îi era imposibil să creadă că sentimentele lui Giles ar fi putut fi diferite de ale ei. Îşi repeta mereu că într-o bună zi, Giles va descoperi că viaţa lui nu ar fi avut sens fără Claudia. Dar, din nou, telefonul suna pentru a-i da de veste că Giles trebuie să plece, chemat fiind să-şi îndeplinească îndatoririle cerute de slujbă. Traversa Atlanticul şi o lăsa iar să se descurce cum putea, ducând o existenţă solitară.

Jennifer aşteptă. În cele din urmă, Claudia spuse:

— Da. Urma să mergem în Spania împreună cu un grup de prieteni. Totul era aranjat, rezervările făcute, dar el a fost reţinut în New York şi am fost nevoiţi să anulăm plecarea. M-aş fi putut duce doar eu, dar ar fi fost lipsit de sens.

— Cât timp a lipsit de data asta?

— Câteva luni. Era planificat să se întoarcă acum trei zile.

— Ce mizerabil!

Claudia îi luă apărarea.

— Nu este vina lui.

— Îi găseşti mereu scuze. Îţi scrie vreodată? Ţineţi legătura?

— Telefonează. Câteodată. Este ocupat.

— Iar îl scuzi. Bănuiesc că îl iubeşti. Te-ai mărita cu el?

— Eu…

Claudia căuta cuvintele potrivite.

— Da. Da, m-aş mărita. Adică, doresc să mă mărit. Vreau să am copii. Toată lumea crede că sunt o femeie dedicată carierei, dar îmi doresc să am copii. În curând voi fi prea bătrână.

— Eşti sigură că nu eşti doar iubita lui din Londra? întrebă Jennifer.

Era o bănuială mai veche pe care încercase totdeauna să o alunge fiindcă îi provoca o teamă imensă.

— Este posibil. Presupun.

— Ai încredere în el?

— Nu cred că este vorba de încredere.

— Dar, Claudia, încrederea este cel mai important lucru. Nu-ţi irosi viaţa!

— Cum aş putea să mă îndepărtez de Giles? Ar fi o hotărâre mult prea importantă pentru mine căreia n-aş putea să-i fac faţă. Giles face parte din fiinţa mea acum, îl iubesc de prea mult timp pentru a renunţa la el.

— Da, într-adevăr şi ar trebui să te eliberezi.

— Nu pot.

Rămaseră tăcute. Tăcerea a fost spulberată de zgomotul uşilor deschise şi trântite, de cel al paşilor şi al vocilor stridente ce veneau de pe hol:

— Mămico, ne-am întors! Suntem morţi de foame.

Jennifer oftă. Se ridică şi-l luă pe Geordie în braţe spunând:

— Trebuie să pregătesc prânzul. Mai discutăm.

Rămasă singură, Claudia despachetă şi se schimbă, îmbrăcând o pereche de jeanşi vechi şi pantofi sport. Se spălă pe faţă şi îşi perie părul. În timp ce făcea asta, auzi o maşină care tocmai parcă în faţa uşii de la intrare. Se uită pe fereastră. Era Magnus.

Îl urmări cum a coborât din maşină şi a pornit către casă. Deodată, de parcă l-ar fi strigat pe nume, acesta a înălţat privirile şi o văzu stând acolo, în dreptul ferestrei.

— Nu eşti gata încă pentru prânz? a întrebat el.

— Ba da. Cobor îndată.

Creagan Hill se află la trei mile depărtare de Inverloss, în partea opusă celei în care locuia Jennifer. Culmea gârbovită a muntelui, încununată cu stânci şi grohotiş cobora către mare, năpădită de iarbă neagră. La poalele lui se întindea o câmpie vârstată de zăplazuri din piatră albă pe care creşteau ferigi brune şi oile păşteau în voie. Pe lângă zidurile ce delimitau proprietatea şerpuiau poteci înguste ce ocoleau fâneţele. Aici, cu faţa întoarsă către soare, la adăpost de vântul ce bătea necontenit dinspre mare, creşteau arbuşti ţepoşi încărcaţi cu mănunchiuri de fructe negre, coapte, aşteptând să fie culese. Perspectiva expediţiei îi umpluse de emoţie şi nerăbdare pe cei doi copii mai mari ai lui Jennifer.

— Mergem în fiecare an, îi explică Jane cu gura plină de plăcintă. Şi ne murdărim din cap până în picioare şi cine culege cel mai mult obţine un premiu. Anul trecut l-am câştigat eu…

— Ai furat de la mine, interveni Rory.

Era un copil solid, cu ochi albaştri şi păr ca al mamei sale.

— Ba nu, mi le-ai dat tu.

— Îmi umplusem găleata. Nu mai aveam loc.

Magnus interveni cu tact:

— N-are importanţă. Poate anul acesta toată lumea va primi un premiu.

— Chiar şi Geordie?

— De ce nu?

— Va fi doar un încurcă-lume căci se va plimba de colo-colo, printre picioarele noastre şi va mânca din coacăzele culese până când i se va face rău.

Geordie lovi cu lingura în scaunul său înalt şi când îl priviră toţi, izbucni într-un râs încântător.

— De fapt, spuse Jennifer când râsetele încetară, Jane a primit un punct deja. În mod sigur, Geordie nu va rezista toată după-amiaza,

aşa că eu cred că ar trebui să luăm două maşini, astfel încât să-l pot aduce acasă atunci când va da semne de oboseală.

— Eu vreau să merg cu Magnus, anunţă Jane. Mă urc în maşina lui.

Rory nu se lăsă mai prejos:

— Şi eu.

Mama lor oftă.

— Nu mă interesează cine cu cine merge. Ce-aţi zice să ducem vasele şi să le punem în maşina de spălat şi apoi să pornim?

Claudia se afla din nou alături de Magnus, în maşina acestuia, cu Rory şi Jane pe locurile din spate, iar câinele lui Magnus în spatele banchetei.

Expresia câinelui trăda o suferinţă îndelungată şi Claudia nu-l învinovăţea.

Jennifer se afla în cealaltă maşină. Bebeluşul, aşezat în scaunul său, prins între curele, se afla pe bancheta din spate. Magnus conducea în spatele maşinii lui Jennifer, cu o viteză mult mai cuminte decât dimineaţă.

Dimineaţa începuse promiţător şi după-amiaza nu se deosebea cu nimic. Era cald şi cerul rămăsese senin. Îndată ce lăsară oraşul în urma lor, Claudia observă dealurile şi strălucirea mării. Lumina soarelui se revărsa peste ferigile roşiatice şi peste prunii în floare. Părăsiră drumul şi intrară într-un labirint de poteci care urcau dinspre mare, iar Creagan Hill se înălţa înaintea lor, atât de abrupt încât vârful se pierdu din vedere.

Rory şi Jane spuneau ghicitori:

— Ce este verde şi merge cu o sută de mile pe oră?

— O agrişă pe motocicletă.

— De ce cufundarul îşi ridică ciocul?

— Pentru că vrea ca ariciul de mare să-i vadă barba. Nu-i aşa Rory?

Râdeau în hohote.

Claudia a deschis geamul, lăsând vântul să-i bată în faţă. Era rece şi mirosea a iarbă, muşchi şi plante marine. Se gândi la Spania şi deodată se simţi nespus de fericită că se află acolo şi că renunţase la

excursie.

În cele din urmă au ajuns la locul ales, au coborât din maşini împrăştiindu-se şi s-au apucat de lucru. Înşiraţi de-a lungul drumeagului, căţărându-se pe zidurile din piatră, au cules cu hărnicie toată după-amiaza. Găleţile din plastic erau aproape pline. Buzele şi degetele erau pătate în nuanţe de violet, puloverele agăţate, jeanşii rupţi, încălţămintea acoperită cu noroi. Pe la ora patru, micuţul Geordie se săturase de culesul coacăzelor, aşa încât Jennifer a hotărât că era momentul să-l ducă acasă.

— A fost atât de cuminte stând în grămada de frunze veştede, căutând buburuze. Nu-i aşa, scumpul meu?

Îi sărută faţa murdară, apoi adăugă:

— Oricum aveam de gând să plec mai devreme şi să pregătesc cina. Vino şi ia cina cu noi, Magnus!

— Deja am luat o dată masa cu voi.

— Te vom hrăni din nou. Nicio problemă. Ronnie va dori să-ţi povestească despre peştele pe care nu l-a prins. Hei, cine vine cu mine?

Jane şi Rory s-au sfătuit scurt şi au hotărât să meargă cu mama lor. Erau sătui de coacăze şi doreau să urmărească un anume program la televizor.

— Dar voi doi?

Claudia aşează găleata grea cu coacăze în portbagajul maşinii lui Jennifer şi îşi întinse braţele care deja o dureau.

— Este o zi aşa de frumoasă, spuse ea, întinzându-şi braţele dureroase, că nu mă îndur să irosesc nicio clipă. Am putea să ne plimbăm cu câinele tău, spuse ea privindu-l pe Magnus. Până acum cred că ziua i s-a părut plicticoasă.

Magnus a fost de acord.

— Am putea să urcăm dealul ca să admirăm priveliştea. Vrei?

— Da. Mi-ar plăcea, spuse ea, pentru că era exact ceea ce îşi dorise toată ziua.

Maşina condusă de Jennifer se depărta şi copiii fluturau mâinile pe geam de parcă îşi luau rămas bun pentru totdeauna. Când se pierdură din vedere, Magnus s-a întors către Claudia:

— Ei, ce mai aşteptăm?

Şi porniră. Au străbătut fâneţele, au urcat coasta tot mai povârnită pe măsură ce înaintau; au trecut dincolo de porţile rupte ale unor zăplazuri şi şi-au croit drum printre tufişurile dese din ferigă brună, până când în cele din urmă s-au trezit împresuraţi de iarba neagră. Încântat că în sfârşit se bucură de atenţie, câinele alerga în faţă, luând urma iepurilor de câmp şi dând voios din coadă. Câteva oi bătrâne, văzându-i că se apropie, încetară să pască şi rămaseră nemişcate. Recunoscătoare, Claudia îşi lăsă obrajii mângâiaţi de adierea răcoroasă şi se bucura păşind pe covorul gros de iarbă ce se întindea de-a lungul potecii. Simţea muşchii încordându-i-se cu fiecare pas şi plămânii se umpleau cu aerul rece şi pur asemenea apei de izvor.

Cam pe la jumătatea drumului au dat peste un pripor acoperit cu iarbă deasă, săpat în munte de un pârâiaş, a cărui apă se rostogolea bolborosind într-o albie din pietricele albe. Claudiei i se făcuse sete, aşa încât a îngenuncheat şi a adunat apă în căuşul mâinilor şi a băut cu nesaţ. Avea gust de turbă. Aflându-se pentru prima dată cu spatele spre munte, se putea, în sfârşit, bucura de privelişte.

— Habar n-aveam că am ajuns aşa departe şi am urcat atât de sus.

— Te-ai descurcat de minune, spuse el aşezându-se alături de ea, cu mâna streaşină la ochi.

— Nici nu trebuie să urcăm mai sus. N-am avea o privelişte mai bună ca asta.

Avea dreptate. O privelişte spectaculoasă pe care o cunoştea de ani şi ani, dar care mereu îi tăia respiraţia.

Înaintea lor se desfăşura coasta ondulată a mării şi câmpurile până departe, fermele şi lacurile. Totul se desfăşura înaintea lor ca o hartă de mărime uriaşă. Atât de limpede era atmosfera încât munţii, aflaţi la aproape cincizeci de mile spre sud, se reliefau cu piscurile acoperite de primele zăpezi. Şi în faţă, marea, în acea zi, albastră ca şi Mediterana, cu ape întunecate ce aminteau de vinul grecesc de pe vremea lui Homer.

Şi liniştea! Doar vântul, cântecul unei ciocârlii, strigătul trist şi prelung al unui ploier mare. Rămaşi nemişcaţi au început să simtă aerul rece al muntelui. Claudia, care îşi legase puloverul în jurul mijlocului l-a desfăcut şi l-a îmbrăcat.

— Ai grijă să nu răcești! o sfătui Magnus.

— Mă simt minunat. Doar faptul că poți admira o asemenea privelişte îți poate alina sufletul. Ce norocoşi suntem! Tu în mod deosebit, pentru că locuieşti aici tot timpul.

— Ştiu ce vrei să spui. Totul e să te deprinzi cu proporţiile.

— Mă fac să mă simt ca o furnică.

— O furnică?

— Mică. Neînsemnată. Lipsită de importanţă.

Dar nu era vorba numai de ea însăşi. Toată viaţa cu problemele ei: munca, banii, iubirea. Aflată acolo sus, deasupra lumii era ca şi cum vedea competiţia pe viaţă şi pe moarte, de zi cu zi, prin capătul unui telescop astfel încât totul se micşora, devenea neînsemnat. Şi dacă ea ar fi fost o furnică, atunci Atlanticul n-ar fi fost decât un eleşteu şi New York-ul un punct pe glob, milioane de insecte, forfotind în acea supraaglomerare umană. Giles era şi el una dintre furnici.

— Ai dori să locuieşti aici tot timpul? întrebă Magnus.

— Nu m-am gândit niciodată la această posibilitate. Jennifer este atât de fericită, cu soţul ei, cu copiii ei şi cu ferma. Totuşi, eu nu cred că mi s-ar potrivi.

— Viaţa este ciudată. Ne-am împrăştiat toţi şi pe urmă, după aceşti ani… De ce a trebuit ca tu şi eu, dintre toţi să ne aflăm aici, acum, la jumătatea drumului spre Creagan Hill, într-o zi dăruită de Dumnezeu?

— N-am nici cea mai mică idee.

— Mă întreb dacă îţi poţi imagina cât de îndrăgostit am fost de tine.

Încruntându-se, Claudia îşi întoarse privirile spre el, într-o stare de perplexitate deplină. Profilul său era extrem de serios. Îi văzu liniile din jurul gurii şi încreţiturile de la colţurile ochilor, şuviţele gri din părul său des şi negru. Apoi se întoarse şi o privi în faţă, iar ea îi văzu ochii din care dispăruse veselia.

— Nu poţi fi serios, spuse ea.

— Nu ţi-ai imaginat?

— Aveam şaptesprezece ani.

— Erai uimitoare. Aşa de frumoasă că îmi era teamă de ceea ce simţeam pentru că eram aşa de sigur că erai inaccesibilă.

— N-ai spus niciodată…

— Nici n-am arătat-o.

— Dar de ce? De ce nu?

— Nu era momentul. Eram prea tineri. Abia ieşiţi de pe băncile şcolii, cu viaţa în faţă. Totul urma să fie învăţat, să fie făcut. Universul nostru atât de închis, asemenea unei carapace şi dincolo de el oameni aşteptând să iubească. Şi tot ce doream era să ne luăm tălpăşiţa şi să descoperim viaţa, noi înşine. Aveam o fotografie de-a ta. Obişnuiam să o port peste tot şi să o arăt colegilor mei. „Aceasta este prima mea dragoste", spuneam. N-am spus, singura mea dragoste. Aşa ar fi trebuit să spun.

— De ce îmi spui asta acum?

— Pentru că am renunţat la mândrie, rosti el fără afectare.

Claudia îşi coborî privirea pentru că nu dorea să i se citească gândurile. Şi eu ar trebui să renunţ la mândrie, dar mi-o păstrez pentru că, în ceea ce-l priveşte pe Giles, pare să fie singura cale prin care pot persevera. Era dureros să recunoască. Îi veni în minte ideea de a-şi deschide sufletul în faţa lui Magnus şi să-i povestească despre Giles – să-i explice, să-l facă să înţeleagă – dar îşi dădu seama că n-ar fi capabilă să cauzeze o asemenea suferinţă. Nu acum, nu în timp ce se afla într-o stare atât de confuză şi nenorocită. Giles era viaţa ei, dragostea ei, dar şi problema ei şi nu una care să fie expusă în faţa acestui bărbat, acest prieten vechi „care tocmai îşi declarase iubirea eternă pentru ea.

Nu. Trebuia ca tonul conversaţiei să rămână vesel, lejer, glumeţ. Zâmbi.

— Mândria este, oricum, o pacoste. Doar se strecoară între oameni.

— Da. Şi atunci nu eşti în stare să spui nimic până nu se face prea târziu. Poate este mai bine aşa.

— Nu judeca astfel.

După-amiaza se stingea, soarele dispărea în spatele lor împrăştiind umbre lungi cu ultimele lui raze. Vântul, care se pornise, unduia ierburile înalte, crescute la marginea luminişului. Claudia se înfioră.

— Se face frig, zise ea.

Şi apoi, pentru că el părea să aibă nevoie de consolare, se aplecă înainte şi-l sărută pe gură.

— Este timpul să mergem acasă, Magnus.

În momentul următor totul reveni la normal. El zâmbi stângaci, cu tristeţe, dar, totuşi zâmbi şi se ridică. O ajută şi pe Claudia să se ridice şi porniră la drum. Au coborât panta uşoară şi, până la maşină, el era din nou persoana dintotdeauna, optimist şi cu multe planuri pentru seară.

— … trebuie să cumpăr nişte vin pentru Ronnie. Te deranjează dacă ne oprim în oraş pentru o clipă să fac nişte mici cumpărături? Mi s-a terminat slănina şi trebuie să cumpăr şi mâncare pentru câine.

Învăluită în ultimele raze aurii ale după-amiezii, strada principală din Inverloss forfotea de oameni ocupaţi să încheie ultimele treburi ale zilei. Magazinele erau încă deschise: măcelăria, magazinul cu legume şi fructe şi cel cu articole pentru pescari. Restaurantul italian îşi împrăştia lumina de neon peste trotuar, iar din interior ajungea sunetul de muzică pop şi mirosul amintind de peşte cu cartofi prăjiţi. Fete umblau fără rost prin faţa restaurantului, chicotind, îmbrăcate în hainele lor bune de sâmbătă seara, jeanşi strâmţi şi cercei, iar tineri, aflaţi lângă drum, le aruncau ocheade.

Magnus opri lângă chioşcul de presă.

— Nu voi sta mult.

Apoi, dispăru în magazin ca să-şi facă din nou apariţia, aproape imediat, cu un ziar. Îl aruncă în maşină, prin fereastra deschisă, direct în poala ei.

— Îţi va ţine de urât.

Se depărtă, din nou, cu paşi mari.

Era ziarul de dimineaţă, de format mic, tipărit la Londra. Îşi aruncă ochii peste titlurile stridente, şi apoi, încet, studie ziarul, uitându-se la articole, fotografii şi reclame. Se întoarse spre Agenda socială şi descoperi poza lui Giles.

Nu era o fotografie nici foarte mare, nici foarte bună, dar ţâşni spre ea cum un nume cunoscut îţi sare în ochi din coloanele ziarului. Era cu o fată la braţ. O fată blondă cu o cascadă de păr lung. Purta o rochie decoltată, fără mâneci. Ducea un mic buchet de flori. Giles

zâmbea; arătându-şi dinţii. Arăta un pic voluminos, cu un surplus de greutate. Purta, în mod ostentativ, o cravată teribilă, cu picăţele.

Legenda fotografiei: „Giles Savours cu tânăra lui mireasă, Debbie Peyton. Vezi coloana patru".

Primul ei gând, inconştient, a fost: „Nu poate fi adevărat. Este o greşeală îngrozitoare!" Dintr-o dată, i se făcu foarte frig, îşi simţi buzele îngheţate şi gura uscată. Nu poate fi adevărat".

Coloana patru.

Titlul în aldine negre: AFACERI, CA DE OBICEI, PENTRU GILES ŞI DEBBIE. Apoi urma textul:

„Nu va exista o lună de miere, în viitorul apropiat, pentru omul de afaceri din Londra, Giles Savours (44) care s-a căsătorit săptămâna aceasta, în biserica St. Michael, Brewsville, statul New York. Giles, partener la firma Wolfson-Rilke, are enorm de lucru în biroul său din New York, dar îşi propune să plece în Barbados cu ocazia Crăciunului.

Încântătoarea sa mireasă, Debbie Peyton (22) este unica fiică a lui Charlie D. Peyton, aflat în fruntea trustului aluminiului. Minionă, înaltă de doar 1,55 cm, ea l-a întâlnit pe Savours în urmă cu trei luni, dar idila lor vijelioasă n-a trecut neobservată. Giles se află la a doua căsătorie. Prima soţie a fost Lady Priscilla Rolands – iar colegii săi se îndoiau că va mai avea curajul să facă acest pas."

Nu mai putea să citească. Lumina era prea slabă, rândurile tremurau, cuvintele se estompau. Giles căsătorit, îţi aminti vocea lui la telefon, agreabilă mereu, gata cu cele mai rezonabile scuze. „Regret enorm. S-a ivit ceva. N-am nicio posibilitate să mă întorc la Londra la timp pentru Spania. Ştiu că vei înţelege. De ce nu pleci fără mine? Te vei distra… Da, bineînţeles… îndată ce voi reuşi…"

Şi aşa mai departe. Aceeaşi voce, aceeaşi veche dezamăgire. Nimic nou. În afară de faptul că, de data aceasta, nu avusese curajul să-i spună că intenţiona să se căsătorească cu altă femeie. O fată. Suficient de tânără ca să-i fie fiică. Se căsătorise. Dispăruse de lângă Claudia. Se terminase.

Se simţea încă înţepenită de frig. Se gândi: „Sunt paralizată din cauza şocului". Aflată în maşina lui Magnus, aştepta să-şi revină, să reacţioneze. Să se manifeste violent. Să strige de furie. Să nu-şi

stăpânească lacrimile pentru umilinţa îndurată. Să trăiască sentimentul îngrozitor al unei pierderi. Dar nimic din toate acestea nu se întâmplă şi, după foarte puţin timp, realiză că nici nu se vor întâmpla.

În schimb, descoperi că trecea prin cele mai neaşteptate emoţii. Uşurare şi un soi de mulţumire. Uşurare pentru toate hotărârile care fuseseră luate, fără nicio obligaţie din partea ei, şi mulţumire pentru că, probabil, acesta a fost ultimul şi cel mai bun lucru pe care l-a făcut Giles pentru ea.

— Scuză-mă că am stat aşa mult, auzi vocea lui Magnus.

Aruncă o pungă din hârtie cu mâncarea câinelui pe locul din spate şi apoi, se aşeză la volan şi puse o sacoşă cu cumpărături jos, între ei. Claudia auzi zgomotul făcut de sticle. El închise uşa, trântind-o.

— Am cumpărat vin şi nişte dulciuri pentru copii.

Mi-am amintit, exact la timp, că le-am promis premii pentru culesul coacăzelor…

Claudia nu spuse nimic. Nu se întoarse să-l privească, dar îi simţi privirea cercetându-i chipul.

— Claudia? S-a întâmplat ceva?

După o clipă, ea clătină din cap.

— Ceva nu este în regulă.

Ea se uita fix la ziar. Uşor, el se întinse şi îl luă.

— Ce este?

— Doar un bărbat pe care-l cunosc.

— Ce i s-a întâmplat? întrebă el, în mod evident aşteptându-se la tot ce putea fi mai rău.

— Nu a murit. Nu i s-a întâmplat nimic rău. Doar s-a căsătorit.

— Tipul ăsta de aici? Giles Savours?

Claudia încuviinţă.

— Un prieten vechi?

— Da.

— Un iubit?

— Da.

— De cât timp îl cunoşti?

— De opt ani.

Urmă o pauză lungă, în timp ce Magnus citi ceea ce Claudia deja

citise.

— De ce vârstele şi măsurătorile sunt mereu atât de vitale pe aceste pagini afurisite?

Împături ziarul cu un fel de silă şi-l aruncă pe podea. Apoi făcu un gest plin de căldură. Se întinse şi o luă de mână. Pe urmă spuse:

— Vrei să-mi povesteşti?

— Nu-i nimic de povestit. Nimic sau totul. Ar lua prea mult timp. Dar Giles este motivul pentru care mă aflu aici. Pentru că urma să mergem în Spania împreună, iar el a renunţat în ultima clipă. Nu mi-a spus de ce, doar că a intervenit ceva.

— Ştiai despre această fată?

— Nu. N-am ştiut nimic despre ea. Cred că din cauză că n-am vrut să ştiu. Nu m-aş fi gândit la nimeni decât la mine. Nu este nimic mai puţin atrăgător decât o femeie bănuitoare, şi mai ştiu că, dacă i-aş fi spus ceva lui Giles, relaţia noastră s-ar fi distrus.

— Nu înseamnă suficient pentru o relaţie. Meriţi mai mult decât atât.

— Nu. A fost numai vina mea. Dar ar fi fost mult mai demn pentru amândoi dacă şi-ar fi găsit curajul să-mi spună. Într-un fel, îmi pare rău pentru el. Trebuie să fie îngrozitor să ai aşa de puţin curaj.

— Nu-mi trece prin minte să-l compătimesc. Pare un nemernic.

— Nu. Nu fii crud, Magnus. Unul dintre noi trebuia să o sfârşească… a mers şchiopătând suficient de mult timp. Şi nu este nevoie să-ţi pară rău pentru mine. Consideri că am fost abandonată, dar eu mă simt de parcă am fost eliberată.

Îşi ţinea încă mâna în mâna lui. Pentru prima oară, îşi întoarse capul şi-l privi direct în faţă, iar de data aceasta o sărută el. Apoi spuse:

— A fost, ca să nu spun mai mult, o zi extraordinară. Şi pe deasupra, este ziua dintru început a vieţii tale. Aşa că, ce spui? Să ridicăm steagurile pe catarg şi să facem din ce a mai rămas ceva memorabil! în definitiv, avem vin şi femei, iar mie îmi face plăcere să cânt.

În ciuda celor întâmplate, ea se trezi râzând şi spuse:

— Mă bucur că ai fost alături de mine. Mă bucur că am reuşit să-ţi povestesc totul.

— Şi eu mă bucur, spuse Magnus.

Şi asta a fost totul. Porni motorul şi maşina ţâşni înainte, de-a lungul străzii înaintând, apoi pe drumul de ţară învăluit în lumina crepusculară. Claudia privi departe, peste mare, şi văzu luna care se ridica peste linia orizontului. Se simţi liniştită şi zâmbi către faţa ei argintie de parcă îşi saluta un prieten vechi.

Rochia roşie

La o lună după funeraliile doctorului Haliday, domnul Jenkins, grădinarul, o căută pe Abigail şi, cu o figură posomorâtă, scărpinându-se în cap, îi înmână cererea.

Într-un fel, Abigail se aşteptase la acest gest. Domnul Jenkins trecuse de şaptezeci de ani. Se ocupase cu grădinăritul pentru tatăl ei aproape patruzeci de ani. Dar totuşi nimic nu putea domoli deznădejdea ei.

Se gândi la grădina minunată, rămasă acum fără grădinar. Se îngrozea, imaginându-se singură, lipsită de ajutor, obligată să tundă iarba, să sape cartofii, să plivească straturile cu flori. Se văzu copleşită de toate, lăsând grădina în paragină. Văzu urzici, muri, şi cruciuliţe năvălind cu încetul şi punând stăpânire pe grădină. Cuprinsă de panică se întrebă: Ce naiba am să fac cu el?

Apoi spuse:

— Domnule Jenkins, ce-am să mă fac fără dumneavoastră?

— Poate, spuse domnul Jenkins, după o pauză meditativă, veţi putea găsi pe altcineva.

— Cred că va trebui să încerc.

Se simţea înfrântă, stângace, părăsită. Apoi reluă:

— Ştiţi cât de greu este să găseşti un om care să se ocupe de treburile mai puţin plăcute de pe lângă casă?

Nu cunoaşteţi pe cineva?

Domnul Jenkins clătină capul, dintr-o parte în cealaltă, ca un cal bătrân deranjat de muşte.

— Este greu, recunoscu el, şi nu-mi face plăcere să vă părăsesc. Dar, într-un fel sau altul, fără Doctor, nu mai am suflet să merg mai departe. Am creat grădina împreună, eu cu el. În plus, îmi este tot mai greu, iar vremea umedă dă bătaie de cap reumatismului meu. Doamna

Jenkins, mă rog, acum un an sau doi a bătut un apropo referitor la cererea mea, dar n-am vrut să-l părăsesc pe Doctor…

Arăta mai chinuit ca niciodată. Sufletul sensibil al lui Abigail era de partea lui. Întinse mâna şi o aşeză pe braţul lui.

— Bineînţeles că trebuie să te retragi. Ai muncit toată viaţa. Este timpul să te odihneşti. Dar… îmi vei lipsi. Nu-i vorba despre grădină. Atâta vreme, ai devenit un prieten…

Domnul Jenkins mormăi ceva încurcat şi plecă. O lună mai târziu îşi luă rămas bun pentru ultima oară, pedalând pe drumeag, pe bicicleta lui veche. Era sfârşitul unei epoci. Şi ce era mai rău, era că Abigail nu găsise pe nimeni să-i ocupe locul.

— Voi pune un afiş în vitrina de la poştă, sugerase doamna Midgeley şi împreună cu Abigail schiţase conţinutul unui anunţ mic.

Tot ce s-a întâmplat după aceasta a fost apariţia unui băiat cu o privire prefăcută, călare pe o motocicletă, şi care arăta aşa de dubios încât Abigail nu-l lăsă nici măcar în bucătărie. Prea înspăimântată ca să-i spună că nu-i place cum arată, îi spusese o minciună, că deja găsise pe altcineva. Atunci, tânărul nu se sfiise să-şi arate nemulţumirea într-un mod cât se poate de direct, înainte să se depărteze zgomotos cu o rafală furioasă scoasă de ţevile rău mirositoare.

— De ce nu iei legătura cu o firmă specializată? întrebase Yvonne.

Yvonne era prietena lui Abigail, căsătorită cu Maurice care făcea naveta zilnic în oraş. Yvonne prefera caii în locul grădinăritului. Îşi petrecea viaţa cărându-şi copiii şi poneii lor, încoace şi încolo la antrenamente şi concursuri, iar când nu făcea asta, ori curăţa bălegarul, ori ridica baloturi de fân, ori ştergea şaua, ori ţesăla caii, ori le împletea coamele sau vorbea la telefon cu veterinarul.

— Maurice s-a plictisit de aceşti oameni angajaţi cu ziua, aşa că a încheiat în oraş un contract cu o firmă şi acum vine o echipă, o dată pe săptămână, iar noi nu mai smulgem nicio buruiană.

Dar grădina lui Yvonne era doar o pajişte, cu gard viu de fagi şi câteva narcise. Nu arătase niciodată altfel decât foarte îngrijită, dar fără a putea fi comparată cu grădina frumoasă, care era unul dintre cele mai minunate lucruri pe care bătrânul doctor Haliday îl lăsase moştenire fiicei sale, Abigail. Nu dorea să vadă, o dată pe săptămână,

un grup de zdrahoni lipsiţi de inimă tropăind prin grădina ei. Dorea pe cineva care nu numai să muncească în grădină, ci, la fel de mult, să o iubească.

— Te-ar ajuta, spuse doamna Brewer, care venea în două dimineţi să facă curat, te-ar ajuta dacă ai avea o căsuţă. Este mai uşor să obţii un ajutor dacă poţi oferi şi un adăpost.

— Dar nu am nicio căsuţă. Şi nici nu există spaţiu pentru a fi construită. Şi chiar dacă ar fi, nu mi-aş putea permite.

— E cu totul altceva să ai o căsuţă drăguţă, spuse doamna Brewer din nou.

Şi a continuat să o spună, din timp în timp, de-a lungul dimineţilor, dar fără ca vorbele ei să schimbe lucrurile în bine.

Timp de şase săptămâni, Abigail îşi continuă munca de una singură. Vremea se menţinuse frumoasă, dar aceasta înrăutăţise lucrurile pentru că însemnase muncă neîntreruptă până aproape de lăsarea întunericului. Cu toate acestea, declinul devenea evident. Rocoina şi pirul se strecuraseră pe nesimţite din pădurea vecină. Frunzele moarte se furişaseră pe sub tufişurile de lavandă, dând buzna în mormane întunecate în spatele cadranului solar. Grădina de legume, săpată de domnul Jenkins, zăcea mohorâtă şi posacă, aşteptând să se sape brazdele şi să se însămânţeze pământul, activităţi pentru care nu găsea timpul necesar.

— Poate, îi spuse ea doamnei Brewer, ar trebui să nu ţin seama de legume. Poate ar trebui să semăn peste tot numai iarbă.

— Ar fi o ruşine strigătoare la cer, spuse doamna Brewer cu un ton sever. Durează ani să aranjezi stratul acela de sparanghel. Şi gândeşte-te la recolta de păstârnac pe care o scotea domnul Jenkins de obicei. Reuşeam să pregătesc o masă.

S-a stârnit vântul şi una dintre porţi se legăna deschisă şi cu balamaua ruptă. Clematita Montana trebuia curăţată, dar Abigail era înspăimântată de scări. Ştia că ar trebui să comande turbă pentru azalee. Se întrebă dacă motorul maşinii de tăiat iarbă fusese reparat.

Când s-a întâlnit cu Yvonne în sat aceasta i-a spus:

— Iubito, ai început să arăţi cam obosită. Nu vreau să aud că încerci să te lupţi cu grădina de una singură.

— Ce altceva aş putea face?

— Viaţa este prea scurtă ca să te distrugi pentru o grădină. Trebuie să ţii seama de fapte. Tatăl tău şi domnul Jenkins au fost unici. Acum va trebui să simplifici lucrurile. Trebuie să ai o viaţă a ta.

— Da, spuse Abigail, dându-i dreptate în gând.

Porni spre casă ducând cumpărăturile şi încercă să găsească o soluţie. Îşi spuse: „Am patruzeci de ani", şi gândul acesta o şocă aşa cum se întâmpla mereu. Ce se întâmplase cu visurile tinereţii? S-au dus cu anii. Anii petrecuţi muncind la Londra, şi apoi revenind la Brookleigh să aibă grijă de tatăl ei, după moartea mamei. Ca să rămână ocupată, îşi luase o slujbă la biblioteca locală dar, în urmă cu şase luni, când Doctorul a avut un atac minor, a fost obligată să renunţe ca să-şi dedice tot timpul disponibil şi energia supravegherii bătrânului activ şi hotărât.

Iar acum, el murise, iar Abigail împlinise patruzeci de ani. Ce făcea o femeie la patruzeci de ani? înceta să mai poarte jeanşi şi-şi cumpăra haine drăguţe simţindu-se încântată de lumina soarelui? Devenea o femeie de carieră sau, pur şi simplu vegeta, trecând fără efort vizibil, de la o zi la alta, până când ajungea la cincizeci de ani şi apoi, la şaizeci? Nu se simţea de patruzeci de ani. Era aproape de vârstă mijlocie şi, uneori, Abigail se simţea de parcă avea încă optsprezece ani.

Tot drumul spre casă se consumă cu aceste gânduri apăsătoare. Se apropie de drumeag, trecu colţul pe lângă gardul din lemn-câinesc şi observă bicicleta. Era o bicicletă albastră, fusiformă şi veche, cu o şa ce părea foarte incomodă. O bicicletă necunoscută. A cui?

Nu se vedea nimeni prin preajmă. Dar, când Abigail se apropie de uşa din spate, o siluetă trecu pe lângă casă venind dinspre grădină în faţă şi spuse:

— Bună dimineaţa.

Apariţia a fost atât de uimitoare încât Abigail, pentru o clipă, a rămas privind fix. Bărbatul avea o claie de păr şi o barbă mare, şatenă şi aspră. Pe cap, purta un fes împletit, cu un moţ roşu. Un pulover care-i ajungea până aproape de genunchi atârna pe el. Urmau pantalonii din catifea reiată, pătaţi şi o pereche de bocanci demodaţi,

cu şireturi.

Se apropie.

— Asta-i bicicleta mea.

Observă că era destul de tânăr, iar ochii lui, în toată claia de păr, erau de un albastru uimitor.

— O, da, spuse Abigail.

— Am auzit că aveţi nevoie de un grădinar.

Abigail încercă să câştige timp.

— Cine ţi-a spus?

— Soţia a trecut pe la poştă şi doamna de acolo i-a spus.

Se uitau lung unul la celălalt. Apoi adăugă, simplu:

— Am nevoie de o slujbă.

— Eşti nou pe aici, nu-i aşa?

— Da. Am venit din Yorkshire.

— De când sunteţi în Brookleigh?

— De aproape două luni. Locuim în Quarry Cottage.

— Quarry Cottage… vocea lui Abigail păru înspăimântată. Credeam că nu mai este locuibilă.

Bărbatul zâmbi larg. Dinţii albi, foarte drepţi şi strălucitori licăriră printre firele mai scurte de barbă.

— Ar fi trebuit. Dar, cel puţin, avem încă un acoperiş deasupra capetelor noastre.

— Ce v-a adus în Brookleigh?

— Sunt artist, spuse el şi se rezemă, cu eleganţă, de pervazul ferestrei de la bucătărie, cu mâinile în buzunare. Am predat la o şcoală medie în Leeds în ultimii cinci ani, dar am hotărât că dacă n-am să o las baltă ca să încerc să fac ceva din pictură, n-am să o fac niciodată. Am discutat problema cu Poppy – soţia mea – şi am hotărât să facem o încercare. Şi am venit aici pentru că am dorit să fiu aproape de Londra. Dar am doi copii care trebuie hrăniţi, aşa că îmi trebuie o slujbă câteva ore pe săptămână.

Avea un aer dezarmant, cu ochii lui foarte albaştri, cu îmbrăcămintea surprinzătoare şi aerul serios. După puţin timp, Abigail spuse:

— Ai ceva cunoştinţe despre grădinărit?

— Da. Sunt un grădinar bun. Tatăl meu a avut o bucată de

pământ când eram mic. Îngrijeam grădina împreună cu el.

— Sunt multe treburi de făcut aici.

— Ştiu, răspunse el calm. Am aruncat o privire în jur. Este vremea să plantaţi legumele, iar trandafirul urcător din faţa casei trebuie curăţat…

— Vorbesc serios când spun că este o grădină foarte mare. Este mult de muncă.

— Dar este frumoasă. Ar fi păcat să fie lăsată de izbelişte.

— Da, recunoscu Abigail entuziasmată de spusele lui.

Urmă o pauză în timp ce se priviră unul pe celălalt. El întrebă:

— Primesc slujba?

— De câte ori poţi veni?

— Aş putea veni de trei ori pe săptămână.

— De trei ori nu este suficient pentru o grădină de mărimea aceasta.

El zâmbi din nou.

— Trebuie să-mi rezerv timp şi pentru pictură, insistă el politicos, dar hotărât. Iar în trei zile pot să fac tot ce este necesar.

Abigail şovăi doar o clipă. Şi apoi, spontan, se hotărî.

— În regulă. S-a făcut. Şi poţi începe luni dimineaţă.

— La ora opt, voi fi aici.

Îşi luă bicicleta şi încălecă peste şaua îngrozitoare.

— Nu ştiu cum te cheamă, spuse Abigail.

— Tammy, îl spuse el. Tammy Hoadey, şi cu asta se depărtă, pedalând în timp ce moţul de la fes flutura în adierea vântului.

Vestea trezi interesul satului. Tammy Hoadey nu era de prin partea locului. Venise din nord şi nimeni nu ştia nimic despre el. Se stabilise în căsuţa părăsită lângă vechea carieră. Soţia lui arăta ca o ţigancă. Era sigură Abigail că era bine ceea ce făcea?

Abigail îi linişti pe toţi, spunându-le că nu aveau motive de îngrijorare.

Doamna Brewer era cea mai scandalizată.

— Nu aduce niciun pic cu bătrânul domn Jenkins. Să-mi dea doar ocazia să-l văd muncind cu barbaria. Căci, mai deunăzi, îşi lua prânzul lângă cadranul solar. Stătea la soare, imperturbabil, şi mânca.

Abigail observase deja această încălcare a etichetei, dar nu făcuse nicio observaţie. În definitiv, doar pentru că bătrânul domn Jenkins se întemniţase în fiecare zi în magazia de scule igrasioasă ca să stea pe o găleată întoarsă cu fundul în sus, să-şi ia prânzul şi să citească pagina de curse din ziar, nu constituia niciun motiv pentru care ar fi trebuit să i se pretindă lui Tammy să facă la fel. Şi dacă un bărbat ar lucra într-o grădină, de ce n-ar trebui să se şi bucure de acest fapt? Atât îi spuse, în maniera ei obişnuită, temătoare, doamnei Brewer, care pufni şi rămase tăcută, continuând să-l dezaprobe pe Tammy.

Timp de două luni, totul a mers bine. Poarta a fost reparată, bazinul curăţat, legumele plantate. Iarba începuse să crească, iar Tammy traversa pajiştea în lung şi în lat mânuind maşina de tuns iarba. A cărat bălegar, a curăţat clematitele, a plivit bordurile straturilor, a aranjat un rododendron răzleţit. Şi tot timpul, când lucra, fluiera. Arii întregi şi cantate, triluri şi arpegii. Motive muzicale din Mozart şi Vivaldi umpleau aerul, alăturându-se cântecului păsărilor. Era ca şi când şi angajase şi un flautist.

Şi apoi, la mijlocul lui iulie, s-a prezentat la Abigail şi i-a comunicat că intenţiona să-şi ia liber două luni. Ea l-a întâmpinat jignită şi mânioasă.

— Dar, Tammy, nu poţi să mă laşi fără preaviz. Mai este iarba, sunt fructele de cules şi toate astea.

— O să vă descurcaţi, îi spuse el calm.

— Dar de ce pleci?

— Merg să muncesc la cartofi. Se câştigă bine. Vreau să-mi înrămez toate tablourile şi asta costă o avere. Dacă vor fi înrămate voi încerca să le adun într-o expoziţie. Dacă nu le expun, nu voi vinde niciodată nimic.

— Ai expus vreodată?

— Da, o dată, la Leeds. Două tablouri. S-au vândut amândouă, adăugă cu falsă modestie.

— Totuşi, cred că este incorect din partea ta să mă laşi baltă.

— Mă voi întoarce, îi spuse el. În septembrie.

Era clar că nu mai era nimic de făcut. Tammy plecă la timpul

potrivit, lăsând-o pe Abigail fără speranţa că va găsi, în mijlocul verii, un înlocuitor. Chiar şi fără speranţa că va reuşi să angajeze un ajutor zilier ca să depăşească criza. De altfel, după ce furia se potoli şi reuşi să privească situaţia, relativ calmă, realiză că, de fapt, nici nu dorea alt grădinar. Nimeni nu ar lucra mai mult ca Tammy Hoadey, dar ceea ce era mai important, era faptul că Abigail îl plăcea. Era nemulţumită, dar două luni vor trece. Îl va aştepta să se întoarcă.

Ceea ce se întâmplă. Neschimbat. Cu aceeaşi îmbrăcăminte bizară, mai slab, poate, dar la fel de vesel ca întotdeauna. Fluierând, începu mai întâi să mătură frunzele. Acum fredona, din concertul de chitară Rodrigo. Abigail, în jeanşi şi un pulover roşu ieşi să-l ajute. Au făcut un foc din care fumul palid se ridica, uşor ca fulgul, sus în aerul calm de toamnă timpurie. Tammy se depărtă de foc şi se sprijini de mătură. Privirile lor se întâlniră peste foc şi fum. Zâmbi către Abigail şi spuse:

— Arăţi extraordinar în roşu. Nu te-am văzut niciodată purtând roşu.

Ea se simţi încurcată, dar şi încântată. Trecuseră ani de când nu mai fusese răsplătită cu un compliment atât de generos şi spontan.

— Este… este doar un jerseu vechi.

— Este o culoare grozavă.

Complimentul rămase să-i încălzească sufletul şi în ziua următoare. Dimineaţa, plecă în sat pentru cumpărături. Alături de farmacie, se afla un butic mic, recent deschis. În vitrină era o rochie. O rochie de mătase, foarte simplă, cu un cordon elegant, şi fusta un evantai plin de pliuri adânci. Rochia era roşie. Fără să mai stea pe gânduri, Abigail intră în magazin, probă rochia şi o cumpără.

Nu-i mărturisi lui Yvonne gestul ei impetuos.

— Roşu! exclamă Yvonne. Dar, scumpa mea, tu n-ai purtat niciodată roşu.

Abigail îşi muşcă buzele.

— Nu crezi că este prea veselă? Prea tinerească?

— Nu, sigur că nu. Numai că mă uimeşte gestul care nu te caracterizează. Dar sunt încântată. Nu poţi continua să te desfiinţezi purtând veşnic îmbrăcăminte în culori sumbre. Oricum, eu am avut o mătuşă care a trăit optzeci şi patru de ani şi, întotdeauna, când mergea

la înmormântări, purta o pălărie de un albastru safir cu pene.

— Şi ce legătură are cu rochia mea roşie?

— Niciuna, presupun.

Începură să râdă amândouă ca nişte şcolăriţe. Mă bucur că ai cumpărat-o. Va trebui să dau o petrecere ca să vii îmbrăcată cu ea, adăugă Yvonne.

Dar, în octombrie, fluieratul vesel încetă brusc. Tammy venea la muncă în tăcere şi rămânea închis în sine. Abigail, îngrozită că urma să-şi prezinte demisia, îşi adună curajul şi îl întrebă dacă se întâmplase ceva. El răspunse, da, totul. Poppy îl părăsise. Îşi luase copiii şi plecase la mama ei la Leeds.

Abigail se simţi distrusă. Se aşeză pe marginea ramei de la sera de castraveţi şi spuse:

— Pentru totdeauna?

— Nu, nu pentru totdeauna. Doar pentru o vizită, spune ea. Dar am avut o discuţie. Este atât de sătulă de Quarry Cottage iar eu nu pot să o învinovăţesc. Este înspăimântată că pruncii vor cădea de pe malul carierei iar cel mic tuşea toată noaptea. Ea spune că este din pricina umezelii.

— Ce ai de gând să faci?

— Nu mă pot întoarce la Leeds. Nu pot să mă întorc şi să trăiesc într-un oraş. Nu după toate astea.

Cu un gest obosit cuprinse grădina, pădurea, bordurile straturilor de flori vopsite în roşu aprins şi stejarii cu frunzele arămii.

— Dar este soţia ta. Şi copiii tăi…

— Se va întoarce, spuse Tammy, dar nu foarte convins.

Abigail îl compătimea. La ora prânzului, când se aşeză pentru gustarea lui sărăcăcioasă, Abigail umplu un bol cu supă şi se îndreptă către locul unde el se prăbuşise deprimat, lângă seră.

— Dacă soţia ta nu se află aici să aibă grijă de tine, atunci trebuie să fac eu lucrul acesta, îi spuse ea, iar el zâmbi recunoscător şi luă supa.

Surprinzător, Poppy şi copiii se întoarseră, dar fluieratul melodios nu reîncepu. Abigail se simţea de parcă urmărea o telenovelă: *Istoria familiei Tammy Hoadey.* Îşi spuse că problemele

familiei Hoadey nu aveau nimic a face cu ea.

Dar nu era posibil să rămână spectatoare. O săptămână mai târziu, Tammy o căută ca să-i spună că doreşte să-i ceară o favoare. Favoarea era ca Abigail să cumpere unul dintre tablourile lui Tammy.

— Dar n-am văzut niciodată niciunul din tablourile tale.

— Am adus unul cu mine. Este înrămat.

Îl privi uimită şi totodată jenată. Simţea cum fără voie era prinsă într-o situaţie fără scăpare. El se grăbi să aducă tabloul aflat pe bicicletă. Îl despacheta din hârtia maronie şi i-l oferi lui Abigail.

Remarcă rama argintie, culorile luminoase, procesiunea cu susul în jos de oameni mici, ciudaţi şi se simţi incapabilă să înţeleagă această nouă formă de artă. Era atât de nepotrivit cu mediul ei, atât de străin de orice tablou al doctorului Haliday că nu reuşi să rostească niciun cuvânt. Începu să roşească. Tammy rămase tăcut. În sfârşit, Abigail scăpă o întrebare:

— Cât doreşti?

— O sută cincizeci de lire.

— O sută cincizeci? Tammy, dar eu nu am o sută cincizeci de lire ca să cheltui pentru un tablou.

— Ai cincizeci?

— Ei… da… încolţită, se văzu obligată să rostească adevărul neîndurător. Dar… nu este tocmai genul meu de tablou. Vreau să spun că n-aş cumpăra niciodată un tablou ca acesta.

El rămase neclintit.

— Atunci, ai putea să-mi împrumuţi cincizeci de lire? Doar pentru puţin timp! Poţi păstra tabloul drept garanţie.

— Dar am crezut că ai câştigat suficient la cartofi?

— S-a dus totul pe rame. Iar săptămâna viitoare, este ziua de naştere a băieţelului meu şi suntem datori la bancă. Poppy a ajuns la capătul puterilor. Spune că dacă nu voi începe să vând tablouri şi să fac bani, se va întoarce pentru totdeauna la mama ei. Cum am mai spus, nu o învinovăţesc. Este o viaţă grea pentru ea. Părea disperat.

Abigail se uită din nou la tablou. Cel puţin, culorile erau luminoase. Îl luă din mâna lui Tammy şi spuse:

— Îl voi păstra pentru tine. Îl voi păstra în siguranţă.

Şi plecă în casă, urcând în dormitorul ei. Îşi găsi geanta şi luă

cinci bancnote nou-nouţe de câte zece lire.

„Acesta este probabil cel mai stupid lucru pe care l-am făcut vreodată în viaţa mea", îşi spuse ea. Dar închise geanta, coborî şi-i oferi banii lui Tammy.

— Nu voi reuşi niciodată să-ţi mulţumesc aşa cum se cuvine.

— Am încredere în tine, îi spuse Abigail. Ştiu că nu mă vei dezamăgi.

Pe la prânz sună Yvonne.

— Draga mea, ştiu că ar fi trebuit să te anunţ din timp, dar crezi că ai putea să iei cina împreună cu noi diseară? Maurice tocmai a telefonat de la birou şi vine cu un prieten de afaceri, iar eu m-am gândit că ar fi minunat dacă ai veni să mă ajuţi să-l primesc.

Abigail nu prea dorea să meargă. Era indispusă din cauza problemelor lui Tammy şi nu avea starea sufletească potrivită pentru o petrecere. Începu să caute scuze, dar Yvonne o admonestă:

— Ai un aer îngrozitor de fată bătrână. Ce s-a întâmplat cu tot entuziasmul tău? Bineînţeles că ai să vii. Îţi va face bine şi poţi să te îmbraci cu noua rochie roşie.

Dar Abigail nu s-a îmbrăcat cu rochia roşie. Păstra rochia pentru… ceva. Pentru o persoană anume. Pentru o zi deosebită. Îşi puse în schimb o rochie maro pe care Yvonne o văzuse de nenumărate ori. Îşi aranjă părul, se machie şi coborî. În hol, tabloul lui Tammy, încă nedesfăcut, zăcea pe scrin lângă telefon. Prezenţa lui era cumva patetică, ca un strigăt de ajutor. „Dacă nu voi expune, nu voi vinde niciodată nimic." Dacă oamenii nu vor vedea tablourile lui extraordinare, nu va spera niciodată într-un început. Pe neaşteptate, lui Abigail îi veni o idee. Poate Yvonne şi Maurice vor fi interesaţi. Poate le va plăcea atât de mult încât vor cumpăra tabloul lui Tammy. Şi-l vor atârna în salonaş, iar musafirii îl vor vedea şi vor cere relaţii.

Era o speranţă vagă. Maurice şi Yvonne nu puneau mare preţ pe sprijinirea artelor. Dar, merita o încercare. Hotărâtă, Abigail îşi puse haina, încheie nasturii, strânse pachetul şi plecă.

Prietenul lui Maurice se numea Martin York. Era un bărbat foarte greoi, mai înalt decât Maurice şi teribil de gras. Capul îi era chel,

mărginit de firişoare cărunte. Venise de la Glasgow pentru o întâlnire, îi spusese lui Abigail la un pahar de sherry şi îşi făcuse rezervare la un hotel din Londra, dar Maurice îl convinsese să anuleze rezervarea, ca în schimb să-şi petreacă noaptea la Brookleigh.

— Un sătuc încântător. Locuieşti aici?

— Da. Am locuit aici aproape tot timpul.

Maurice se amestecă în conversaţie.

— Are cea mai frumoasă casă din sat. Şi grădina cea mai de invidiat. Ce face noul grădinar, Abigail?

— Nu mai este chiar atât de nou. Lucrează pentru mine de câteva luni. Este de fapt un artist… un pictor, îi explică ea lui Martin York.

Sosise momentul prielnic să aducă tabloul în discuţie.

— De fapt, am adus unul din tablourile lui. L-am… l-am cumpărat. M-am gândit că v-ar putea trezi interesul.

Yvonne apăru din bucătărie şi prinse sfârşitul acestei conversaţii.

— Cine, eu? Scumpa mea, n-am cumpărat un tablou în viaţa mea.

— Dar am putea să ne uităm la el, spuse Maurice repede.

Era un bărbat amabil şi întotdeauna gata să compenseze observaţiile directe ale soţiei sale.

— O, mi-ar plăcea să-l privesc.

Aşa că Abigail îşi lăsă jos paharul cu sherry şi ieşi în hol unde lăsase tabloul lui Tammy împreună cu haina. Aduse pachetul în salonaş, desfăcu şnurul împletit şi trase hârtia la o parte. Îi întinse tabloul lui Maurice, care-l aşeză pe un scaun şi apoi se întoarse ca să-l cerceteze mai bine.

Ceilalţi doi se aşezară alături formând un semicerc. Nimeni nu spunea nimic. Abigail descoperi că era atât de nervoasă din cauza reacţiei lor de parcă fusese responsabilă de crearea acelor siluete mici, de acel mozaic strălucitor de culoare. Dorea cu disperare ca ei toţi să-l admire şi să-l râvnească. Se simţea asemenea mamei unui copil adorat care în urma unei examinări atente este declarat înapoiat.

În cele din urmă, Yvonne rupse tăcerea.

— Dar totul este cu susul în jos!

— Da, ştiu.

— Draga mea, chiar ai cumpărat asta de la Tammy Hoadey?

— Da, minţi Abigail fără să aibă puterea să dezvăluie angajamentul pe care-l făcuse cu Tammy.

— Totuşi, cât ai dat pentru el?

— Yvonne! protestă soţul ei tăios.

— Abigail nu se supără, nu-i aşa, Abigail?

— Cincizeci de lire, le comunică Abigail încercând să pară calmă.

— Dar ai fi putut cumpăra ceva realmente bun cu cincizeci de lire!

— Consider că este într-adevăr bun, spuse Abigail cu 164 îndrăzneală.

Urmă un alt moment de tăcere. Martin York nu rostise încă nicio vorbă. Dar îşi scoase ochelarii şi-i puse la ochi ca să cerceteze mai bine tabloul. Abigail, incapabilă să suporte tăcerea prelungită, se întoarse spre el.

— Îţi place?

El îşi luă ochelarii de la ochi.

— Este plin de candoare şi vitalitate. Şi îmi place culoarea. Seamănă cu opera unui copil foarte sofisticat. Sunt sigur că-ţi va aduce multă bucurie.

Abigail era în stare să plângă în semn de recunoştinţă.

— Sunt sigură de lucrul acesta, îi confirmă ea şi se deplasă să salveze opera lui Tammy de privirea nefavorabilă a celorlalţi, să o împacheteze înapoi în învelitoarea şifonată.

— Cum ai spus că se numeşte?

— Tammy Hoadey, spuse Abigail.

Maurice umplu încă o dată paharele cu vin de Xeres, iar Yvonne începu să discute despre un nou căluţ. Tammy nu a mai fost pomenit, iar Abigail realiză că prima ei tentativă de susţinere a artei fusese un eşec jalnic.

Lunea următoare, Tammy nu-şi făcu apariţia la lucru. La sfârşitul săptămânii, Abigail a întreprins cercetări discrete. Nimeni din sat nu văzuse familia Hoadey. A lăsat să treacă o zi sau două înainte să-şi scoată maşina din garaj ca să pornească pe drumeagul plin de

făgaşuri şi gunoaie, care ducea spre vechea carieră de piatră. Căsuţa posomorâtă era aşezată lângă marginea stâncii. Din horn nu se ridica nicio umbră de fum. Obloanele erau trase, uşa încuiată. În grădina călcată în picioare zăcea jucăria abandonată a unui copil, un tractor din plastic cu o roată lipsă. Ciorile de câmp croncăneau undeva deasupra şi un vânt subţire tulbura apa neagră de la baza carierei de piatră.

„Ştiu că nu mă vei dezamăgi."

Dar el plecase înapoi la Leeds cu soţia şi copiii. Să înceapă să predea din nou şi să uite visul de a deveni artist. Plecase luând cu el cele cincizeci de lire de la Abigail, iar ea nu-l va mai vedea niciodată.

Se întoarse acasă, desfăcu tabloul din învelitoare şi-l duse în salonaş. Îl puse pe un scaun şi merse, cu grijă, să dea jos pânza grea, reprezentând o vale îngustă de munte, care atârna dintotdeauna deasupra şemineului. Descoperi un noian de praf şi pânze de păianjen. Aduse o cârpă de praf, curăţă locul şi apoi agăţă tabloul lui Tammy. Se retrase şi-l examină atent: culorile distincte, pure, procesiunea mică de siluete care urca pe laterale şi spre vârf, ca în vechile music-hall-uri de la Hollywood când oamenii dansau pe tavan. Se descoperi zâmbind. Întreaga încăpere arăta altfel, ca şi cum o persoană veselă şi amuzantă tocmai păşise înăuntru. Bucurie. Acesta este cuvântul pe care-l folosise prietenul lui Maurice. Tammy plecase, dar lăsase în urmă parte din aerul său atrăgător.

Trecuse aproape o lună. Toamna se instalase cu adevărat, cu vânturi reci, averse de ploaie şi nopţi foarte friguroase. După prânz, Abigail îmbrăcată gros, ieşi să cureţe trandafirii, bobocii îngheţaţi şi să taie lemnul uscat. Rostogolea un butoi cu gunoi spre mormanul de resturi când auzi zgomotul unei maşini care se apropia. Observă o limuzină lungă, de un negru lucios care trecu fără zgomot curba drumeagului şi trase lângă casă. Portiera se deschise şi apăru un bărbat. Un străin înalt, cu părul argintiu, cu ochelari şi îmbrăcat cu un palton negru, elegant. Arăta aproape la fel de distins ca şi limuzina. Abigail lăsă jos roaba şi plecă să-l întâmpine.

— Bună ziua, spuse el. Îmi pare rău că vă deranjez, dar îl caut pe Tammy Hoadey şi mi s-a spus în sat că s-ar putea să mă ajutaţi.

— Nu, nu se află aici. A lucrat pentru mine, dar a plecat. Cred că

s-a întors la Leeds. Cu soţia şi copiii.

— Nu aveţi idee cum aş putea să iau legătura cu el?

— Mă tem că nu. Nu a lăsat nicio adresă.

Îşi scoase o mănuşă de grădinărie şi încercă să împingă o şuviţă răzleţită de păr sub eşarfă.

— Dar nu se întoarce?

— Nu-l aştept.

— O, Dumnezeule!

Zâmbi. Un zâmbet trist, dar care-l făcu să pară deodată mult mai tânăr şi aproape că nu mai intimida.

— Poate ar trebui să vă explic. Numele meu este Geoffrey Ar land…

Se pipăi în interiorul hainei şi scoase, dintr-un buzunar interior de la piept, o carte de vizită. Abigail o luă în mâna ei plină de pământ. Geoffrey Arland Galleries, citi ea, iar dedesubt o prestigioasă adresă de pe Bond Street.

— După cum vedeţi, sunt negustor de artă…

— Da, spuse Abigail, ştiu. V-am vizitat galeria acum vreo patru ani. Cu tatăl meu. Aveaţi o expoziţie de tablouri victoriene cu flori.

— Aţi ajuns să o vedeţi? Ce drăguţ. A fost o colecţie încântătoare.

— Da, ne-a plăcut foarte mult.

— Eu…

Dar vântul suflase un nor negru peste soare şi, brusc, începu să plouă.

— Cred, spuse Abigail, că ar fi mai bine dacă am intra.

Şi îl conduse spre casă, prin grădină, direct în salonaş.

Arăta plăcut şi înviorător cu focul care licărea în spatele grătarului, cu aranjamentul de dalii de pe pian şi mozaicul strălucitor al tabloului lui Tammy, deasupra şemineului.

Venind în spatele ei observă tabloul imediat.

— Ei, asta-i opera lui Hoadey.

— Da, confirmă Abigail închizând uşa de sticlă în spatele lor şi-şi deznodă eşarfa. L-am cumpărat de la el. Avea nevoie de bani. El şi familia lui locuiau într-o căsuţă groaznică, jos, lângă cariera de piatră. A fost tot ceea ce a reuşit să găsească. Se pare că trăiau de pe o zi pe

alta.

— Este singurul tabloul pe care-l aveţi?

— Da.

— Este cel pe care i l-aţi arătat lui Martin York?

Abigail se încruntă.

— Îl cunoaşteţi pe Martin York?

— Da, este un bun prieten de al meu.

Geoffrey Arland se întoarse cu faţa spre Abigail.

— El mi-a povestit despre Tammy Hoadey pentru că bănuia că aş fi interesat. Ceea ce nu a ştiut era că eu am fost interesat de creaţia lui de când am văzut două dintre tablourile sale într-o expoziţie din Leeds. Dar amândouă au fost vândute şi din diferite motive n-am reuşit niciodată să intru în legătură cu Hoadey. Pare să fie o persoană greu de întâlnit.

— S-a ocupat cu grădinăritul pentru mine, spuse Abigail.

— Este o grădină frumoasă.

— A fost. Tatăl meu a aranjat-o. Dar a murit la începutul primăverii, iar bătrânul nostru grădinar n-a avut inimă să continue fără el.

— Îmi pare rău.

— Da, rosti Abigail stingherită.

— Deci acum locuieşti singură?

— Pentru moment, da.

— Hotărârile simt dificile la un asemenea moment…

Adică, atunci când pierzi pe cineva apropiat. Soţia mea a murit acum doi ani, iar eu cu greu m-am hotărât să mă mut. Nu foarte departe, trebuie să adaug. Dintr-o casă din St. John's Wood într-un apartament în Chelsea. Totuşi, a fost ceva ca o revoluţie.

— Dacă nu voi găsi alt grădinar, presupun că voi fi obligată să mă mut. N-aş putea suporta să rămân aici şi să văd cum totul se distruge. Este prea mare ca să mă descurc singură.

Îşi zâmbiră înţelegători. Ea spuse:

— Aş putea să vă fac o cafea.

— Nu vă deranjaţi, trebuie să plec. Vreau să ajung la Londra, de preferat înainte de ora de vârf. Dacă se va întoarce, aţi putea lua legătura cu mine?

— Bineînţeles.

Ploaia se oprise. Abigail deschise uşa şi ieşiră pe terasă. Dalele străluceau umede, norii de ploaie dispăruseră, alungaţi de vânt, iar grădina era inundată de lumina soarelui auriu.

— Călătoriţi vreodată la Londra?

— Da, uneori. Când merg la dentist sau cu alte treburi de felul acesta.

— Data viitoare când veţi veni la dentist, sper că veţi vizita galeria mea din nou.

— Da. Probabil. Şi îmi pare rău pentru Tammy.

— Şi mie la fel, rosti Geoffrey Ar land.

Noiembrie trecu şi veni decembrie. Grădina se întindea tristă şi pustie sub cerul hibernal, întunecat. Abigail abandonase grădina şi se instalase în interior să scrie primele cărţi poştale pentru Crăciun, să lucreze la goblen şi să se uite la televizor. Pentru prima oară de când murise tatăl ei, simţi singurătatea. Anul viitor, îşi spuse, voi împlini patruzeci şi unu de ani. Anul viitor voi fi categorică şi inflexibilă. Trebuie să-mi găsesc o slujbă, să-mi fac prieteni noi şi să fac invitaţii la cină. Nimeni nu putea realiza aceste lucruri în afară de ea, şi ştia perfect lucrul acesta. Dar pe moment nu o trăgea deloc inima să se apropie de sat. Fără îndoială, nu avea nici energia să întreprindă o călătorie la Londra. Cartea de vizită a lui Geoffrey Arland rămase, exact cum o lăsase, în rama tabloului lui Tammy. Dar se va prăfui, se va răsuci la colţuri şi, curând, recunoscu ea, o va arunca în foc.

Inevitabil, starea de deprimare se arată a fi începutul unei răceli zdravene, aşa că se văzu obligată să-şi petreacă două zile bune în pat. În cea de a treia dimineaţă, se trezi târziu. Îşi dădu seama că era târziu după zgomotul aspiratorului de la parter, ceea ce însemna că doamna Brewer intrase cu cheia ei şi-şi începuse treaba. Dincolo de perdelele bogate, cerul se umplea de lumină, trecând de la nuanţa iniţială de gri, la un albastru hibernal. Ceasurile se întindeau înaintea ei ca un spaţiu gol. Doamna Brewer închise aspiratorul şi atunci Abigail auzi o pasăre cântând.

O pasăre? Ascultă mai atentă. Nu era o pasăre. Era o persoană care fluiera ceva din Mozart. „Mica serenadă”.

Abigail sări din pat şi alergă la fereastră trăgând perdelele cu amândouă mâinile. Jos, în grădină, observă silueta bine cunoscută; fesul roşu cu moţ, puloverul lung, verde şi cizmele. Cu hârleţul pe umăr îşi croia drum spre grădina de legume lăsând urme pe pajiştea îngheţată. Trase brusc fereastra, fără să ţină seama de faptul că purta doar cămaşa de noapte.

— Tammy!

El se opri brusc, se întoarse ridicând capul spre ea. Zâmbi şi spuse:

— Bună.

Îşi puse pe ea hainele aflate la îndemână, alergă jos şi apoi afară pe uşă. El o aştepta lângă uşa din spate, zâmbind sfios.

— Tammy, ce faci aici?

— M-am întors.

— Toţi? Şi Poppy cu copiii?

— Nu, ei au rămas la Leeds. M-am întors să predau din nou. Dar, acum este vacanţă aşa că mă aflu aici. M-am întors la Quarry Cottage.

Abigail privea perplexă.

— Am venit să-mi achit cele cincizeci de lire pe care ţi le datorez, continuă el.

— Nu-mi datorezi nimic. Am cumpărat tabloul. Intenţionez să-l păstrez.

— Mă bucur să aud lucrul acesta, dar chiar şi aşa doresc să-mi achit datoria, spuse el scărpinându-se după ceafă. Ai crezut că am uitat, nu-i aşa? Sau că am fugit cu banii tăi? Regret că am plecat fără să te anunţ, dar băieţelul s-a simţit mai rău, iar Poppy s-a temut de pneumonie.

Avea temperatură aşa că l-am scos din casa aceea; nu era sănătoasă. Ne-am întors la mama lui Poppy. A fost foarte bolnav, dar acum este bine. Oricum, s-a ivit ocazia să predau. În prezent, o asemenea şansă se iveşte cu greu, aşa că am considerat că ar fi mai bine să profit de ocazie.

— Ar fi trebuit să-mi spui.

— Nu sunt dintre cei care scriu scrisori, iar cabina telefonică era veşnic distrusă. Dar i-am spus lui Poppy că în vacanţă mă voi întoarce la Brookleigh.

— Dar ce ai făcut cu tablourile?

— Am uitat de ele…

— Dar…

— Mai întâi copiii. Poppy şi copiii. Acum înţeleg lucrul acesta.

— Dar, Tammy…

El spuse:

— Sună telefonul.

Abigail ascultă. Într-adevăr suna.

— Răspunde doamna Brewer.

Dar telefonul continuă să sune, aşa că îl lăsă pe Tammy şi se întoarse în casă.

— Alo?

— Domnişoara Haliday?

— Da.

— Geofrey Ar land la telefon…

Geoffrey Ar land. Abigail rămase uimită de caracterul extraordinar al coincidenţei. Firește, fără să-şi dea seama de uimirea ei, el continuă.

— Regret că vă dau telefon aşa devreme, dar mă aşteaptă o zi foarte încărcată şi am considerat că este un bun prilej să o fac acum decât mai târziu. M-am întrebat dacă ar exista vreo speranţă să veniţi aici înainte de Crăciun. Pregătim o expoziţie care mi-aş dori, în mod deosebit, să v-o prezint. Şi m-am gândit că poate am lua prânzul împreună? Mi-ar conveni aproape orice zi, dar…

Abigail îşi regăsi glasul în sfârşit şi spuse:

— Tammy s-a întors!

Geoffrey Arland, întrerupt în mijlocul potopului de cuvinte, se simţi, în mod direct deconcertat.

— Cum aţi spus?

— Tammy s-a întors. Tammy Hoadey. Artistul pe care aţi venit să-l căutaţi.

— S-a întors la dumneavoastră? întrebă el cu un glas devenit brusc deosebit, insistent şi metodic.

— Da. Şi-a făcut apariţia chiar în această dimineaţă.

— I-aţi spus că am fost la Brookleigh?

— N-am avut ocazia.

— Doresc să-l întâlnesc.

— Îl voi aduce la Londra, spuse Abigail. Voi veni cu maşina mea.

— Când?

— Mâine dacă doriţi.

— Are vreo lucrare să îmi arate?

— Îl voi întreba.

— Aduceţi orice. Şi dacă nu are niciun tablou la Brookleigh, atunci aduceţi-l doar pe el.

— Aşa voi face.

— Vă aştept dimineaţă. Veniţi direct la galerie. Vom avea o discuţie cu el şi pe urmă vă invit pe amândoi să luăm prânzul la restaurant.

— Voi ajunge la dumneavoastră în jurul orei unsprezece.

Timp de o clipă, niciunul nu spuse nimic. Iar apoi:

— Ce miracol! reluă Geoffrey Arland, fără să mai pară metodic, ci încântat şi recunoscător.

— Se mai întâmplă, spuse Abigail cu un zâmbet aşa de larg încât chipul îi deveni foarte ciudat. Sunt aşa de bucuroasă că m-aţi sunat!

— Şi eu mă bucur. Din toate motivele.

El închise telefonul şi, după un timp, Abigail puse jos receptorul. Rămase lângă telefon şi se cuprinse cu braţele. Nimic nu se schimbase, dar totul era altfel. La etaj, doamna Brewer continua să mişte greoi aspiratorul, dar mâine, Abigail şi Tammy vor merge cu maşina la Londra să-l întâlnească pe Geoffrey Arland; să-i arate tablourile lui Tammy; să fie invitaţi la prânz. Abigail va îmbrăca rochia roşie. Dar Tammy? Ce va purta Tammy?

Era în acelaşi loc, exact cum îl lăsase când a început să sune telefonul, sprijinit de hârleţ, umplându-şi pipa şi aşteptând-o să revină. Când apăru, el îşi ridică privirea şi spuse:

— Mă gândeam să încep să sap…

„La naiba cu grădina”, era cât pe-aci să spună ea.

— Tammy, ţi-ai luat tablourile cu tine când ai plecat la Leeds?

— Nu, le-am lăsat aici. Simt încă la Quarry Cottage.

— Câte?

— Destul de multe.

— Şi mai vreau să ştiu ceva. Ai un costum?

Arăta de parcă îşi închipuia că ea înnebunise. Dar totuşi, spuse:

— Da. A fost al tatălui meu. Îl port la înmormântări.

— Perfect, spuse Abigail. Şi acum, nu scoate o vorbă cel puţin zece minute, pentru că am o groază să-ţi povestesc.

Doamna Brewer spera că domnişoara Haliday îi dăduse preavizul lui Tammy Hoadey. Îl văzuse venind pe uliţă cu bicicleta, imperturbabil, fără măcar să fi anunţat sosirea sa. „Drac cu tupeu", gândi ea, „care îşi face apariţia din senin, de parcă n-ar fi fost niciodată plecat."

Aflată la chiuvetă, umplând cu apă ceainicul pentru ceaiul de dimineaţă, îi urmărea foarte atentă: domnişoara Haliday vorbind ca o moară stricată (deşi nu-i stătea în obişnuinţă), iar Tammy ascultând-o ca un idiot. „Îl pune la locul lui, în sfârşit", îşi spuse doamna Brewer cu satisfacţie. „Este ceea ce îi trebuie. O vorbă care să-l usture."

Dar greşea. Când domnişoara Halliday încetă să mai vorbească, nu se întâmplă nimic. Amândoi au rămas nemişcaţi, privind imul spre celălalt. Şi apoi, Tammy Hoadey lăsă hârleţul să-i cadă la pământ, aruncă pipa în aer, îşi desfăcu larg braţele şi o cuprinse pe domnişoara Haliday într-o îmbrăţişare, asemenea unui urs. Iar domnişoara Haliday, departe de a se împotrivi unei astfel de purtări insolente, îşi puse braţele în jurul gâtului său şi-l îmbrăţişă pe Tammy, chiar acolo în faţa ochilor doamnei Brewer, ridicând picioarele de pe pământ şi plutind în aer, nepăsătoare şi fără ruşine, ca o adolescentă zănatică.

— Ei, oare ce va urma? se întrebă doamna Brewer în timp ce şuvoiul de apă umpluse ceainicul şi se revărsa neobservat, în chiuvetă. Oare ce va urma?

O *veche cunoştinţă*

La ora zece dimineaţa telecabina era ticsită de turişti, precum un autobuz londonez la ora de vârf. Scârţâind, balansându-se uşor, se ridică cu o perseverenţă înspăimântătoare, sus spre cer, sus peste crestele înzăpezite şi cabanele împrăştiate aflate în vale. În urmă, satul dispărea – cu magazinele, casele şi hotelurile adunate pe strada principală.

Departe, în vale, întinderi nesfârşite de zăpadă umbrite din loc în loc de petele albăstrui ale brazilor răspândiţi pe culmi. Jeannie ameţea numai gândindu-se la vârful muntelui ce se afla undeva înainte, străpungând cerul albastru al dimineţii, asemenea unui uriaş ac de gheaţă.

Piscul. Kreisler. Chiar sub acesta se aflau clădirile solide ale staţiei de transport pe cablu şi complexul de restaurante. Faţada acestei construcţii forma o fereastră enormă ce scânteia reflectând razele soarelui. Deasupra ultimului etaj fâlfâiau drapelele mai multor naţiuni. Privite de jos din sat, staţia de telecabină ca şi restaurantul păreau să se afle la fel de departe ca şi luna, dar pe măsură ce urcau acestea se tot apropiau.

Jeannie simţea cum i se usca gura de emoţie şi stomacul devenea un nod dureros. Înghesuită într-un colţ al telecabinei a întors capul încercând să-l găsească din priviri pe Alistair. În iureşul de la urcare, fusese despărţită de el şi de Anne şi Colin. Acum cei trei se aflau în partea opusă a telecabinei. Înalt, cu un profil distins şi atrăgător era uşor de identificat. Îl îndemna, în gând, să se întoarcă spre ea, să-i zâmbească încurajând-o, dar el îşi concentrase întreaga atenţie asupra muntelui, asupra cursei pe care urma să o facă în jos, pe coasta muntelui, şi apoi înapoi în sat.

Cu o noapte în urmă, pe când toţi patru se aflau la hanul hotelului, Jeannie refuzase să urce pe munte.

— Dar nu începe discuţie. Acesta este rostul venirii tale aici, în vacanţă; să schiem împreună. Nu are niciun farmec dacă îţi petreci tot timpul pe pârtiile pentru copii.

— Nu sunt destul de bună.

— Nu este dificil. Vom coborî cu o viteză care să-ţi fie pe plac. Este doar un drum mai lung ca celelalte.

— Dar mă voi împiedica. Veţi pierde vremea din pricina mea.

— Nu fii aşa de răutăcioasă cu tine.

— Nu vreau să vin.

— Eşti înspăimântată, nu-i aşa? întrebase Alistair.

Era înspăimântată, dar răspunsese:

— Nu chiar. Doar îngrozită că-ţi stric plăcerea.

— Nu se va întâmpla.

Părea uimitor de convins de spusele sale, tot aşa cum era uimitor de sigur de sine. Avea aparenţa celui care nu cunoaşte teama şi de aceea nu era capabil să o recunoască în altă persoană.

— Să nu ne mai contrazicem. Să nu mai discutăm despre asta. Hai să dansăm.

Acum, înghesuită într-un colţ al cabinei, ajunse la concluzia că uitase de existenţa ei. Oftă şi se întoarse spre geam să privească golul, imposibilul, înălţimea ameţitoare. Departe, foarte jos, schiorii coborau deja pantele; făpturi micuţe ca nişte furnici care desenau poteci în zăpada imaculată. Părea foarte simplu. Ceea ce era o problemă, părea atât de simplu. Dar pentru Jeannie era aproape imposibil.

— Îndoaie genunchii, îi spunea instructorul. Dă greutate pe partea din afară a piciorului.

Sosiră. Urmă un scurt balans în atmosfera limpede şi strălucitoare, apoi zăngănitul în obscuritatea terminalului. Se opriră cu o mişcare bruscă. Uşile se deschiseră şi toată lumea se grăbi să coboare. Aici sus erau câteva grade mai puţin.

Jeannie fu ultima care a ieşit la lumină şi, în timp ce făcea lucrul acesta, primii care părăsiseră telecabina, erau deja departe, jos pe munte, preocupaţi să nu irosească niciun moment al dimineţii, neliniştiţi fie şi numai pentru cele cinci minute petrecute în căldura restaurantului pentru o cană de ciocolată fierbinte sau un pahar aburind de vin fiert.

— Hai, Jeannie!

Alistair, Colin şi Anne aveau deja schiurile legate, ochelarii la ochi, şi dorinţa arzătoare să o ia din loc. Picioarele ei erau ca de plumb, în cizmele grele care lunecau şi din pricina cărora se împleticea în zăpadă. Frigul îi înţepa obrajii şi-i umplea plămânii cu aerul rece, neplăcut.

— Aici, haide. Te voi ajuta.

În cele din urmă reuşi să ajungă lângă Alistair şi lăsă jos schiurile. El se aplecă să o ajute, se simţi şi mai neputincioasă, chiar disperată.

— E în regulă?

Nici măcar nu putea vorbi. Colin şi Anne luându-i tăcerea drept

consimţământ, zâmbiră bine dispuşi, îi făcură semn cu beţele de la schiuri şi plecară. Un avânt uşor îi proiectă peste marginea pantei ca mai apoi să dispară în nemărginirea strălucitoare a spaţiului.

— Pur şi simplu, urmează-mă, îi spuse Alistair. Va fi bine. Şi apoi, dispăru şi el.

„Pur şi simplu, urmează-mă", părea foarte simplu pentru Alistair şi ea l-ar fi urmat oriunde, dar acesta era un lucru imposibil. Imposibil să facă ceva. Pur şi simplu, rămăsese acolo tremurând. Nici în fanteziile ei cele mai nesăbuite nu-şi imaginase vreodată ceva atât de îngrozitor. Treptat, o hotărâre înlocui starea de panică.

Nu va coborî Kreisler-ul pe schiuri. Îşi va scoate schiurile, va intra în restaurant, se va aşeza şi va comanda o băutură fierbinte. Apoi se va urca în telecabină şi se va întoarce singură în sat. Alistair va fi furios, dar persoana ei era mai presus de orice grijă. Ceilalţi nu vor avea o părere prea bună, dar numai astfel se punea capăt problemei. Era disperată. O fricoasă. Nu putea schia şi nu va reuşi niciodată. Cu prima ocazie, va merge la Zürich, va lua avionul şi se va întoarce acasă.

Înfruntând situaţia, totul deveni deodată foarte simplu. Îşi scoase schiurile şi le fixă în zăpadă în faţa restaurantului. Urcă treptele de lemn şi trecu de uşile masive de sticlă. Un loc cald cu miros de pin, de ţigări şi cafea, îşi cumpără o ceaşcă cu cafea, găsi o masă liberă şi se aşeză. Cafeaua aburea, aromată şi oferindu-i alinare. Îşi scoase căciula de lână, îşi scutură părul simţindu-se de parcă îşi lepădase o mască oribilă şi deveni ea însăşi. Încălzindu-şi fericită mâinile pe cana cu cafea, hotărî că se va concentra asupra acestui moment de uşurare totală, fără să-şi imagineze ce va urma. Mai ales, nu se va gândi la Alistair. Nu se va gândi că-l va pierde…

— Sunteţi cu cineva?

În primul moment nu-şi dădu seama de unde venea întrebarea. Surprinsă, Jeannie îşi ridică privirea şi observă bărbatul aflat în picioare de cealaltă parte a mesei.

— Nu.

— Atunci, aveţi ceva împotrivă dacă aş lua loc?

Rămase uimită, dar se strădui să nu arate acest lucru.

— Nu… sigur că nu…

Nu era o cerere care să fie comentată, pentru că era un bărbat destul de în vârstă, evident britanic, şi absolut prezentabil. Ceea ce făcea apariţia lui neaşteptată să fie mai surprinzătoare.

Avea şi el în mână o ceaşcă cu cafea. O puse pe masă, trase un scaun şi se făcu comod. Ea îi observă ochii foarte albaştri şi părul rărit, încărunţit. Purta un hanorac bleumarin, lucrat cu torsade, iar pielea îi era pârlită de soare de parcă cea mai mare parte a vieţii sale şi-o petrecuse în aer liber.

— Este o dimineaţă frumoasă, zise el.

— Da.

— A nins pe la două noaptea. Destul de mult. Ştiai asta?

Ea scutură capul.

— Nu, n-am ştiut.

O urmărea fără să clipească.

— Am stat la masa de lângă fereastră. Am văzut ce s-a întâmplat.

Jeannie simţi cum i se strânge inima.

— Eu… nu înţeleg.

Dar, bineînţeles că pricepea totul destul de bine.

— Prietenii tăi au plecat fără tine, rosti el pe un ton acuzator, iar Jeannie sări în apărarea lor.

— N-au intenţionat asta. Au crezut că vin în urma lor.

— Şi de ce nu ai făcut-o?

O mulţime de minciuni verosimile îi invadară mintea, „îmi place să schiez singură. Doream o ceaşcă cu cafea. Voi aştepta până vor urca cu funicularul şi apoi vom coborî împreună pentru masa de prânz.”

Dar ochii aceia albaştri nu puteau fi minţiţi.

— Mi-e teamă, spuse ea.

— De ce?

— De înălţimi. De schiat. Nu-mi place să mă fac de râs şi nici să stric plăcerea altora.

— N-ai mai schiat?

— Nu înainte de această vacanţă. Suntem aici de o săptămână, iar eu mi-am petrecut tot timpul pe pârtia pentru copii cu un instructor, încercând să deprind cele mai simple cunoştinţe.

— Şi ai reuşit?

— Foarte puţin. Cred că sunt în contratimp sau ceva de felul

acesta. Sau altfel spus, doar extrem de speriată. Vreau să spun că reuşesc să cobor pantele, să mă răsucesc la coturile pe care le face panta şi să opresc, dar nu sunt niciodată sigură când urmează să cad întinsă pe spate, şi atunci devin nervoasă şi încordată şi în mod sigur cad. Este un cerc vicios. Şi mi-e teamă şi de înălţimi. Chiar şi călătoria cu funicularul mi s-a părut îngrozitoare.

El nu făcu niciun comentariu.

— Prietenii tăi, să înţeleg, sunt toţi foarte buni?

— Da, ei schiază de multă vreme. Alistair obişnuia să vină cu părinţii aici când era mic. Iubeşte satul şi cunoaşte toate locurile ca pe propriul buzunar.

— Alistair este prietenul tău?

Se simţi încurcată.

— Da.

El zâmbi şi brusc fu mai uşor să vorbească, aşa cum îţi vine uşor să te destăinui unui străin întâlnit din întâmplare în tren, ştiind că nu-l vei mai vedea niciodată.

— Este amuzant, avem multe în comun şi ne simţim aşa de bine, şi râdem de aceleaşi lucruri… şi chiar acum s-a ivit asta. Am ştiut mereu că dacă aş dori să fiu cu el şi parte din viaţa lui, ar trebui să schiez pentru că este singurul lucru care-i place realmente să-l facă. Dar am fost întotdeauna neîncrezătoare în această privinţă pentru că, aşa cum am spus, sunt cea mai necoordonată persoană din lume. Dar mi-am imaginat că schiind va fi diferit, adică voi reuşi să o fac. Aşa că, atunci când Alistair a sugerat să mergem împreună, m-am grăbit să accept propunerea ca să dovedesc că sunt în stare. Dar acum recunosc că nu pot.

— Alistair ştie cum te simţi?

— Este greu să-l fac să înţeleagă. Şi nu doresc să creadă că nu-mi place.

— Dar nu-ţi place?

— Nu. Îmi displace. Chiar şi serile şi momentele de distracţie sunt tulburate pentru că, tot timpul, mă gândesc la ceea ce am de făcut în ziua următoare.

— Când ai să termini cafeaua, cum te vei întoarce în sat?

— Cred că voi merge cu funicularul.

— Înţeleg, spuse el cântărind cele spuse şi apoi continuă. Hai să mai bem o cafea şi să mai discutăm!

Jeannie nu-şi imagina ce ar mai fi de discutat, dar ideea unei alte ceşti cu cafea era ispititoare, aşa că acceptă.

Şi-au luat ceştile, au mers la bar şi s-au întors cu ele aburinde şi pline din nou. În timp ce el îşi ocupa iarăşi locul, spuse:

— Ştii, îmi aminteşti de o fată pe care am cunoscut-o. Arăta aproape ca tine şi avea acelaşi timbru al vocii. Şi era la fel de înspăimântată ca tine.

— Ce s-a întâmplat cu ea?

Amestecând cafeaua, Jeannie încercă să transforme toată chestiunea într-o glumă.

— A coborât cu funicularul şi apoi a zburat spre casă făcându-se de ruşine, pentru că bănuiesc că asta mi se va întâmpla mie?

— Nu, nu s-a întâmplat aşa. A găsit pe cineva care a înţeles şi a fost dispus să-i ofere ajutor şi să o încurajeze.

— Eu am nevoie de mai mult. Am nevoie de o minune.

— Nu te subaprecia.

— Sunt o laşă.

— Nu-i ceva de care să-ţi fie ruşine. Nu este o bravură să faci ceva de care nu te temi. Dar este foarte temerar să înfrunţi ceva care te face să paralizezi de frică.

În timp ce spunea asta, uşa restaurantului se deschise şi apăru un bărbat care se uită în jur şi apoi traversă încăperea îndreptându-se spre ei. Când ajunse, se opri şi îşi scoase, respectuos, căciula de lână.

— Herr Commander Manleigh?

— Hans! Cu ce pot să te ajut?

Bărbatul vorbi în germană şi însoţitorul lui Jeannie îi răspunse în aceeaşi limbă. Problema, oricare era, după câte se părea, a fost rezolvată în câteva clipe. Bărbatul se înclină spre Jeannie, îşi luă rămas bun şi plecă în grabă.

— Despre ce a fost vorba? întrebă ea.

— Era Hans de la cabină. Prietenul tău a telefonat din sat să afle ce s-a întâmplat cu tine. S-a gândit că probabil ai căzut. Hans a venit să te caute – te-a recunoscut după descrierea prietenului tău.

— Ce i-aţi spus?

— I-am spus să nu se îngrijoreze. Vom fi jos la timp.

— Noi?

— Tu şi eu. Dar nu cu cabina. Vom face Kreisler-ul împreună.

— Nu pot.

Nu o contrazise. În schimb, după o pauză meditativă, o întrebă:

— Eşti îndrăgostită de acest tânăr?

De fapt, nu reflectase niciodată asupra acestui lucru. Nu în mod serios. Dar, pe neaşteptate, pusă în faţa întrebării, îşi dădu seama de adevăr.

— Da, îi răspunse ea.

— Vrei să-l pierzi?

— Nu.

— Atunci vino cu mine. Acum. Numaidecât. Înainte ca unul dintre noi să se răzgândească.

Afară era încă la fel de rece, dar soarele se înălţase pe cer, iar ţurţurii, care împodobeau cu ghirlande balconul restaurantului şi cadrul uşii de la cablu, începuseră să se topească şi să picure.

Jeannie îşi puse căciula şi mănuşile, îşi regăsi schiurile, îşi fixă legăturile şi luă un băţ într-o mână. Noul ei prieten era deja gata şi aştepta şi împreună se deplasară peste zăpada bătătorită şi brăzdată către marginea pantei, unde pista, ca o panglică de argint, şerpuia până departe spre câmpurile de zăpadă din faţa lor. Satul, micşorat de distanţă la mărimea unei jucării, se afla adânc în vale şi de partea cealaltă, în depărtare, şiruri de munţi, sclipeau şi scânteiau ca sticla.

Pentru prima oară, ea rosti:

— Este aşa de frumos!

— Bucură-te de frumuseţe. Asta este una dintre bucuriile schiatului. Să ai timp să te opreşti şi să priveşti. Iar aceasta este o zi magică. Eşti pregătită să pornim?

— La fel de pregătită cum voi fi mereu.

— Atunci luăm startul?

— Înainte de plecare, pot să te întreb un lucru?

— Ce anume?

— Fata de care mi-ai povestit – cea care era la fel de speriată ca

mine. Ce s-a întâmplat cu ea?

El zâmbi.

— M-am căsătorit cu ea, spuse el şi apoi plecă încet, uşor jos pe pantă, traversând o creastă, răsucindu-se şi îndreptându-se în cealaltă direcţie.

Jeannie respiră adânc, strânse din dinţi, împinse cu beţele în zăpadă şi îl urmă.

La început se simţi ţeapănă şi stângace cum fusese întotdeauna, dar cu fiecare clipă îi creştea încrederea în sine. Trei întoarceri şi nu căzuse. Pulsul i se accelera, corpul se încălzise şi îşi simţea muşchii relaxaţi. Soarele îi strălucea în faţă, iar rafalele de aer erau reci şi proaspete precum vinul. La o cotitură înşelătoare auzi şuieratul plăcut al propriilor schiuri pe zăpadă, scrâşnetul marginilor de oţel pe gheaţă şi bucuria de a simţi cum prindea viteză.

Străinul nu se afla niciodată prea departe. În dese rânduri oprea să o aştepte şi să o lase să-şi tragă sufletul. Uneori, înaintarea necesita lămuriri. „Este un drum îngust prin pădure", spunea el. „Lasă-ţi schiurile să parcurgă calea făcută de ceilalţi schiori şi atunci vei fi în siguranţă." Sau: „Pârtia înconjoară marginea muntelui aici, dar nu este la fel de periculoasă precum se arată".

A făcut-o să simtă că nimic nu putea fi prea dificil sau înspăimântător dacă el se afla acolo, mergând înainte. Pe când se afundau în vale, terenul se modifică. Au apărut punţi de traversat şi porţi deschise de la ferme prin care au zburat şuierând.

Şi apoi, pe neaşteptate, mult mai înainte decât se aşteptase, au ajuns pe un teritoriu familiar, în vârful pârtiilor pentru copii, şi astfel finalul cursei deveni o joacă de copil în comparaţie cu ceea ce fusese parcurs. Jeannie coborî aceste pârtii pe care rezistase nefericită timp de şapte zile, cu o viteză la care nu visase şi cu un sentiment de bucurie şi mulţumire pe care nu le mai trăise. Reuşise. Coborâse Kreisler-ul.

Panta se uniformiză în vecinătatea cabanei şcolii de schi şi a micuţei cafenele unde, în fiecare zi, îşi găsise consolarea într-o cană de ciocolată fierbinte. Aici, a aşteptat-o străinul, relaxat şi zâmbitor, încântat ca şi ea, dar şi amuzat de bucuria ei.

Se opri alături de el, îşi trase ochelarii şi izbucni în hohote de

râs.

— Am crezut ca va fi îngrozitor şi a fost dumnezeiesc.

— Ai mers foarte bine.

— N-am căzut nici măcar o dată. Nu înţeleg.

— Cădeai doar pentru că erai nervoasă. De acum nu vei mai cădea niciodată din această cauză.

— Nu mă simt în stare să vă mulţumesc cum se cuvine.

— Nu trebuie să-mi mulţumeşti. Mi-a făcut plăcere. Dar, dacă nu greşesc, cred că tânărul tău vine să te revendice.

Jeannie se întoarse şi văzu că era, într-adevăr, Alistair. Ieşise pe uşa cafenelei şi coborâse treptele de lemn luând-o prin zăpadă spre ea. Pe chip i se citea o uşurare extraordinară, iar zâmbetul exprima mulţumire.

— Ai reuşit, Jeannie! Nemaipomenit, draga mea!

O strânse la pieptul său într-o lungă îmbrăţişare.

— Te-am urmărit coborând pe ultima porţiune a drumului. Minunat.

Apoi, uitându-se peste capul ei, privirile sale se opriră asupra bărbatului care o însoţise. Jeannie, care urmărea cu atenţie ceea ce se întâmpla, observă uimirea scrisă pe chipul său atrăgător. Şi nu numai uimire ci şi respect, veneraţie. La fel cum se întâmplase şi cu bărbatul de la telecabină, când îi transmisese mesajul lui Alistair.

— Căpitane Manleigh!

Dacă ar fi purtat pălărie, în mod sigur şi-ar fi scos-o în semn de respect.

— N-am ştiut că dumneavoastră eraţi însoţitorul lui Jeannie. Nici nu ştiam că vă aflaţi în sat.

Cei doi bărbaţi şi-au strâns mâinile cu căldură.

— Mă bucur să vă văd, domnule. Ce mai faceţi?

— Acum, după ce am întâlnit-o pe tânăra doamnă, mult mai bine. Îmi cer scuze, dar nu ştiu cum vă numiţi.

— Alistair Hansen. Obişnuiam să vă urmăresc din priviri cum schiaţi… pe vremea când eram un puştan.

Am fotografii ale dumneavoastră atârnate pe pereţii camerei mele.

— Mă bucur să vă cunosc.

— Aţi fost foarte amabil să o însoţiţi pe Jeannie.

— Hans, de la telecabină, mi-a transmis mesajul.

— Ajunsesem deja la jumătatea pârtiei când mi-am dat seama că nu cobora în urma mea. Era prea târziu să mă mai întorc.

— Am găsit-o în restaurant. Îi era frig şi intrase să bea ceva cald. Am stat de vorbă.

— Mi-a fost teamă că a căzut.

Căpitanul Manleigh se aplecă, îşi dezlegă legăturile şi îşi scoase schiurile. Le-a pus pe umăr şi a rămas privindu-i zâmbind.

— Dacă o vei încuraja, tinere, nu te va dezamăgi. Acum trebuie să plec. La revedere, Jeannie şi mult noroc!

— La revedere şi mulţumesc încă o dată. Aţi fost foarte amabil.

Îl bătu uşor pe umăr pe Alistair şi adăugă:

— Ai grijă mare de ea!

Le-a întors apoi spatele şi s-a depărtat. Un bărbat înalt, cărunt şi singur.

Jeannie şi-a scos schiurile.

— Cine este? a dorit ea să ştie.

— Bill Manleigh. Hai să bem ceva!

— Dar cine este Bill Manleigh?

— Nu pot să cred că nu ai auzit niciodată de el! Este unul dintre cei mai buni schiori pe care i-am avut vreodată. Când vârsta nu i-a mai permis participarea la concursuri, a devenit antrenor al echipei olimpice. Prin urmare, draga mea, ai coborât Kreisler-ul alături de un campion.

— N-am ştiut. Tot ce pot să spun este că a fost foarte amabil. Alistair, vreau să ştii că nu am intrat în restaurant pentru că mi-era frig, ci pentru că eram prea înspăimântată ca să te urmez. Ar fi trebuit să-ţi dai seama.

— Ar fi trebuit să-mi spui.

— N-am putut. Pur şi simplu am rămas acolo, îngrozită. Apoi am simţit că nu aveam curajul să pornesc la drum. Pe când beam cafeaua, s-a apropiat şi a stat de vorbă cu mine. Dar nu mi-a povestit nimic despre el… în afară de faptul că este căsătorit, adăugă ea după o scurtă pauză.

Alistair ridică schiurile pe umăr şi o luă de mână. Porniră împreună spre cafenea.

— Da, a fost căsătorit. Cu o fată drăguţă, spuse el. Obişnuiam să-i urmăresc cum schiau împreună. Formau cea mai fermecătoare pereche din lume, după cum gândeam eu. Păreau a fi cei mai buni prieteni, păreau să nu aibă nevoie de nimeni altcineva pentru a se simţi bine.

— Vorbeşti de parcă totul s-a petrecut cândva, demult.

— Aşa şi este.

Ajunseseră la clădirea din lemn şi Alistair s-a oprit pentru a propti schiurile ei în zăpadă. Apoi continuă.

— Soţia lui a murit vara trecută. S-a înecat. Am citit în ziare. Se aflau împreună cu nişte prieteni în Grecia şi navigau când a avut loc un accident oribil. El a fost pur şi simplu distrus. Cred că acum se simte îngrozitor de singur fără ea.

Jeannie privi în lungul drumului în direcţia în care plecase străinul; dar acesta dispăruse deja în mulţimea veselă a turiştilor.

— Cred că este foarte singur.

Pentru o clipă îşi spuse că va izbucni în lacrimi. Înghiţi nodul ce i se aşezase în gât şi ochii i se umeziră.

Un om atât de bun. Probabil ca nu avea să-l mai întâlnească vreodată, dar simţea că îi datora enorm. N-avea să-l uite niciodată.

— Cred că nu ţi-a povestit despre toate acestea, reluă Alistair.

„Îmi aminteşti, în mod straniu, de o fată pe care am cunoscut-o."

Ţinându-se de mână şi urcând treptele spre uşa cafenelei ea îşi dădu seama că nu vărsase nicio lacrimă.

— Nu, spuse ea. Nu mi-a spus nimic.

Aşteptând un vânt favorabil

Era sâmbătă dimineaţa. Reflexe de lumină aurie dădeau strălucire arborilor, iar umbrele norilor alergau peste întinderile dealurilor, urmărindu-se una pe cealaltă până spre albastrul îndepărtat al mării.

Îndreptându-se spre casă pentru masa de prânz, după o plimbare cu cei doi câini ai familiei, Jenny Fairburn simţea o oboseală

plăcută pentru că făcuse cale lungă până în apropierea lacului şi înapoi pe lângă drumul de la fermă, şerpuit şi brăzdat de făgaşe. Casa se afla în faţă, o veche casă parohială alături de o biserică ruinată. Pe partea dinspre nord era adăpostită de un grup de pini, iar ferestrele care dădeau spre sud scânteiau în lumina soarelui, de parcă transmiteau semnale de bun venit. Jenny se gândi la masa de prânz pentru că îi era şi foame, pe lângă faptul că era şi obosită. Ştia că va mânca friptură de miel şi îi lăsa gura apă, de parcă ar fi fost un copil flămând.

De fapt, avea douăzeci de ani. Era o fată înaltă, cu părul blond-roşcat şi pielea deschisă, moştenite de la bunica paternă, o munteancă scoţiană veritabilă. Avea ochii negri, nasul îngust şi cârn, gura sensibilă şi expresivă.

Când zâmbea, faţa i se lumina, iar când era indispusă sau abătută, ştia că devenea urâţică şi căpăta un aer ţâfnos.

Pe veranda din spate, dădu apă câinilor care gâfâiau şi apoi îşi scoase cizmele pline de noroi. Dinspre bucătărie auzea vocea mamei sale, probabil schimbând o vorbă cu cineva la telefon, pentru că tatăl lui Jenny îşi petrecuse dimineaţa pe terenul de golf, iar maşina lui nu se afla încă în spatele casei. Păşind desculţă, doar cu ciorapii în picioare, intră în bucătărie şi simţi mirosul mielului care se prăjea şi aroma pătrunzătoare a sosului de mentă.

— … eşti foarte amabilă, spunea mama.

Văzând-o pe Jenny, zâmbi în treacăt, continuând conversaţia.

— Da, da. Şase şi jumătate? Toţi. Ei bine, abia aşteptăm.

Pa.

Apoi a pus receptorul jos şi a zâmbit din nou fiicei sale.

— A fost o plimbare plăcută?

— Cine a fost la telefon? a dorit Jenny să ştie.

Doamna Fairburn s-a aplecat să deschidă cuptorul ca să cerceteze mielul. O adiere plăcut mirositoare se răspândi în bucătărie.

— Daphne Fenton.

— Ce doreşte?

Doamna Fairburn a închis cuptorul şi şi-a îndreptat spatele. Faţa ei se îmbujorase, dar probabil din cauza căldurii.

— Ne-a invitat să bem ceva în seara aceasta.

— Ce sărbătoresc?

— Nimic. Fergus se află acasă în week-end şi Daphne a invitat câteva persoane. În mod deosebit, pe tine.

— Nu vreau să merg, spuse Jenny.

— O, scumpa mea, dar trebuie!

— Le poţi spune că am altceva de făcut.

Mama ei se apropie de ea.

— Uite ce este, ştiu că te-ai simţit jignită şi mai ştiu cât de mult l-ai iubit pe Fergus, dar s-a terminat. Luna viitoare se va căsători cu Rose. Într-o anumită privinţă trebuie să laşi lumea să observe că ai acceptat acest fapt.

— Cred că voi accepta doar în momentul în care vor fi căsătoriţi.

Se priveau una pe cealaltă cu aerul omului ce a pierdut orice speranţă. În momentul următor au auzit motorul maşinii ce se apropia şi apoi intră pe poartă.

— A venit tatăl tău. Sunt convinsă că abia aşteaptă să mâncăm. Trebuie să pregătesc sosul, spuse doamna Fairburn şi mângâie mâna fiicei sale cu un gest drăgăstos.

După prânz, după ce vasele au fost spălate şi bucătăria lăsată în ordine, s-au împrăştiat pentru diferite treburi. Domnul Fairburn s-a schimbat în ţinuta pentru grădină (în care niciun grădinar cu simţul demnităţii nu s-ar fi lăsat văzut nici mort) şi a ieşit să mătură frunzele; doamna Fairburn s-a retras să-şi continue lucrul la noile draperii pentru salon pe care încerca să le termine de o lună, iar Jenny a hotărât să meargă la pescuit. Îşi luă undiţa şi geanta pentru pescuit; a îmbrăcat o jachetă veche de vânătoare a tatălui ei, şi-a pus cizmele de cauciuc şi cu o atitudine categorică le dădu câinilor de veste că nu o pot însoţi în expediţie.

— Ai ceva împotrivă dacă iau maşina ta? a întrebat-o pe doamna Fairburn. Merg până la lac. Poate prind ceva.

— Ar fi bine să prinzi cel puţin trei păstrăvi. Îi putem pregăti pentru cină.

Ajungând în apropierea lacului, Jenny a privit cu atenţie apele maronii, liniştite, pe care nicio adiere nu părea să le tulbure. „Prea liniştită pentru pescuit”, ar fi spus Fergus, gândea ea. „Trebuie să aşteptăm vântul favorabil”, ar fi adăugat.

La depărtare de-o milă, de-a lungul lacului se afla un drumeag

acoperit cu iarbă, drumeag ce ducea până lângă apele lacului. Conducând pe drumeag, maşina micuţă şi hârbuită sălta şi scârţâia, trecând peste tufele de iarbă neagră şi rogoz. Parcă maşina aproape de mal, îşi luă undiţa şi geanta şi coborî spre locul unde barca mică era trasă pe o fâşie de prundiş.

Dar nu urcă imediat în barcă. A rămas pe mal ascultând freamătul din jur, un freamăt de murmure şi sunete abia perceptibile. Bâzâitul unei albine, behăitul îndepărtat al oilor, suspinul unei brize şi susurul apei peste pietricele. „Va trebui să aşteptăm vântul favorabil".

Fergus… Ce se poate face în privinţa unui bărbat care a făcut parte din viaţa ta de când erai doar o fetiţă? Un băiat în pantaloni din jeans, peticiţi, adunând scoici pe plajă. Un tânăr purtând un kilt uzat, plimbându-se pe deal. Un adult extrem de rafinat şi atrăgător, cu păr negru lucios şi ochi la fel de albaştri ca apa lacului într-o zi de vară. Ce se poate face în privinţa unei persoane care te-a făcut să râzi şi să suferi, care ţi-a fost mereu prieten şi rival şi, în cele din urmă, s-a dovedit a fi singurul bărbat pe care l-ai iubit vreodată?

Era mai mare cu şase ani decât Jenny, avea douăzeci şi şase de ani şi era fiul prietenilor părinţilor ei, familia Fenton, care locuia la Inverbruie, două mile mai departe.

— Îţi este ca un frate, obişnuia lumea să-i spună lui Jenny încă de pe vremea când era un copil.

Dar ea ştia că niciodată nu avusese asemenea sentimente faţă de ea. Care frate ar petrece ceasuri întregi, răbdător, învăţând o fetiţă să pescuiască? Care frate ar dansa cu o adolescentă stângace la petreceri unde se află o mulţime de tinere încântătoare?

Când Jenny, trimisă la pensionul din Kent, suferea enorm să se afle departe de Scoţia, încât în fiecare scrisoare trimisă acasă implora să i se permită să se întoarcă, tot Fergus a fost cel care, în ultimă instanţă, îi convinsese pe părinţii ei că Jenny s-ar putea pregăti la fel de bine şi ar fi de o mie de ori mai fericită la liceul din Creagan.

„Într-o zi", îşi spusese ea, „mă voi mărita cu el. Se va îndrăgosti de mine şi mă voi mărita cu el, apoi mă voi muta la Inverbruie şi voi deveni tânăra soţie a fermierului."

Dar această perspectivă fericită a fost oarecum întunecată de

hotărârea lui Fergus care a stabilit că nu dorește să-și urmeze tatăl în tradiția cultivării pământului. El dorea să meargă la Edinburgh, să studieze și să devină contabil autorizat.

Așa că aranjamentele secrete ale lui Jenny referitoare la ei doi au suferit o schimbare rapidă de direcție.

„Într-o zi se va îndrăgosti de mine și mă voi căsători cu el, apoi vom merge să locuim împreună la Edinburgh unde vom avea o căsuță pe Ann Street și vom merge împreună la concerte simfonice."

Ideea de a trăi în Edinburgh era, ce-i drept, destul de înspăimântătoare. Jenny nu putea suferi orașele, dar poate Edinburgh nu va fi așa de urât. Ar putea veni acasă în week-end-uri.

Dar Fergus nu se stabilise la Edinburgh. După ce a absolvit, i s-a oferit un post în biroul principal al firmei sale și s-a mutat la Londra. Londra? Pentru prima oară, Jenny simți o umbră de îndoială. Londra. Ar putea suporta să plece așa de departe de dealurile ei dragi și de lac?

— De ce nu mergi la Londra? o întrebase mama ei când Jenny terminase școala. Ai putea merge la un colegiu. Poate vei găsi o colegă și puteți locui împreună într-un apartament micuț!

— N-aș suporta. Ar fi mai rău decât în Kent.

— Atunci Edinburgh? Ar trebui să pleci de acasă pentru o vreme.

Și astfel, Jenny plecă la Edinburgh și studie stenografia, dactilografia și limba franceză, vizită galeriile de artă, iar când i se făcea dor de casă se urca pe Arthur's Seat simulând că se află pe vârful de la Ben Creagan. În preajma Paștelui, când terminase cursul pentru care i s-a oferit un binemeritat certificat, se împlini timpul întoarcerii acasă. Fergus, probabil, va fi acasă pentru sărbătorile Paștelui, iar ea se întreba dacă el va observa dă s-a schimbat.

Probabil se va uita la ea, cum fac personajele din cărți, de parcă ar fi văzut-o pentru ultima oară, și poate atunci va recunoaște ceea ce Jenny știa de multă vreme. Că erau făcuți unul pentru celălalt. Și, în cele din urmă, toate acele fantezii confuze vor deveni realitate. Va trebui bineînțeles să locuiască la Londra, pentru că Jenny ajunsese la concluzia că oriunde ar fi locuit fără Fergus, ar fi fost la fel de lipsit de interes.

Când trenul a intrat în gara din Creagan, se agăţă de fereastră şi o văzu pe mama ei aşteptând-o; lucru ciudat, pentru că, de obicei, tatăl ei era cel care o aştepta.

— Scumpa mea!

S-au îmbrăţişat şi s-au sărutat, apoi s-au ocupat de valize şi au ieşit în curte unde le aştepta maşina. Era aproape întuneric, străzile erau luminate şi aerul mirosea a turbă.

Au străbătut orăşelul, întorcând pe drumul ce ducea spre casă. Lăsară în urmă Inverbruie.

— Fergus s-a întors?

— Da. Este acasă.

Jenny se stăpâni.

— Şi… şi-a adus o prietenă.

Jenny întoarse capul şi privi spre profilul mamei sale.

— O prietenă?

— Da. O fată numită Rose. Poate ai văzut-o la televizor. Este actriţă. A cunoscut-o acum două luni.

O prietenă. Actriţă?

— Ai… ai cunoscut-o?

— Nu, dar suntem invitaţi la o petrecere mâine seară.

— Dar… dar…

Părea să nu mai existe cuvinte pentru şocul şi dezolarea pe care le simţea. Doamna Fairburn opri maşina şi se întoarse spre Jenny.

— De aceea am venit să te întâmpin la gară. Ştiam că vei fi tulburată. Am dorit să discutăm.

— Dar… Dar nu vreau să aducă pe nimeni aici la Creagan, rosti ea cu sentimentul că vorbele ei sunau dureros de copilăreşte.

— Jenny, Fergus nu-ţi aparţine. Are tot dreptul să-şi facă prieteni noi. Este un bărbat adult care-şi trăieşte viaţa. Exact ca şi tine. Nu îţi poţi petrece viaţa trăgând cu ochiul peste umăr şi jelind după fantezii copilăreşti.

Partea cea mai proastă nu era că rostise realmente lucrul acesta, ci că fusese atât de subtilă încât să înţeleagă adevărul.

— Eu… eu îl iubesc cu adevărat.

— Ştiu. Este chin. Prima dragoste este întotdeauna chin.

Va trebui să strângi din dinţi şi să treci peste asta. Şi nu lăsa pe

nimeni să vadă ce mult îţi pasă.

Au rămas un timp tăcute. Apoi, mama a întrebat.

— Te simţi bine?

Jenny a încuviinţat, dând uşor din cap. Doamna Fairburn a pornit motorul maşinii continuându-şi drumul.

— Crezi că se va căsători cu ea?

— Habar n-am. Dar din ceea ce mi-a spus Daphne Fenton, pare absolut posibil. Spune că el şi-a cumpărat un apartament în Wandsworth iar Rose îi croieşte husele.

— Crezi că este un semn rău?

— Nu tocmai rău. Mai degrabă, grăitor.

Jenny deveni tăcută. Dar în timp ce intrau pe poarta casei parohiale, îşi recăpătă energia.

— Poate o să-mi placă.

— Da, rosti doamna Fairburn. Poate că da.

Şi a încercat din răsputeri să o placă pe Rose. Dar a fost dificil, pentru că, fără să fi ştiut ce avea să urmeze, o văzuse pe Rose la televizor într-o dramă legată de un spital, unde jucase rolul unei asistente. Chiar şi atunci, Jenny considera că era plicticoasă cu faţa ei în formă de inimă luptându-se cu o diversitate de emoţii şi exprimând printr-un tremur uşor al vocii sale manierate o suferinţă insuportabilă.

În viaţa reală, Rose era destul de drăguţă. Părul îi era negru, mătăsos şi ondulat şi îl purta liber în jurul umerilor. Când a întâlnit-o, purta o rochie cu talie joasă. La poale era împodobită, din loc în loc, cu strasuri ce scânteiau la fiecare mişcare.

— Fergus mi-a povestit aşa de mult despre tine, îi spuse ea lui Jenny când au făcut cunoştinţă la Inverbruie. El spune că, de fapt, aţi crescut împreună. Tatăl tău este tot fermier?

— Nu, este director de bancă, în Creagan.

— Şi aţi trăit din totdeauna aici?

— Născut şi crescut. Chiar am mers şi la şcoala de aici. Am fost la Edinburgh o iarnă, dar este o binecuvântare să te întorci.

— Nu ajungi să te plictiseşti într-un asemenea loc singuratic?

— Nu.

— Ce ai de gând să faci acum?

— Nu ştiu.

— Vino la Londra. Să nu trăieşti în altă parte pe pământ! întotdeauna îi spun lui Fergy. Vino la Londra şi vom avea grijă de tine.

Întinse mâna şi-şi strânse degetele pe braţele lui Fergus. Fergus era în clipa aceea angajat, din fericire, în conversaţie cu altcineva, dar ea îl determină să renunţe ca să se întoarcă spre ea.

— Iubitule, tocmai îi spuneam lui Jenny că trebuie să vină la Londra.

Fergus şi Jenny se priviră în ochi. Jenny zâmbi şi descoperi spre surpriza ei că era uimitor de simplu.

— Jenny nu iubeşte viaţa la oraş, spuse Fergus.

— Este o chestie de gust, spuse Jenny, ridicând uşor umerii.

— Dar nu poţi rămâne aici pentru totdeauna, rosti Rose neîncrezătoare.

— Voi rămâne în această vară.

De fapt, nu se gândise la lucrul acesta, dar acum descoperi, într-o clipă, că hotărârea ei fusese luată.

— Îmi voi lua o slujbă de vacanţă în Creagan. Bănuiesc.

Se hotărî să schimbe subiectul.

— Mama îmi povestea despre apartamentul din Wandsworth.

— Da… începu Fergus, dar fără să continue pentru că Rose preluă conversaţia.

— Este divin. Nu prea mare, dar plin de soare. Doar câteva retuşuri şi va fi desăvârşit.

— Are grădină? întrebă Jenny.

— Nu. Dar există o jardinieră sau două. M-am gândit că am putea să plantăm muşcate. Roşu pur. Apoi putem pretinde că ne aflăm în Majorca sau Grecia. Nu-i aşa, iubitule?

— Cum spui tu, zise Fergus.

Muşcate roşii. „Dumnezeule”, gândi Jenny, „chiar e îndrăgostit de ea”. Şi brusc, nu mai suportă să mai rămână acolo, urmărindu-i. Îşi ceru scuze şi se retrase. Nu mai vorbi toată seara, nici cu Rose, nici cu Fergus.

Dar nu reuşi să-l evite pe Fergus, pentru că o căută chiar în ziua următoare, când făcea curăţenia de primăvară în pavilion.

— Jenny.

În momentul când scutura praful dintr-un covoraş de papură el apăru întâmplător, dintr-o parte a pavilionului şi, pentru o fracţiune de secundă, ea tresări rămânând apoi nemişcată.

— Ce doreşti? reuşi ea în sfârşit să întrebe.

— Am venit să te văd.

— Ce drăguţ. Unde este Rose?

— Acasă. Îşi spală părul.

— Mi s-a părut foarte curat.

— Jenny, ai de gând să mă asculţi?

Ea suspină zgomotos şi se arătă supusă.

— Depinde de ce ai de gând să-mi spui.

— Vreau doar să mă înţelegi. Să înţelegi modul în care stau lucrurile. Vreau să nu te superi. Vreau să simt că putem totuşi discuta. Şi să fim prieteni.

— Dar discutăm, nu-i aşa?

— Şi prieteni?

— O, prieteni. Întotdeauna prieteni. Prieteni, indiferent ce ne-am face unul celuilalt.

— Dar ce am făcut?

Îl privi cu un aer acuzator şi apoi lăsă jos covoraşul de papură.

— Foarte bine, deci nu-ţi place Rose. Ai putea să recunoşti, spuse el.

— Eu nu o judec pe Rose. Nu o cunosc.

— Atunci nu este puţin nedrept – atât faţă de mine, cât şi faţă de Rose – să-ţi faci o părere eronată?

— Nu simt decât că nu am nimic comun cu ea.

— Asta doar pentru că ţi-a spus că ar trebui să pleci departe de Creagan?

— Şi ce treabă are ea?

În acel moment, el îşi ieşi din fire aşa cum se aşteptase, îi observă muşchii maxilarului încordaţi, un semn familiar, şi se simţi satisfăcută că-l enervase. Într-un fel oarecare se domoli şi amarul din sufletul ei.

— Jenny, dacă vei rămâne aici tot restul vieţii tale, o vei sfârşi ca o necioplită într-o fustă din tweed, lălâie, fără să poţi discuta cu cineva

în afara câinilor şi a peştilor.

Ea se întoarse spre el.

— Ştii ceva? Mai bine aş rămâne aşa decât o actriţă de mâna a treia cu o gură ca un nasture.

El râse, dar râdea de Jenny, nu împreună cu ea. Rosti neiertător:

— Chiar cred că eşti geloasă. Mereu ai reuşit să fii imposibilă!

— Şi tu, probabil, ai reuşit mereu să fii un prost, dar n-am realizat niciodată până acum.

Fergus se întoarse pe călcâie şi plecă traversând pajiştea. Jenny îi urmări mersul, furia ei stingându-se la fel de rapid precum izbucnise. Vorbele rostite la mânie şi în grabă au fost foarte bune, dar nu vor putea fi niciodată retrase. Nimic nu va mai putea fi la fel din nou.

Jenny îşi găsi o slujbă în Creagan, într-un magazin pentru turişti, care comercializa pulovere Shetland şi bijuterii cu pietricele. Prin iulie, mama ei o anunţă că Fergus şi Rose s-au logodit şi urmau să se căsătorească în septembrie, la Londra, unde locuiau părinţii lui Rose. Doar o nuntă discretă, cu câţiva dintre prietenii apropiaţi din Londra. Dar, între timp, s-au întors la Inverbruie şi a fost din nou o altă petrecere la care Jenny nu şi-a găsit curajul să meargă. După ce se vor căsători, îşi spuse ea din nou, va fi altfel. Va deveni o persoană activă, va merge în străinătate, probabil; îşi va lua o slujbă în Alpii francezi la o cabană sau bucătăreasă pe un iaht. Dar i se făcu frig şi trebuia să prindă păstrăvii pentru cină. Se ridică, coborî malul acoperit cu iarbă neagră, dezlegă barbeta, împinse barca în apă şi începu să vâslească.

Pescuitul era ceva deosebit, pentru că atunci când pescuiai nu te gândeai la nimic altceva. Vâsli mult, apoi fixă vâslele şi lăsă vântul să o aducă înapoi spre mal. Acum exista suficientă briză care să agite suprafaţa apei aşa că începu să arunce undiţa.

Auzi maşina care venea pe drum, dar era prea absorbită ca să-i acorde atenţie. Se simţi o muşcătură sau două şi, în sfârşit, prinse un peşte şi foarte concentrată începu uşor să înfăşoare firul. Prinse peştele în plasă şi îl lăsă jos pe fundul bărcii.

Ca un sfârşit de replică, auzi o voce rostind:

— Bravo.

A tresărit uimită, înălţă capul şi văzu, dintr-o singură privire mai

multe lucruri cu totul surprinzătoare. Se îndepărtase, fără să-şi dea seama, destul de mult de mal; maşina pe care o auzise pe drum se oprise şi era parcată puţin mai departe; iar Fergus, o siluetă solitară, stătea pe mal şi o urmărea.

Era cu capul descoperit, iar vântul îi agita părul negru. Purta o jachetă din tweed şi o pereche de pantaloni din catifea reiată băgaţi în nişte cizme verzi din cauciuc. Nu era îmbrăcat pentru pescuit. Jenny rămase în barca ce se balansa şi se uita la el, întrebându-se dacă dăduse peste ea din întâmplare, sau dacă, de fapt, venise să o caute ca să o întrebe de ce refuză să vină la petrecere şi să încerce să o convingă să se răzgândească. Dacă se întâmplă astfel, atunci se vor certa din nou şi Jenny îşi spunea că ar fi preferat să nu-i mai vorbească niciodată decât să repete ultima lor discuţie contradictorie.

El zâmbi şi spuse din nou:

— Bravo. Ai mânuit-o foarte îndemânatic. Nici eu n-aş fi făcut-o mai bine.

Jenny nu răspunse. În schimb, continuă să înfăşoare firul rămas liber, asigurând mulineta. Cu grijă, lăsă jos undiţa şi apoi îşi înălţă din nou privirea spre Fergus.

— De cât timp stai acolo? întrebă ea.

— De zece minute sau mai mult.

Îşi puse mâinile în buzunarele jachetei.

— Am venit să te caut. Mama ta mi-a spus că ai venit aici. Doresc să vorbesc cu tine.

— Despre ce?

— Jenny, nu te înfuria. Să facem pace.

I se păru chiar acceptabil.

— De acord.

— Atunci vino şi ia-mă.

Jenny nu făcu nicio mişcare, dar chiar în timp ce vorbeau, fu împinsă la ţărm, şi pe când ezita, simţi prima izbitură, căci chila atinse o piatră. Înainte să-şi dea seama de ceea ce se întâmpla, Fergus se aplecă înainte şi prinse prova, apoi aruncă un picior peste rama punţii şi se instală în barcă.

— Acum, spuse el, dă-mi vâslele.

Nu prea avea de ales. Cu două lovituri îndemânatice, întoarse

ambarcaţiunea uşoară şi înaintară din nou spre mijlocul lacului. Cam după zece minute privi în jur, hotărî că ajunseseră suficient de departe, apoi aşeză vâslele şi îşi ridică gulerul de la jachetă din cauza vântului rece, pătrunzător.

— Acum, spuse el, vom sta de vorbă.

I se păru rezonabil faptul că el luase iniţiativa.

— Presupun că mama ţi-a spus că nu vreau să vin diseară. Bănuiesc că despre asta este vorba.

— Da, despre asta. Şi despre alte lucruri.

Îl aşteptă să discute mai pe larg, dar el nu continuă. Se uitau unul la celălalt şi apoi, deodată şi-au zâmbit. Şi, brusc, sufletul ei se umplu de o mulţumire greu de explicat şi de linişte. Trecuse mult timp de când nu mai fusese într-o barcă cu Fergus, în mijlocul lacului, cu dealurile familiare străjuind din toate părţile şi bolta arcuită deasupra lor, iar el zâmbindu-i în felul acesta. I se păru mult mai simplu să fie cinstită, nu numai cu el, ci şi cu ea însăşi.

— Pur şi simplu, nu vreau să vin. Nu vreau să o văd pe Rose din nou. Va fi altfel când te vei căsători cu ea. Dar acum… înseamnă laşitate, bănuiesc, recunoscu ea în cele din urmă.

Ridică uşor din umeri.

— Parcă n-ai fi tu.

— Poate că nu sunt. Poate că sunt răsucită şi am spatele în faţă. În ziua aceea lângă pavilion, ai spus că am fost geloasă şi, bineînţeles, că aveai dreptate. Cred că întotdeauna m-am gândit la tine ca la o proprietate a mea şi am greşit, nu-i aşa? Nimeni nu poate aparţine întru totul altcuiva, nici chiar după căsătorie.

— Niciun om nu este o insulă.

— Am considerat mereu că fărâme dintr-un bărbat ar putea fi o insulă. Nu te poţi furişa în mintea altcuiva.

— Nu, sigur că nu poţi face lucrul acesta.

— Aşa cum nu poţi continua să rămâi copil. Te maturizezi, fie că vrei sau nu.

— Ai obţinut slujba aceea în Creagan? întrebă el.

— Da, dar până în octombrie când magazinul se închide pentru perioada de iarnă. Am hotărât că atunci voi deveni foarte întreprinzătoare şi-mi voi găsi o ocupaţie foarte bine plătită, undeva

mai departe. De exemplu, în America sau Elveţia.

Zâmbi forţat.

— Rose va încuviinţa ideea asta.

Fergus rămase tăcut. O urmărea cu ochii lui extrem de albaştri, fără să clipească.

— Şi, ce face Rose? întrebă ea politicos.

— Nu ştiu.

Jenny se încruntă.

— Dar trebuie să ştii. Nu este la Inverbruie?

— Nu este la Inverbruie.

— Nu este…

Un ploier mare zbura pe deasupra, cu strigătul lui jalnic, iar apa lovi şi clipoci pe fundul bărcii.

— Dar mama mi-a spus…

— A înţeles greşit. Mama mea nu i-a spus nimic despre faptul că Rose ar fi aici; mama ta a presupus că Rose era cu mine. Nu ne vom mai căsători. Logodna s-a rupt.

— Rupt? Ce vrei să spui? Dar, de ce nu mi-a spus mama?

— N-a ştiut. N-am ajuns încă să le spun nici părinţilor mei. Am vrut ca tu să afli prima.

Din anumite motive, lucrul acesta o emoţionă atât de tare, încât Jenny se întrebă dacă nu era pe punctul de a izbucni în lacrimi.

— Dar, de ce? De ce, Fergus?

— Tocmai ai spus-o. Nimeni nu poate aparţine altcuiva.

— Nu… nu ai iubit-o?

— Ba da. Am iubit-o foarte mult.

Reuşi să afirme lucrul acesta, iar ea nu se simţi geloasă câtuşi de puţin, doar mâhnită pentru el, pentru că iubirea lor nu fusese posibilă.

— Dar când te căsătoreşti te uneşti cu o persoană, dar şi cu o viaţă, iar viaţa lui Rose şi a mea păreau două lumi paralele, ca şinele de cale ferată. Păreau să nu se întâlnească niciodată.

— Când s-au întâmplat toate astea?

— Acum două săptămâni. De aceea am venit aici pentru weekend; să le explic părinţilor mei şi mama să vadă că n-am murit de inimă rea.

— Şi n-ai murit?

— Poate un pic, dar nu suficient ca să mă manifest.

— Rose te-a iubit.

— Un pic, da.

Jenny ezită şi spoi rosti:

— Eu te iubesc.

A urmat rândul lui Fergus să arate de parcă era pe punctul de a izbucni în lacrimi.

— O, Jenny.

— Bănuiesc că ai ştiut. Probabil ai ştiut-o mereu. N-am crezut niciodată că aş putea spune lucrul acesta cuiva, cel mai puţin ţie, dar din anumite motive mi se pare foarte simplu. Vreau să spun că nu trebuie să faci nimic în această privinţă. Nu se schimbă nimic. Eu îmi voi căuta totuşi slujba aia minunată şi mă voi face nevăzută din Creagan în lumea largă.

Ea zâmbi aşteptând ca el să-i întoarcă zâmbetul aprobându-i proiectul matur şi înţelept. Dar el nu zâmbi. Timp de câteva clipe, el doar o privi, iar ea simţi propriul zâmbet stingându-se în tristeţea de pe chipul său. Apoi, el se arătă hotărât.

— Nu.

Jenny se încruntă.

— Dar, Fergus, am crezut că asta doreşti. Ca eu să plec departe de Creagan şi să fiu pe picioarele mele.

— N-aş suporta să pleci departe şi să fii pe picioarele tale, îi spuse el deschis.

— Păi, pe ale cui picioare să stau?

Într-un fel sau altul, absurditatea întrebării ei restabili echilibrul. Întrebarea îl prinsese nepregătit şi, cu toată împotrivirea, începu să râdă forţat în aceeaşi măsură de el, dar şi de ea.

— Nu ştiu. Presupun că pe ale mele. Adevărul este că tu ai fost parte din viaţa mea atâta vreme, încât nu cred că aş putea suporta ideea plecării tale şi a faptului că ne-ai părăsi. Că m-ai părăsi. Viaţa ar fi îngrozitor de monotonă. N-aş avea cu cine să mă cert. La cine să strig. Nu m-ar face nimeni să râd.

Jenny medită şi spuse:

— Ştii, dacă aş avea un dram de mândrie, aş pleca. Sunt genul de fată care nu vrea să fie iubită din milă.

— Dacă ai avea un dram de mândrie, nu mi-ai fi spus că mă iubeşti.

— Trebuia să o afli.

— Ştiu doar că tu ai existat, mult înaintea lui Rose.

— Dar Rose ce a fost?

Fergus deveni tăcut. Apoi, şovăitor, întrebă:

— O pauză în conversaţie?

— O, Fergus.

— Eu… mă gândesc să te rog să te căsătoreşti cu mine. Am irosit suficient timp. Poate ar fi trebuit să fi avut înţelepciunea să o fi făcut de mai multă vreme.

— Nu, deveni ea deodată foarte înţeleaptă. Mult timp în urmă ar fi fost prea curând. Aş fi considerat că-mi aparţii. Dar aşa cum am spus, ştiu că nimeni nu poate să aparţină altcuiva. Nu în întregime. Dar totuşi, tocmai atunci când crezi că vei pierde ceva, realizezi cât de preţios este.

— Mi-am dat şi eu seama, spuse Fergus. Ce lucru bun că ne-am dat seama amândoi în acelaşi timp.

Se făcuse rece. Jenny, fără să vrea, începu să tremure.

— Ţi-e frig, spuse Fergus. Ne vom întoarce.

Se întinse după vâsle, îşi alese direcţia cu o privire peste umăr şi întoarse barca.

Dintr-o dată, Jenny îşi aminti.

— Dar nu mă pot întoarce încă, Fergus. Am prins doar un păstrăv şi avem nevoie de trei pentru cină.

— La naiba cu cina! Vom ieşi în oraş. Ne vom lua părinţii iar eu vă voi oferi o cină la Creagan Arms. Am putea chiar desface o şampanie şi ar putea fi o petrecere de logodnă – dacă eşti de acord.

Acum se îndreptau spre casă, înapoi spre geamanduri în micuţa ambarcaţiune care luneca peste apele nestatornice ale lacului. Vântul sufla din spate, Jenny îşi ridică gulerul jachetei şi îşi băgă mâinile adânc în buzunarele încăpătoare. Zâmbi spre iubitul ei şi spuse:

— Mult de tot.

Cumpăna apelor

— Vă descurcaţi acum, doamnă Harley?

— Da, sigur.

Edwina îşi potrivi geanta pe un braţ, coşul ticsit pe celălalt şi, cu puţin efort, ridică cutia încărcată cu articole de băcănie pe tejghea. Pentru că sacoşa cu roşii de deasupra se balansa în nesiguranţă, se văzu obligată să o proptească cu bărbia.

— Dacă se poate, doar să-mi deschizi uşa.

— Maşina dumneavoastră este acolo, nu-i aşa?

— Da.

— Cu bine, atunci, doamnă Harley.

— La revedere.

Ieşi din magazinul sătesc, grăbi pasul sub soarele rece de februarie, traversă trotuarul pietruit din doi paşi, aşeză cutia pe capota maşinii, puse coşul alături, aruncă poşeta prin geamul deschis şi merse să deschidă portbagajul.

Pentru că era vineri şi, prin urmare, dimineaţa pentru cumpărături, portbagajul era pe jumătate plin. Un pachet mare de la măcelărie; pantofii lui Henry de la cizmar; cearşafuri curate de la spălătorie şi foarfecele de grădină, proaspăt ascuţit şi uns de fierarul local. Aşeză cutia cu articole de băcănie şi coşul în portbagaj şi descoperi că nu se închidea, le aranjă din nou şi în cele din urmă reuşi să-l închidă.

Totul era rezolvat. Deci nu exista niciun motiv ca să nu pornească direct spre casă. Totuşi, şovăi stând acolo în mijlocul micului sat scoţian ca să-şi îndrepte atenţia spre casa de piatră care se afla peste drum. O casă cu o faţadă la fel de simetrică precum desenul unui copil şi un acoperiş căptuşit cu plăci de ardezie gri. O bucată lungă şi îngustă de grădină, o poartă albă de lemn şi un gard viu de lemn-câinesc, tuns, care o separa de trotuar. Draperiile erau trase.

Casa bătrânei doamne Titchfield. Nelocuită pentru că, în urmă cu două săptămâni, doamna Titchfield murise în spitalul local.

Edwina cunoştea casa. O cunoscuse pe doamna Titchfield ani de zile. Din când în când o chema să strângă produse pentru vânzări cu preţ redus în scop de binefacere, sau să aducă o felicitare de Crăciun şi

o prăjitură cu fructe, când era rugată să între şi să stea lângă foc cu o ceaşcă cu ceai.

Cunoştea încăperile micuţe şi scările înguste, grădina din spate cu trandafirii Albertine şi cu frânghia de rufe întinsă între cei doi meri…

— Edwina!

Ea nu auzise şi nici nu văzuse cealaltă maşină din spatele maşinii ei. Era Rosemary Turner; Rosemary cu coşul ei de cumpărături, cu părul ei încărunţit, bine îngrijit şi cu pechinezul ei cel alb şi gras, cu o zgardă roşie. Rosemary era una dintre cele mai apropiate prietene ale Edwinei. Soţul ei, James, juca golf cu Henry, iar Rosemary era naşa celui mai mare dintre copiii Edwinei.

— Ce faci, stai acolo şi priveşti în gol? întrebă Rosemary.

— Chiar aşa.

— Biata doamnă Titchfield. Nu te supăra – a trăit o viaţă lungă şi frumoasă. Pare ciudat totuşi, nu-i aşa, să nu o vezi învârtindu-se de colo până colo în bucăţica aia de grădină? Trebuie să fi fost locul cel mai bine plivit. Ţi-ai făcut cumpărăturile?

— Da. Tocmai porneam spre casă.

— Merg să cumpăr nişte biscuiţi pentru Hi-Fi. Te grăbeşti tare?

— Nu. Henry ia prânzul în oraş astăzi.

— În cazul acesta, de ce n-am trăi periculos şi n-am merge să bem o cafea în Ye Olde Thatched Cafe? Nu te-am văzut de mult timp. Avem o grămadă de discutat.

Edwina zâmbi.

— De acord.

— Ţine-l pe Hi-Fi, atunci. Nu-i place să între în magazin pentru că pisica întotdeauna îl scuipă.

Edwina luă lesa şi rămase să aştepte, sprijinindu-se de maşină. Privirea i se mută înapoi spre casa doamnei Titchfield. Îi veni o idee, dar ştia că Henry nu o va agrea, iar perspectiva unei discuţii înflăcărate o îngrozi. Oftă, simţindu-se obosită şi bătrână. Probabil, la sfârşitul zilei, va aborda calea cea mai simplă şi nu va spune nimic.

Micuţa cafenea era strâmtă, întunecată şi veche. Dar porţelanurile erau drăguţe, pe mese erau flori proaspete, iar cafeaua, aromată şi tare.

Edwina sorbi şi apoi spuse:

— Aveam nevoie de asta.

— Mi s-a părut că arăţi puţin epuizată. Te simţi bine?

— Da. Doar copleşită de plictiseala cumpărăturilor. De ce trebuie să existe mereu o astfel de rutină plictisitoare?

— Bănuiesc, după ani de căsătorie, că am devenit programate. Precum calculatoarele. Unde ia Henry prânzul?

— Cu Kate şi Tony. El şi Tony şi-au petrecut dimineaţa cu discuţii financiare îngrozitoare.

Kate era sora lui Henry. Soţul ei, Tony era contabilul lui Henry, iar biroul său se afla la o distanţă mică de spaţioasa casă a Edwinei şi a lui Henry, în Relkirk.

— Cum se simte Henry ca pensionar?

— Cred că bine. Întotdeauna pare să fie ocupat.

— Te deranjează în vreun fel? Cât pe-aci să înnebunesc la început, când James s-a pensionat. Intra mereu în bucătărie, îmi închidea radioul şi-mi punea întrebări.

— Ce fel de întrebări?

— Din cele obişnuite. Mi-ai văzut calculatorul? Ce-ai vrut să faci cu maşina de tuns iarbă? Sau: La ce oră e prânzul? Cine a spus că te măriţi cu un bărbat la bine şi la rău, dar nu pentru dejun?

— Ducesa de Windsor.

Rosemary râse. Peste masă, ochii lor se întâlniră. Râsul pieri.

— Deci, care-i problema? Nu eşti în apele tale.

Edwina ridică din umeri şi oftă.

— Nu ştiu… Ai dreptate. M-am uitat în agenda mea în această dimineaţă şi am realizat că luna viitoare, eu şi Henry vom împlini treizeci de ani de căsătorie.

— Aşa, deci! O aniversare a nunţii de perlă. Au trecut chiar cinci ani de la nunta de argint? Ce minunat! Alt pretext pentru o petrecere încântătoare.

— Nu se pune problema unei petreceri dacă copiii nu pot fi prezenţi.

— De ce nu pot fi prezenţi?

— Pentru că Rodney este pe navă, patrulând Strâmtoarea Hormuz. Priscilla este în Sussex, ocupată în totalitate cu Bob şi cei doi

copilaşi. Iar Tessa şi-a găsit, în sfârşit, o slujbă în Londra, deşi abia câştigă cât să-şi ducă zilele, aşa încât, chiar de-ar avea liber, nu şi-ar permite un bilet de tren spre casă. Pe de altă parte, treizeci de ani nu par a fi ceva de sărbătorit. Pentru mine pare ceva stânjenitor ca un moment de… îţi dai seama, de acum încolo, urmează declinul…

— Nu vorbi de lucruri triste!

— … iar la sfârşitul zilei, ce-ai dobândit? Nu simt că mai am ceva de pus în valoare.

Rosemary, cu bunul simţ ce o caracteriza, nu făcu niciun comentariu asupra acestei lamentaţii. În schimb, amestecând cafeaua, schimbă vorba spre un alt subiect.

— Priveai casa doamnei Titchfield dintr-un anumit motiv?

— Într-un fel… Pe neaşteptate, mi-am dat seama că am cincizeci şi doi de ani, iar Henry, şaizeci şi şapte, şi că va veni ziua când, nu vom mai fi capabili să mai locuim la Hill House. Aşa cum stau lucrurile, zornăim prin jur ca două boabe de mazăre uscate şi fiecare moment liber este petrecut, încercând să păstrăm grădina aşa cum a arătat întotdeauna.

— Frumoasă.

— Da, este o grădină frumoasă şi o iubim şi iubim şi casa. Dar, întotdeauna a fost prea mare pentru noi, chiar când locuiam cu cei trei copii.

— Dacă te gândeşti la mutare, va fi destul de greu să-l convingi pe Henry.

— Nu trebuie să-mi spui asta.

Henry moştenise Hill House de la părinţii săi. Locuise acolo dintotdeauna şi îşi amintea de zilele când erau» mulţi servitori şi doi grădinari. Acum, era doar Bessie Digley care venea doar trei dimineţi pe săptămână.

— Nu pot suporta gândul că nu vei locui acolo. Nu te pripeşti? În definitiv, nu eşti bătrână – ai mulţi ani înaintea ta. Şi dacă ar veni nepoţii? Vei avea nevoie de spaţiu pentru ei.

— M-am gândit la asta. Dar nu este mai bine să faci o schimbare înainte de a fi prea bătrân ca să te mai poţi bucura? Gândeşte-te la bieţii bătrâni Perry. Au rămas prinşi de conac până s-au ramolit şi, pur şi simplu, au fost nevoiţi să vândă. Şi apoi, au cumpărat căsuţa aceea

îngrozitoare, iar doamna Perry a căzut pe scări şi şi-a fracturat şoldul, iar acesta a însemnat sfârşitul lor. Să presupunem că, această casă se va pune în vânzare, iar eu cu Henry o vom cumpăra. N-ar fi înţelept să o aranjăm împreună? Să o decorăm din nou şi să aranjăm grădina? Ştiu că este mică, dar este în sat. N-aş mai fi obligată să merg cu maşina şapte mile de fiecare dată când doresc să cumpăr o pâine sau o livră de cârnăciori. Şi am reuşi să o păstrăm caldă, nu acoperită de zăpadă, iarna. Iar copiii nu-şi vor mai face griji pentru noi.

— Acum îşi fac griji?

— Nu, dar va veni vremea.

Rosemary râse.

— Ştii ce nu este în regulă la tine? Îţi lipsesc acei copii. Toţi au zburat din cuib, chiar şi micuţa Tessa, iar ţie îţi este dor de ei. Dar ăsta nu este un motiv ca să iei o hotărâre importantă în privinţa mutatului. Va trebui să-ţi găseşti altceva să-ţi umpli timpul. Fă-l pe Henry să te invite într-o croazieră.

— Nu doresc să merg într-o croazieră.

— Apucă-te de yoga. Fă ceva!

După ce, în sfârşit, se despărţiră, Edwina parcurse drumul şerpuit de ţară, înapoi spre Hill House. Ajunse la poarta albă, o deschise şi urcă drumul de acces abrupt între fagii înalţi şi pâlcurile dese de rododendroni. Dincolo de copaci, se afla pajiştea şi apoi iarba aspră, dedesubtul cireşilor albi, iarbă care, în primăvară, va fi împestriţată de narcise galbene. De cealaltă parte a pajiştei se afla casa uriaşă, veche, în stil georgian cu ferestre care sclipeau în lumina palidă a soarelui de februarie.

Parcă maşina în curtea din spate şi apoi duse cumpărăturile în casă. Bucătăria era imensă şi simplă, cu un frigider Aga, un bufet plin cu vase de porţelan, un coş cu rufe spălate care aşteptau să fie călcate şi cei doi labradori care aşteptau să fie scoşi la plimbare.

Fără Henry, casa părea întotdeauna ciudat de goală. Apoi, cu un sentiment de o intensitate pătrunzătoare îşi dădu seama de pustiul din camerele de la etaj şi, în general, din jurul ei. Salonul cu husele de protecţie împotriva prafului; sufrageria spaţioasă, locul nenumăratelor mese de familie, pline de voioşie, acum foarte puţin folosită, pentru că ea şi Henry mâncau mereu în bucătărie. Ca o nălucă, imaginaţia ei

rătăci sus pe scări spre palierul larg şi uşile care se deschideau spre dormitoarele spaţioase, unde odinioară dormiseră copiii, sau unde musafirii, adeseori familii întregi, fuseseră găzduiţi; apoi de-a lungul coridorului spre camerele copiilor, văruite în alb, spălătoria şi băile spaţioase şi întunecate şi sus spre mansardă, unde personalul de serviciu dormise cu mult timp în urmă şi acum depozitase bicicletele rămase prea mici, cărucioarele, casele de păpuşi şi cuburile.

Casa a fost un monument al vieţii de familie. Pentru o familie cu copii care nu mai erau de mult copii. Cum au trecut aşa de repede anii?

Nu exista răspuns pentru această întrebare. Câinii reclamau atenţia ei aşa că lăsă cumpărăturile pe masă, îşi trase cizmele verzi şi porni, cu câinii jucându-se printre picioarele ei, la plimbare.

În seara aceea, la cină, încurajată de un pahar cu vin, Edwina abordă subiectul referitor la casa doamnei Titchfield.

— Bănuiesc că va fi scoasă la vânzare.

— Şi eu.

— Nu crezi că ar trebui să o cumpărăm?

Henry îşi înălţă capul alb şi distins privind-o neîncrezător.

— Să o cumpărăm? Pentru Dumnezeu, de ce?

Edwina îşi făcu curaj.

— Ca să locuim în ea.

— Dar locuim aici.

— Îmbătrânim şi Hill House pare să devină prea mare.

— Nu suntem chiar aşa de bătrâni.

— Am impresia că ar trebui să fim practici.

— Şi ce ai de gând cu această casă?

— Păi… dacă Rodney ar dori într-o zi, am putea să i-o lăsăm. Şi dacă nu, am putea să o vindem.

După acest răspuns, el lăsă cuţitul şi furculiţa şi se întinse după paharul cu scotch şi apă. Ea îl urmări. Apoi puse paharul jos şi întrebă:

— Când ţi-a venit ideea asta strălucită?

— Astăzi. Nu astăzi. O am în minte de ceva vreme. Iubesc Hill House, Henry, la fel ca şi tine. Dar recunoaşte şi tu, copiii au plecat. Îşi au propria viaţă. Iar noi nu vom fi capabili să stăm aici o veşnicie…

— Nu văd de ce nu.

— Dar sunt aşa de multe de supravegheat. Grădina…

— Dacă n-aş avea grădina, cu ce m-aş ocupa? Imaginează-ţi persoana mea în casa doamnei Titchfield, lovindu-mi capul de fiecare dată când aş trece pe o uşă. Dacă n-aş muri din asta, aş înnebuni de claustrofobie. Probabil mi-aş sfârşi zilele ca bătrânii ăia prăpădiţi pe care-i vezi călcând mărunt spre cârciumă la amiază, fără să mai iasă la lumină până la ora de închidere. Pe de altă parte, acesta este căminul nostru.

— Am impresia doar… poate… că ar trebui să privim înainte.

— Privesc înainte tot timpul. Către primăvară, la bulbii care vor răsări. Către vară, având grijă ca stratul nou de trandafiri să înflorească. Privesc înainte spre Rodney care să-şi găsească o soţie şi spre Tessa care să ajungă să se căsătorească din această casă. Aştept cu nerăbdare să-i avem pe toţi aici cu familiile lor. Am supravieţuit traumelor provocate de creşterea lor; acum să ne permitem să culegem laurii.

După puţin timp, Edwina rosti:

Da.

— Nu pari convinsă.

— Ai dreptate, bineînţeles. Dar cred că şi eu am dreptate. El se întinse peste masă şi îşi aşeză mâinile peste ale ei. Ea continuă:

— Duc dorul copiilor.

— Oriunde am trăi, le vom duce dorul.

Două săptămâni mai târziu, sună Rosemary.

— Edwina, este vorba despre aniversarea nunţii tale. Veniţi să luaţi cina cu mine şi cu James şi vom sărbători momentul? Asta înseamnă de sâmbătă în două săptămâni. Să spunem şapte şi jumătate?

— O, Rosemary, eşti drăguţă.

— Rămâne stabilit, atunci. Dacă nu ne mai întâlnim, ne vom vedea atunci.

În seara aceea, telefonă Kate, cumnata Edwinei.

— Edwina, ce faci pentru cea de a treizecea aniversare a nunţii tale? întrebă ea.

— N-am crezut că-ţi vei aminti.

— Bineînţeles că mi-am amintit. Cum aş putea uita?

— Păi, de fapt, vom cina cu James şi Rosemary. Ne-au invitat în această dimineaţă.

— Splendid. Mi-am imaginat că tu şi Henry veţi mânca un cotlet în bucătărie, fără ca niciunul dintre noi să marcheze ocazia. Dar nu-mi fac griji. Ne vedem atunci. Pa.

Treizeci de ani. Îşi dădu seama de ploaia care se revărsa peste ferestre şi de zgomotele stropilor ce veneau din baie, ceea ce însemna că Henry îşi făcea duşul de dimineaţă. Rămase culcată să urmărească ploaia şi se gândi. Sunt căsătorită de treizeci de ani. Încercă să-şi aducă aminte de ziua de acum treizeci de ani, dar îşi aminti doar că sora ei mai mică încercase să-i calce fusta de la rochia de mireasă şi arsese uşor mătasea albă. Şi toată lumea se dăduse în spectacol de parcă ar fi fost un dezastru total când, de fapt, nu contase câtuşi de puţin. Îşi întoarse capul pe pernă şi-l strigă pe Henry care, după o clipă, apăru în uşa deschisă cu părul ciufulit şi un prosop de baie legat în jurul taliei.

Ea spuse:

— Felicitări.

El se apropie şi o sărută, umed şi parfumat, şi-i oferi un pachet mic. Îl desfăcu şi descoperi o cutie pentru bijuterii, din piele roşie, iar în interior, o pereche de cercei: frunze mici din aur, fiecare cu o perlă.

— O, sunt aşa de drăguţi!

Ea se ridică, iar el îi aduse o oglindă ca să-i pună şi să se admire. Sărutând-o din nou, ieşi să se îmbrace, iar ea coborî să pregătească micul dejun. În timp ce mâncau, sosi poştaşul cu o telegramă de la Rodney şi felicitări de la Priscilla şi Tessa. „Ne gândim la voi astăzi”, spuneau ele. „Dorim să fim cu voi”, „Aniversare fericită şi multă, multă dragoste.”

— Ei, asta este foarte plăcut, spuse Henry. Cel puţin şi-au amintit.

Edwina citi telegrama lui Rodney de patru ori.

— Da.

El păru nerăbdător.

— Faptul că eşti căsătorită cu mine de treizeci de ani, nu te face să te simţi bătrână, nu?

Ştia că se gândea la casa doamnei Titchfield, deşi nu mai vorbiseră. Dar ideea încă îi mai dădea târcoale şi urmărise rubrica de vânzări. Până acum, nimeni nu cumpărase casa.

Ea spuse:

— Nu.

Dar gândi, „doar pustie şi goală ca încăperile de sus”.

— Bine. Nu-mi place să te simţi bătrână. Pentru că nu arăţi bătrână. De fapt, arăţi mai frumoasă ca oricând.

— Asta datorită cerceilor mei minunaţi.

— Nu prea cred.

A plouat aproape toată ziua. Edwina şi-a petrecut-o făcând dulceaţă şi, pentru că urmau să iasă la cină, nu a aprins focul în micuţul salonaş. Între timp, dulceaţa se legase şi fusese pusă la păstrare în cămară, astfel că sosi momentul să urce la etaj, să facă o baie şi să se schimbe. Se fardă, îşi aranjă părul, îşi puse rochia neagră de catifea şi se parfumă mult. Apoi îl ajută pe Henry să-şi prindă butonii la manşetă şi-i perie cel mai bun costum gri, din flanel.

— Miroase a naftalină, îi spuse ea.

— Toate costumele bune miros a naftalină.

Îmbrăcat cu acest costum, arăta important şi foarte distins. Au stins luminile şi au coborât. Au încuiat uşa din faţă, şi-au luat rămas bun de la câini, au încuiat uşa din spate şi au alergat cu paşi mărunţi şi repezi prin ploaie, direct în maşină. Coborâră dealul, lăsând în urma lor casa întunecată, rece şi pustie.

Familia Turner locuia într-o vilă mică şi cochetă, la zece mile depărtare de partea cealaltă a satului. Uşa din faţă se deschise, când Henry şi Edwina ieşiră din maşină, şi lumina se revărsă transformând ploaia într-o licărire de argint. Rosemary şi James îi aşteptau.

— Aniversare fericită! Felicitări!

Au urmat sărutări şi îmbrăţişări, entuziasm şi strălucire. Şi-au scuturat hainele şi au intrat în salonul lui Rosemary, unde ardea un foc din buşteni, iar pechinezul cel alb stătea pe pernă şi lătra. Exista şi un cadou, un trandafir nou pentru grădină.

— Minunat, le spuse Edwina. Este un dar de care ne bucurăm amândoi.

Apoi James deschise o sticlă de şampanie şi, după ce ridică paharul către cei doi şi ţinu un mic toast, se aşezară lângă foc în fotoliile extraordinar de confortabile ale lui Rosemary, unde au stat de vorbă în stilul simplu a patru oameni maturi care erau prieteni de mult timp. Paharele s-au golit. James le-a umplut din nou. Henry se uită pe

furiş la ceas. Era opt fără zece.

Îşi drese glasul.

— James, nu mă plâng, dar noi suntem singurii musafiri din această seară?

James se uită la soţia sa. Ea spuse:

— Nu, dar nu servim cina aici. Doar un pahar.

— Unde vom mânca?

— În oraş.

— Înţeleg, spuse Henry, fără să pară că aşa se întâmpla.

— Dar unde vom merge? întrebă Edwina.

— Aşteaptă şi ai să vezi.

Misterios, dar destul de captivant. Poate vor merge la noul restaurant franţuzesc de lux, Relkirk. O eventualitate plăcută, pentru că Edwina nu fusese niciodată acolo. Un sentiment de nerăbdare şi curiozitate o făcură să-şi schimbe dispoziţia.

La opt şi un sfert, James puse jos paharul.

— Este timpul să plecăm.

Aşa că s-au ridicat, şi-au pus hainele şi au ieşit în întunericul ploios.

— Edwina, tu vii cu mine, iar Henry poate merge cu Rosemary. Eu voi fi în frunte, Henry.

Porniră. James începu să-i povestească Edwinei cât de bine jucase golf zilele acestea bătrânul Henry. Stătea alături de el, cu bărbia ascunsă în gulerul hainei, urmărind farurile care scrutau drumul ce şerpuia înainte.

— Este vorba despre balans. Balansul s-a îmbunătăţit, realmente de la discuţia cu expertul.

În sat, ea crezu că va întoarce spre dreapta şi o va lua spre restaurantul franţuzesc. Dar nu se întâmplă aşa, iar ea se simţi un pic dezamăgită.

— Extraordinar, ce obiceiuri proaste poate deprinde cineva cu golful, spunea el. Câteodată tot ce-ţi trebuie este doar un sfat obiectiv.

— Parcă mergem înapoi la Hill House, spuse ea.

— Edwina, Hill House nu este singura reşedinţă din această parte a lumii.

Ea rămase tăcută, privind uimită prin geam, încercând să-şi

aranjeze ţinuta. Apoi, maşina se balansă la o cotitură bruscă şi ea observă luminile; sus deasupra ei, sclipind în întuneric, orbind prin strălucire ca un foc de artificii. Dar unde se aflau? Ascultându-l pe James, deveni dezorientată. Luminile deveneau tot mai mari şi mai strălucitoare. Apoi ajunseră la o răscruce de drumuri cu două vile, un punct de reper familiar şi realiză că avusese dreptate tot drumul, căci luminile erau cele de la Hill House, iar James conducea maşina spre casa ei.

Spre o casă pe care o lăsaseră pustie şi întunecată. O casă, în care acum ardeau toate luminile şi fiecare fereastră strălucea în chip de bun venit.

— James, ce se întâmplă?

Dar James nu a răspuns. A întors maşina, a trecut de poartă şi a urcat cu zgomot dealul. Copacii care mărgineau aleea se iviră curând şi pajiştea din faţa casei strălucea scăldată în lumină. Uşa din faţă era deschisă. Câinii îşi făcură apariţia, liberi, lătrând în semn de bun venit.

În cadrul uşii stăteau un bărbat şi o femeie. La început şi-a spus că nu putea fi adevărat, dar, într-adevăr, Priscilla şi Bob se aflau acolo.

Maşina abia se oprise şi ea coborâse deja, ignorându-şi câinii, atât de dragi şi pornise în grabă, prin ploaie, fără să-i pese de consecinţele acesteia asupra coafurii şi pantofilor de satin cu toc înalt.

— Bună, mămico!

— Ah, Priscilla! Draga mea!

S-au îmbrăţişat îndelung.

— Dar ce faci? Ce faci aici?

— Am venit pentru aniversarea voastră, îi spuse ginerele ei.

Zâmbi larg şi ea îl îmbrăţişă cu dragoste, apoi se întoarse spre Priscilla.

— Dar copiii? Ce aţi făcut cu ei?

— I-am lăsat cu vecina mea. Am pus la cale cea mai mare conspiraţie ce s-a văzut vreodată.

A sosit şi cealaltă maşină. Henry a coborât vădit emoţionat, dar mai ales copleşit de uimire.

— Bună, tăticule! V-am făcut o surpriză uluitoare.

— Ce naiba se întâmplă? reuşi el să întrebe.

Priscilla îl luă de mână.

— Veniţi înăuntru şi veţi vedea.

O urmară năuciţi. În momentul în care se aflau în mijlocul holului, se auzi o voce de la etaj.

— Aniversare fericită, bătrânei adorabili.

Priviră în sus, apoi o urmăriră din priviri pe Tessa ce cobora scările în fugă. Coama ei lungă şi mătăsoasă flutura pe spate. Sări peste ultimele trei trepte, aşa cum o făcuse mereu, iar Henry o prinse în braţe.

— Maimuţică, de unde ai răsărit?

— De la Londra, de unde altundeva? Ah, mămico! Arăţi minunat. Nu este cea mai grozavă surpriză?! Este şi mai mult! Veniţi cu mine.

— Este mai ceva ca în *This is your life,* comentă Henry.

Tessa nu luă în seamă vorbele lui. Prinse mâna mamei sale şi o conduse înspre salonul cel mare. Husele dispăruseră, focul fusese aprins şi se aflau flori pretutindeni. Kate şi Tony se aflau acolo, cu spatele la foc, lângă un bărbat tânăr, cu faţa foarte bronzată şi părul decolorat de soarele tropical. Era Rodney!

— Iată! spuse Tess şi-i dădu drumul la mână.

— Aniversare fericită, mamă! rosti Rodney.

— Dar cum aţi reuşit, întrebă Edwina lăsându-se îmbrăţişată de fiul său. Cum aţi aranjat totul?

— A fost o conspiraţie. Mătuşa Kate şi unchiul Tony au fost conspiratorii, ca şi Rosemary cu James şi Bessie Digley. Ne-am întâlnit toţi, ieri la Londra, şi am venit cu avionul împreună.

— Dar Rodney, cum ai obţinut permisiunea?

— Într-un fel, am planificat-o. Am rezervat-o.

— Dar am primit o telegramă azi dimineaţă, de pe navă.

— L-am rugat pe comandant să o trimită în locul meu.

Ea se întoarse spre fiicele ei.

— Şi felicitările voastre…

— Diversiune, îi spuse Tessa. Ca să risipim orice bănuieli. Şi, bineînţeles, vom lua cu toţii cina aici, în sufragerie. Eu şi Priscilla am pregătit totul în bucătăria mătuşii Kate şi am adus totul în portbagajul maşinii lor. Un fel de serviciu extraordinar de livrare a meselor de cea mai bună calitate la domiciliu.

— Dar… focul. Încăperea aceasta. Florile. Totul…

— Rodney şi unchiul Tony au realizat totul în timp ce noi ne-am zbătut să punem masa. Iar Bob a colindat peste tot aprinzând fiecare lumină.

— A fost atât de amuzant, interveni Priscilla. Când aţi plecat la Rosemary, noi aşteptam cu toţii în două maşini la capătul aleii pe întuneric ca să nu ne puteţi vedea. Exact cum ne-am fi jucat de-a v-aţi ascunselea. Apoi, de îndată ce am fost siguri că aţi plecat, am tras maşinile şi ne-am apucat de treabă.

— Cum aţi intrat? dori Henry să ştie.

— Tess mai are cheile. Şi în plus, Bessie Digley era aici. Ea ne va face paturile. Nu vă supăraţi dacă rămânem în week-end? Rodney poate să stea mai mult, bineînţeles, pentru că are permisie două săptămâni, dar eu nu pot să las copiii prea mult, iar Tessa trebuie să se întoarcă la serviciu.

Dopurile de la şampanie au pocnit. Cineva i-a dat Edwinei un pahar. Nici nu-şi scoase încă haina, dar nu se simţise niciodată atât de fericită.

Puţin mai târziu, Edwina se făcu nevăzută, departe de râsete, conversaţie şi şampanie. Cercetă sufrageria şi văzu că şi aici focul fusese aprins şi masa mare de mahon aranjată ca pentru un banchet regal. Se îndreptă spre bucătărie şi o examină din uşă. Bessie Digley se întoarse de la sobă.

— Asta a fost o surpriză grozavă, remarcă ea cu un zâmbet, pe care Edwina nu-l mai văzuse niciodată.

Urcă la etaj. Uşa fiecărui dormitor era întredeschisă şi fiecare era scăldat în lumină. Aruncă o privire spre valizele deschise şi hainele întinse într-o dezordine care-ţi încălzea inima. În camera ei, îşi scoase haina şi o aşeză pe pat.

Se gândi să tragă draperiile, dar renunţă. Lasă să vadă toată lumea, ca să afle ce se întâmplă! rămase cu spatele la fereastră şi măsură din priviri dormitorul ei spaţios, familiar şi puţin învechit. Toaleta ei, patul dublu, uriaş, dulapul foarte înalt, în stil victorian, biroul ei. Observă abundenţa de fotografii, care păreau să acopere orice suprafaţă. Copiii în toate etapele şi la toate vârstele, şi apoi nepoţii, dar şi câinii, picnicurile, reuniunile şi sărbătorile.

Mii de amintiri.

După puţin timp, se îndreptă spre oglindă, îşi aranja părul şi îşi pudră nasul. Era timpul să se alăture celorlalţi. Dar la capătul scărilor, se opri. Din salon, voci şi râsete pluteau spre etaj încărcând aerul de bucurie. Copiii ei erau acasă. Veniseră să scoată husele din camerele pustii şi să ocupe dormitoarele nelocuite. Henry avusese dreptate. Mai erau încă ani de trăit în această casă. Era prea devreme să te gândeşti la plecare. Prea devreme să te gândeşti la bătrâneţe.

Treizeci de ani. Îşi atinse cerceii noi, se descoperi zâmbind şi alergă jos, emoţionată ca o mireasă.

Grădina de gălbenele

Nu plănuise să meargă la Brookclere. Era situat în sud, în ţinutul Hampshire, la cincisprezece mile depărtare de autostradă, între Southampton şi Londra, şi se trezise, pur şi simplu, gonind dincolo de bifurcaţie.

Dar cine ştie – poate datorită amintirii, poate datorită locurilor familiare care dormitau în lumina soarelui de după-amiază – a fost sedus, păcălit. În definitiv, se terminase. Se sfârşise. Julia şi proaspătul ei soţ se aflau departe, în luna de miere, desfătându-se sub soarele superb al Mediteranei sau plimbându-se cu barca pe apele albastru-turcoaz, limpezi ca sticla, ale Oceanului Indian. Acum se afla prea departe de el.

Drumul larg şerpuia înaintea lui şi se risipea în urmă. De fiecare parte, satele, livezile, fermele, spintecate în două de şoseaua modernă, se întindeau nepăsătoare şi neschimbate. Vacile stăteau sub umbra arborilor iar lanurile de ovăz copt se întindeau dense şi galbene.

Se apropie de indicator. Lamington, Hartston, Brookclere. Miles ridică uşor piciorul de pe acceleraţie. Acul de pe tabloul de bord cobora de la şaptezeci, la şaizeci, la cincizeci. *Ce naiba fac?* Dar imaginea casei vechi din cărămidă roşie sufocată de glicină, pajiştea care se povârnea spre râu şi parfumul ameţitor de trandafir îl atrăgeau ca un magnet. Îşi dădu seama că trebuia să se întoarcă. Dar în momentul acela, văzu bifurcaţia şi podul peste autostradă. Se uită în oglinda retrovizoare să verifice circulaţia în spate, şi apoi, implacabil, lunecă de-a lungul drumului şi intră pe drumeagul de ţară.

„Probabil, ai vrut să faci lucrul acesta”, gândi el crispat. Dar de ce nu? Era prea târziu pentru amintiri. Trecuseră deja zece zile.

Departe de zgomotul autostrăzii, împrejurimile deveniră, pe neașteptate, aproape familiare. Cunoștea acest drum, satul; băuse bere în cârciuma aceea după un meci de cricket; fusese odată la o petrecere în casa care era așezată în spatele celor două porți impresionante. Se întâmplase în urmă cu patru ani, când făcuse pentru prima oară această călătorie dar, deplasându-se încet de-a lungul drumeagului de țară, își amintea de fiecare clipă, de fiecare nuanță a acelei călătorii: fusese emoționat și un strop neliniștit, pentru că era nou venit de la colegiul de agricultură și mergea la un interviu pentru primul său post ca administrator al fermei din Brookclere să lucreze pentru doamna Hawthorne.

Când, în sfârșit, s-au întâlnit, ea i-a explicat situația. Soțul ei murise de puțin timp. Fiul ei, care într-o zi urma să ia în primire ferma, primise o scurtă misiune în armată, și se afla în Hong Kong.

— … când va părăsi armata, are de gând să meargă la colegiul agricol, dar între timp, trebuie să am pe cineva care să mă ajute… doar să meargă lucrurile până ce Derek va fi gata să vină acasă din nou.

În taină, Miles aprecie că arăta indiscutabil prea tânără ca să aibă un fiu adult, dar nu spuse nimic pentru că asta era o chestiune de afaceri și nu momentul să facă complimente doamnelor.

— Deci ai înțeles că-mi trebuie un administrator. Atunci, de ce n-am merge să aruncăm o privire în jur?!

Își petrecură ziua cercetând ferma. Dependințele erau în bună stare și grajdurile de vite, bine întreținute. Pe partea opusă, se întindeau terenurile arabile, acareturi, oi și vite. Pe o pășune mică, păștеau niște cai.

— Călăriți? o întrebă el politicos pe doamna Hawthorne.

— Nu. Julia este cea care iubește caii în familia noastră.

— Julia este fiica dumitale?

— Da. Are o slujbă în Hartston; lucrează într-un magazin de antichități. Este bine pentru mine pentru că locuiește acasă, dar mă aștept în scurtă vreme să-și piardă răbdarea și să plece ca să-și găsească un apartament în Londra. Cam asta se pare că fac toți

prietenii ei.

— Da, îmi închipui.

Ea zâmbi.

— N-ai dorit niciodată să lucrezi la Londra?

— Nu. N-am dorit niciodată să fac altceva decât să cultiv pământul.

Îi arătă casa unde urma să locuiască; o căsuţă din cărămidă cu o grădină mică şi neîngrijită.

— Mă tem că este puţină dezordine…

El cercetă locul.

— Nu va dura mult să fie pus totul la punct.

— Eşti un grădinar pasionat?

— Să zicem că nu-mi plac buruienile, a răspuns el.

Ea râse.

— Îmi dau seama. Cea mai mare parte a timpului mi-o petrec smulgând aceste chestii afurisite.

— Şi mama mea face la fel.

S-au uitat unul la celălalt zâmbind. A fost începutul prieteniei lor.

În cele din urmă, s-au întors în biroul fermei. Ea nu s-a aşezat în scaunul de piele impresionant, ci s-a sprijinit de birou, cu mâinile adânc vârâte în buzunarele vestei de lână, privindu-l pe Miles drept, deschis.

— Slujba este a ta, dacă o doreşti, îi spuse ea.

Contrar sentimentelor, pentru că dorea să muncească aici mai mult ca orice altceva, se auzi sugerând că poate ar trebui să angajeze pe cineva mai în vârstă, un bărbat cu mai multă experienţă. Dar ea izbucni în râs, aruncându-şi capul pe spate.

— O, cerule, aş fi îngrozită de o asemenea persoană. S-ar termina cu el când mi-ar spune ce să fac.

— Atunci, spuse Miles, s-a făcut.

A rămas la Brookclere un an. Ar fi stat mai mult dacă n-ar fi fost vorba despre Julia. El avea douăzeci şi trei de ani. Nu ţinuse niciodată seama în mod serios de întâlnirea cu o fată, de ideea de a se îndrăgosti, de dorinţa de a-şi petrece restul vieţii cu ea. Se întâmplă, ştia el, altor bărbaţi. Se întâmplase deja câtorva dintre prietenii lui. Dar într-un fel,

îşi imaginase mereu că, pentru el, o asemenea întâmplare se afla destul de departe, pe la treizeci de ani sau chiar mai mult. Abia atunci va fi momentul potrivit; ar fi reuşit în carieră, şi-ar fi construit un viitor solid, pe care apoi l-ar fi oferit unei femei potrivite, ca şi cum i-ar fi pus la picioare un dar pe care l-ar fi realizat el singur.

Dar Julia s-a instalat pe neaşteptate în viaţa lui şi toate ideile lui preconcepute, plutind ca nişte baloane de săpun în minte s-au spart pe loc şi au dispărut pentru totdeauna. De ce a trebuit să fie Julia? Cum de a fost altfel cu ea? Cum a reuşit să dea un farmec aparte vieţii? auzise un cuvânt „afinitate" şi-l căutase în dicţionar unde se spunea: *Apropiere. Înrudire prin alianţă.*

Au fost într-adevăr apropiaţi. O vedea, chiar dacă în fugă, în fiecare zi. O ajuta să-şi pornească maşina în dimineţile geroase; călărea alături de ea în duminicile de aprilie; înotau împreună în râu, când frunzele erau dese şi bogate, iar apa maronie curgând lin sub razele de soare sub dansul gâzelor. Măturau împreună frunzele toamna şi făceau focuri mirosind plăcut a lemn. O ţinea minte la vremea cositului, purtând o pălărie veche de paie ca un muncitor zilier, cu braţele arse de soare şi faţa transpirată. Şi-o amintea la Crăciun, într-o rochie roşie cu ochii emoţionaţi ca ai unui copil…

Cât despre înrudire… dacă asta a însemnat râs şi prietenie la toartă şi păstrarea tăcerii fără ca această să devină jenantă, atunci au fost rude. Dacă a însemnat să meargă la o petrecere cu ea şi să se simtă mândru pentru că era mai atrăgătoare decât oricare altă fată din încăpere, atunci au fost rude. Dacă a însemnat să nu te deranjeze cu cine dansa pentru că, inevitabil, Miles o conducea mereu acasă, fără grabă, hoinărind pe uliţele întunecate şi discutând, ca un cuplu căsătorit de mult, despre tot ce se întâmplase – atunci asta a însemnat înrudire.

Afinitate. Şi el fusese cel care a distrus totul.

Era într-o sâmbătă, caldă şi spre amurg, când se aflau pe malul râului. Sunetul clopotelor de la biserică ajungea până la ei, de departe, peste pajişte.

— Te iubesc.

Ea spuse:

— Nu vreau să mă iubeşti.

— De ce nu?

— Pentru că nu vreau. Pentru că nu eşti genul de bărbat care să mă iubească.

— Ce fel de persoană sunt eu?

— Tu eşti Miles.

— Şi Miles este atât de diferit de alţi bărbaţi?

— Da, şi de o mie de ori mai drăguţ, spuse Julia din inimă.

— Dacă vrei să spui că te gândeşti la mine ca la un frate, atunci te voi strânge de gât.

— Nu, pentru că deja am un frate.

— Un câine, atunci. Un ogar credincios.

— Este oribil să vorbeşti astfel.

— Ce vrei să-ţi spun? Nu putem să continuăm aşa.

— Nu doresc să se schimbe nimic.

— Julia, nimic nu poate rămâne la fel pentru totdeauna.

— De ce eu? De ce trebuie să fii îndrăgostit de mine?

— Realmente, n-am planificat.

— Nu sunt pregătită pentru dragoste, sau pentru căsătorie, nu pot să mă stabilesc undeva şi să am copii.

— Atunci pentru ce eşti pregătită?

— Nu ştiu. Pentru schimbare, poate, dar nu pentru căsătorie.

— Ce fel de schimbare?

Îşi întoarse privirea de la el. O buclă de păr negru se desprinse şi-i ascunse faţa.

— Nu pot rămâne acasă pentru totdeauna. Aş putea să merg la Londra, poate. Sukie Robins… o cunoşti, ai întâlnit-o la petrecere. Am fost la şcoală împreună. A obţinut un apartament în Wandsworth şi caută pe cineva cu care să-l împartă.

Miles nu spuse nimic după această destăinuire zdrobitoare, iar Julia, pe neaşteptate, se întoarse şi-l înfruntă cumva furioasă, pe el sau pe ea însăşi, nu reuşi să-şi dea seama.

— O, Miles, este foarte bine pentru tine. Faci ceea ce doreşti, nu vrei să faci altceva. Nu ai îndoieli. Eşti pe drumul tău, îţi realizezi hotărârile. Dar eu am douăzeci şi unu de ani şi eu nu-mi dau seama. N-am făcut nimic…

Nu găsi niciun răspuns la această izbucnire. În cele din urmă, o întrebă:

— Dar mama ta?

— O ador pe mama. Ştii lucrul acesta. Şi nu este posesivă.

— Asta gândeşti despre mine?

— Nu ştiu. Ştiu doar că nu vreau să mă mărit. Sunt o mie de lucruri pe care doresc să le fac înainte să se întâmple acest lucru şi vreau să încep să le fac acum.

După o vreme, el spuse:

— Nu voi fi mereu administrator la o fermă, îţi dai seama. Într-o zi, voi avea propria mea fermă. Voi fi independent. Lucrurile nu vor rămâne mereu aşa.

— Vorbeşti despre bani? Crezi că nu te doresc pentru că nu ai bani? Cum poţi să te gândeşti la ceva aşa de dezagreabil?

— Să fii practic nu înseamnă a fi dezagreabil.

— Asta nu intră în discuţie.

— Vom vedea.

— Nu poţi să ai o părere bună despre mine dacă spui un asemenea lucru. Nu m-am gândit niciodată că ai putea fi aşa de materialist.

— Julia, te iubesc foarte mult.

— Atunci, îmi pare rău. Îmi pare rău!

După asta izbucni în lacrimi, ridicându-se brusc în picioare.

— Îmi pare rău pentru tine şi pentru mine. Nu vreau să fiu prinsă în capcană… ca un fluture mort, prins cu un ac pe o scândură…

Şi cu această declaraţie ciudată, îi întoarse spatele şi fugi spre casă.

Miles a rămas singur, muşcat de moarte de musculiţe, dar fără să-i pese; distrusese totul şi nimic nu mai putea fi la fel vreodată.

O duse aşa timp de o săptămână şi apoi a mers la doamna Hawthorne şi i-a anunţat demisia. Nu era o femeie proastă, iar el o respecta pentru sinceritatea ei.

— O, Miles. Este în legătură cu Julia, nu-i aşa?

— Da.

— Eşti îndrăgostit de ea?

— Cred că am fost întotdeauna. Din prima clipă când am

văzut-o.

— M-am temut aşa de mult că asta se va întâmpla. Julia va pleca la Londra. A găsit un apartament şi va obţine o slujbă. Mi-a spus noaptea trecută. Aşa că nu mai ai niciun motiv să pleci.

— Trebuie.

— Da. Înţeleg. Îmi pare rău. M-am temut de lucrul acesta, deşi l-am dorit. M-am ataşat de tine. Ca oricare mamă sentimentală mi-am făcut nişte visuri. Dar n-aş fi fost o mamă adevărată dacă aş fi încercat să o influenţez pe Julia.

— Eu… eu n-am crezut niciodată că se va întâmpla, spuse el.

— Nu trebuie să te învinovăţeşti. Nimeni nu este vinovat pentru ceea ce se întâmplă.

Îşi găsi altă slujbă în Scoţia, la Comisia forestieră.

Când îi povesti doamnei Hawthorne, ea a spus cu un zâmbet forţat:

— Este departe.

— Poate asta-i ceea ce-mi trebuie.

— O, Miles. Dragul meu, Miles. Ce mult îmi vei lipsi.

— Mă voi întoarce, a promis el.

Dar nu s-a mai întors. A mers înainte spre o viaţă nouă în mai multe privinţe nu numai în una. A ales un loc izolat pe care nu-l mai văzuse niciodată; a ales o casă mică din granit pe dealurile acoperite de iarba neagră care se întindea peste tot. A adoptat atitudini noi, a făcut faţă unor noi probleme, a descoperit soluţii neştiute. Şi-a făcut, treptat, noi prieteni. A învăţat să conducă treizeci sau patruzeci de mile pentru orice fel de contact social. A trăit sub ceruri chinuitor de reci şi instabile, cu ploi nesfârşite şi mormane de zăpadă. A plantat arbori, i-a curăţat şi i-a tăiat; a ars pământul pe care nu crescuse niciodată altceva decât iarba neagră acoperită de ţipetele potârnichii scoţiene şi a ploierului mare. A învăţat să topească gheaţa când apa de la robinet nu mai picura, a învăţat să pescuiască somon, a învăţat să danseze reel în opt. A învăţat să trăiască singur.

Uneori, muncea şapte zile pe săptămână, folosind munca autoimpusă ca un anestezic, împietrindu-şi amintirile şi tristeţea. Din când în când, avea răgaz să citească o carte sau un ziar. Într-o dimineaţă, după ce trecuseră mai mult de doi ani de când îşi luase

rămas bun de la Brookclere, parcurse douăzeci de mile spre Relkirk pentru ziua de cumpărături şi, pe lângă lăzile cu alimentele necesare, a cumpărat şi *The Times.* Citi anunţul logodnei Juliei cu un bărbat numit Henry Fleet. În loc să plece direct spre casă cum avusese de gând, se afundă în cea mai apropiată cârciumă cu intenţia să se îmbete – pentru prima oară în viaţa lui – lent, sistematic.

Dar nu se întâmplă aşa. Pentru că în local se întâlni cu un prieten vechi de la colegiu şi, datorită acestei coincidenţe surprinzătoare, întregul curs al vieţii sale luă o nouă turnură.

Acum drumul curgea în pantă şi Brookclere se întindea înaintea lui, în vale, o concentrare de case de ţară la răscruce de drumuri, înconjurate de pământul fermelor şi de dealurile puţin adânci. Ajunse la casa parohială aflată lângă biserică, trecu de Flower in Hand şi băcănia care vindea de toate. Ajunse la păduricea de stejari, la porţile albe care stăteau deschise şi la ţarcul vitelor. Ferma Brookclere. Trecu de porţi, continuă pe drumul dintre gardurile vopsite în alb, peste podeţ şi apoi apăru grădina ascunsă de tufele de rododendroni.

A condus până în spatele casei, a oprit maşina şi a închis motorul. Simţea aroma plăcută şi încântătoare a curţii ţărăneşti, auzea cârâitul uşor mulţumit al găinilor de tot felul ale doamnei Hawthorne. Ieşi din maşină, deschise poarta din spate, porni spre casă şi intră pe uşa deschisă în bucătărie. Frigiderul Aga bâzâia prietenos. În mijlocul mesei din pin se aflau trandafiri într-o oală smălţuită şi toate farfuriile vechi şi strălucitoare se înşirau încă pe dulapul de bucătărie.

— Doamnă Hawthorne?

Niciun zgomot. Niciun răspuns. Trecu din bucătărie în hol; uşa dinspre grădină era deschisă spre după-amiaza caldă şi dincolo de ea, se întindea terasa şi pajiştea lungă, pornită spre râu. Pe iarbă, în mijloc se afla o roabă şi, când ieşi la soare, o văzu pe doamna Hawthorne, în mâini şi în genunchi, plivind liniştită bordura.

Porni prin iarbă în direcţia ei. Nu-l auzi, dar deodată îşi dădu seama că nu era singură. Îşi întoarse capul, ridicând o mână înmănuşată, plină de noroi, ca să-şi împingă părul cu încheietura mâinii.

El spuse:

— Bună ziua.

— Miles!

Uimirea şi încântarea i se citeau pe faţă. Lăsă unealta de plivit şi se ridică în picioare.

— O, Miles!

Nu se sărutaseră niciodată, dar acum el o făcu, iar ea îl înconjură cu braţele strâns, apoi îl ţinu la distanţă ca să-i privească atent faţa.

— Ce surpriză minunată! De unde ai răsărit?

— Eram în drum spre Londra din Southampton. M-am gândit că trebuie să trec şi să te văd.

— Credeam că eşti în Scoţia.

— Da, sunt. Încă muncesc acolo, dar am fost în vacanţă cu nişte prieteni, care au o vilă în Dordogne. Acum mă întorc în Scoţia. Îmi trimit maşina cu automotorul la Inverloss în această seară. Evit un drum lung.

— Dar ce minunat este că ai venit. Sunt emoţionată.

Îşi scoase mănuşile şi le aruncă pe iarbă.

— Hai să mergem la umbră. Vrei să bei ceva? Ce-ai spune de o limonadă?

— Ar fi divin.

Ea porni înainte spre casă iar el o urmă din priviri, gândindu-se că anii nu o schimbaseră. Rămăsese la fel de zveltă, cu părul blond deschis care încărunţea, tuns scurt şi neregulat, cu pasul alert şi suplu. Dispăru înăuntru şi se întoarse cu o tavă, cu o cană cu limonadă în care zornăia gheaţa, şi două pahare.

— Nu privi prea de aproape grădina, Miles. Am fost tare ocupată. N-a fost timp să leg şi nici să scap de buruieni.

Reveni din contemplarea priveliştii familiare şi se aşeză lângă ea.

— Cum merge ferma?

— Splendid. Îi turnă un pahar. De limonadă. Derek s-a eliberat din armată, a terminat colegiul şi acum are comanda. Până acum totul pare să se desfăşoare conform planului, dar mă tem că nu-l vei întâlni pentru că azi este plecat la Salisbury să se intereseze de un tractor.

— Dar administratorul care a luat în primire când am plecat eu?

— S-a descurcat minunat. S-a mutat să lucreze la o fermă pentru

nişte prieteni de-ai noştri, lângă Newbury. Singura problemă că nu a fost un grădinar la fel de entuziast ca tine, iar grădina ta din jurul căsuţei s-a reîntors la starea în care se afla când ai venit aici: buruieni, paraginã.

— Atunci, nu locuieşte nimeni acolo?

— Nu. Derek s-a gândit că mai bine am închiria-o. Nu ne-am hotărât încă. Acum, povesteşte-mi despre tine. Eşti încă la Comisia forestieră?

— Nu. Nu mai sunt. Am intrat în parteneriat cu un tip, Charlie Westwell. Am fost la colegiul agricol împreună şi ne-am întâlnit din întâmplare. El venise în nord să vadă o fermă care era de vânzare, dar nu a dispus de capital suficient ca să o cumpere de unul singur. Aşa că, am plecat imediat împreună să vedem locul. Este o fermă grozavă, în valea râului Strathmore. Tipul de loc la care am visat întotdeauna. I-am dat un telefon tatălui meu în seara aceea, i-am prezentat planul, iar el şi-a făcut apariţia prompt cu suma suficientă pentru jumătate din participare, iar un director de bancă, foarte îngăduitor, mi-a împrumutat restul. Lucrăm împreună de patru luni şi cred că lucrurile vor merge de minune. Treaba cea mai bună când ai un partener este că poţi să-ţi iei o vacanţă.

— Şi sunt sigură că aveai nevoie de ea. Pare un prieten bun. Locuiţi în aceeaşi casă?

— Nu. Charlie este căsătorit. El şi Jenny locuiesc în casa de la fermă iar eu stau în căsuţa administratorului firmei. Este, de fapt, o casă destul de mare, cu bucătărie nouă, încălzire centrală şi tot felul de extravaganţe.

— Dar tu… zâmbi spre el. Tu nu te-ai căsătorit?

— Nu.

— Ar trebui să te căsătoreşti, Miles.

Luă o înghiţitură de limonadă. Era acrişoară şi înviorătoare, iar gheaţa zăngănea pe pereţii paharului. Când goli conţinutul, puse paharul jos şi spuse, cât de degajat reuşi:

— Cum a mers nunta?

— Nu a mers, spuse ea.

Miles îşi înălţă privirea repede, iar ochii ei albaştri îi întâlniră pe ai lui.

— Vrei să spui că nu a mers bine?

— Nu, nu vreau să spun asta. Vreau să spun că nu a avut loc. Cinci zile înainte ca nunta să fie programată, Henry şi Julia au venit la mine să-mi spună că se hotărâseră şi că nu mai doreau să se căsătorească. Am dat un anunţ în ziar, dar bineînţeles, dacă tu erai la Dordogne, nu l-ai văzut.

— Cerule! exclamă Miles.

Vocea lui păru destul de normală şi calmă, dar în interior se simţi de parcă fusese lovit în stomac, trântit la pământ, strivit şi neputincios. Un fel de panică îi blocă pieptul dar, după o secundă sau două, înainte să-şi dea seama că erau doar bătăile inimii lui, întrebă:

— Dar de ce?

Ea ridică uşor umerii şi oftă adânc.

— Nu ştiu. Pur şi simplu, nu-mi dau seama. Niciunul nu a fost capabil să motiveze cumva.

— Ţi-a plăcut de el?

— Da. Da, mi-a plăcut. Foarte mult. Era un tânăr foarte drăguţ. Orice mamă şi-ar fi dorit un asemenea fiu. Plăcut, plin de bani, cu un serviciu bun. M-am gândit mereu, că, poate Julia era mai îndrăgostită de el decât el de ea, dar ştii ce fel de persoană este ea. Expansivă şi impresionabilă. N-a fost niciodată în stare să-şi ascundă sentimentele.

— Julia s-a întors la Londra?

— Nu. A renunţat la apartament şi la slujbă. Se află încă aici. Nu vrea să vadă pe nimeni. Este foarte nefericită.

Ochii lor se întâlniră din nou.

— Nu cred, spuse doamna Hawthorne, că ai dori să o vezi.

— Ceea ce înseamnă că Julia n-ar dori să mă vadă.

— O, dragă Miles. Nu ştiu ce înseamnă.

Dintr-o dată, ea păru epuizată şi nefericită. Brusc lăsase jos garda. Ştia că poate să înceteze să se mai prefacă.

— Unde este acum?

— Îţi aminteşti de tufişurile de zmeură pe care le-ai plantat în spatele căsuţei când ai locuit aici? Nu cred că ai stat suficient să ajungi să culegi fructele, dar au ieşit cele mai bune fructe. Julia a coborât acolo să vadă dacă ar putea culege un castronaş pentru cină. Poate… poate dacă nu te-ai grăbi prea mult, ai putea merge să o ajuţi…?

Părea un sfat şi o rugăminte rostite din inimă şi Miles a înţeles mesajul.

— Îţi dai seama, dacă aş fi ştiut ce s-a întâmplat – mă refer la nunta anulată – nu cred că aş fi schimbat drumul pe autostradă astăzi. M-aş fi dus direct la Londra.

— Atunci, sunt foarte bucuroasă că nu ai ştiut, Miles.

— Nu vreau să încep nimic… aşa cum am mai făcut-o. N-aş dori să se sfârşească ca înainte de a începe.

— Dacă nu te-aş cunoaşte mai bine aş spune că eşti egoist. Julia nu are nevoie de o aventură de dragoste. Ci, cu siguranţă, are nevoie de un prieten. Voi aţi fost prieteni buni…

— Până când am stricat totul spunând acel stupid „te iubesc".

— Nu a fost stupid. N-am considerat niciodată că a fost stupid. Doar nepotrivit.

O potecă plină de hârtoape ducea din spatele casei, printre zidurile ascunse sub rochiţa-rândunicii, către casa în care locuise timp de douăsprezece luni. Aceasta se afla adăpostită în spatele unui zid, ferită de bătaia vântului. Portiţa ieşise din ţâţâni şi atârna într-o parte. În jurul casei buruienile puseseră stăpânire pe grădină. Unde odată crescuseră varza, cartofii şi morcovii, se ridicau ierburi şi buruieni de tot felul. Doar rugii de zmeură se înălţau curajoşi din mijlocul acestei jungle. Privi în jur, dar Julia nu se zărea nicăieri.

Uşa din spate a căsuţei era închisă şi ferecată. A pornit pe cărarea pietruită ce ocolea căsuţa croindu-şi drum printre rugii ţepoşi de mure şi tulpinile înalte şi răsucite ale răscoagelor. Pe vremea când locuise în căsuţă, peluza din faţa casei era împestriţată cu flori dar, după plecarea sa, peluza şi florile se pierduseră, cotropite de buruieni. Doar căpşoarele portocalii ale gălbenelelor se ridicau în încercarea de a supravieţui şi margaretele aflate printre ele răspândeau un miros amărui.

Ea era acolo. Pur şi simplu stătea pe jumătate ascunsă între corolele scânteietoare ale florilor. Părul negru îl avea prins la spate şi câteva şuviţe atârnau libere acoperindu-i faţa. Slăbise. Nu-şi amintea să o fi văzut vreodată atât de slabă. Nu-i auzise paşii pe potecă şi când îi rosti numele o văzu tresărind, ca şi când s-ar fi trezit dintr-un vis.

— Julia! rosti el din nou.

Îşi aranjă o buclă rebelă şi îl privi fix.

— Miles?

— Ţi-am făcut o surpriză, nu-i aşa? întrebă el aşezându-se alături de ea şi zdrobind florile sub greutatea lui.

— Ce faci aici?

El îi explică în câteva cuvinte.

— Ai văzut-o pe mama?

— Da. Am întâlnit-o în grădină. Am stat de vorbă şi mi-a oferit un pahar cu limonadă. Ne-am pus la curent cu toate ştirile.

— Ţi-a povestit, deci?

— Da.

Coborî privirea. A cules o gălbenea şi a început să o rupă, petală cu petală. Apoi spuse:

— Probabil mă consideri nebună.

Era gata să izbucnească în lacrimi. El nu se arătă surprins. Îşi imagină că îşi petrecuse cea mai mare parte a ultimelor două săptămâni într-un potop de lacrimi. Totdeauna plângea foarte uşor. Pentru motive neînsemnate. Urmărind apusuri de soare frumoase, ascultând corul de băieţi cu glasurile lor dulci înălţate în cântec. Această sensibilitate era unul din motivele pentru care o iubea Miles.

— Nu, deloc. Cred că ai fost foarte curajoasă. Îţi trebuie mult curaj să anulezi o nuntă în ultimul moment. Era exact ceea ce trebuia să se întâmple dacă ai simţit că nu se cuvenea să faci acest pas.

— A fost mult prea dureros, fie şi numai să mă gândesc la ce s-a întâmplat. Mama a fost minunată, dar Derek a fost furios. A ţinut să-mi spună că am fost egoistă, că n-am ţinut seama de nimeni decât de mine.

— Probabil că ai ţinut seama de Henry, totuşi?

— Am încercat să-i spun lui Derek asta.

— Dacă iubeşti cu adevărat o persoană, uneori cel mai bun lucru pe care-l poţi face pentru el sau ea este să-i îngădui să plece.

— Dar l-am iubit, Miles. Nu aş fi spus că mă căsătoresc cu el dacă n-aş fi dorit-o cu adevărat. Era tot ce-mi imaginasem vreodată, dar nu mi-am închipuit niciodată că mi se va întâmpla chiar mie. Când l-am întâlnit la Londra, nu mi-a venit să cred că mă remarcase. Păreau să fie multe alte fete. Dar atunci, m-a invitat să ieşim într-o seară şi după asta totul a mers perfect. Era ca şi cum trăiam într-o lume total nouă. De

parcă totul era mai strălucitor, mai plin de înţeles. Iar când m-a rugat să mă căsătoresc cu el, am spus „Da” foarte repede, de teamă că s-ar fi putut răzgândi. Cam asta a fost. Genul de relaţie care nu se înfiripă prea des. Cel puţin, sunt sigură că nu se întâmplă frecvent.

— Dar, în ultimul moment, ai hotărât că nu poţi face acest pas.

Îşi întoarse privirea de la el uitându-se departe peste grădina mică, peste zidul prăbuşit, spre tabloul pastoral.

Dealuri puţin adânci şi pâlcuri de copaci, cu vite liniştite care păşteau în umbra răcoroasă, pe marginea râului.

— Toate trec, tu ştii. Trebuie să ţii minte lucrul acesta.

— A fost cel mai îngrozitor lucru pe care a trebuit să-l fac vreodată. M-am simţit cuprinsă de mustrări de conştiinţă faţă de mama. Muncise extraordinar de mult luni de zile şi numai pentru mine. A fost un coşmar.

— Mama ta a înţeles.

— Mai-mai să-mi doresc să fie şi ea mânioasă. M-am simţit cumplit.

— Să dovedeşti tărie morală nu este ceva de care să-ţi fie ruşine.

Ea nu spuse nimic după această remarcă. El continuă, găsindu-şi cu greu cuvintele potrivite, dar ştiind că, într-un fel oarecare, trebuia să o facă.

— Toate trec, cum am mai spus. Timpul vindecă. Toate clişeele vechi, ori sunt conforme cu realitatea, ori altfel n-ar mai fi clişee. Cel mai important lucru este că ai rămas tu însăţi, Julia. O persoană. O identitate. Trebuie să nu renunţi la toate acestea.

Ea rămase tăcută, nemişcată, iar el continuă cu greu, vorbind în spatele ei şi întrebându-se dacă auzea ce spunea.

— Cea fost mai rău, s-a terminat acum. Sunt sigur că lucrurile se schimbă în bine.

— Nu cred că va mai fi ceva bine vreodată… El… el a dorit să se ştie că am luat hotărârea de comun acord, dar… dar de fapt Henry a fost cel care nu a mai vrut. A spus că nu mă iubeşte suficient de mult pentru a renunţa la libertatea lui… Nu mă mai dorea…

Îşi îngropase capul în pieptul lui şi Miles făcea eforturi pentru a înţelege vorbele ei.

Simţea un nod crescându-i în gât. O strângea la pieptul său şi îi

simţea trupul cutremurându-se din pricina suspinelor, oasele firave pe sub rochia subţire şi lacrimile ce-i udaseră cămaşa.

— Este în ordine, rosti el fără să reuşească să se gândească la altceva pentru a o îmbărbăta.

— Nu ştiu ce voi face acum.

— Vrei să-ţi spun eu?

După alte câteva suspine, Julia se îndepărtă, ridicându-şi faţa pentru a-l privi. Avea ochii umflaţi de plâns. Nu i se păruse niciodată atât de frumoasă.

— Ce voi face acum? întrebă ea.

— Dacă ţi-aş spune că am o idee grozavă, m-ai asculta?

Ea părea să reflecteze. Îşi suflă nasul, apoi spuse:

— Da.

— Cred că trebuie să pleci, să-ţi iei o vacanţă, să întâlneşti oameni noi, să vezi lucruri noi, să încerci să priveşti această întâmplare din altă perspectivă.

— Dar unde să merg?

Îi povesti despre Scoţia. Despre ferma lui. Despre Charlie şi Jenny, despre căsuţa lui.

— Deasupra porţii a crescut o tufă de caprifoi şi peisajul este minunat. Sunt atâtea lucruri de făcut.

— Cum adică?

— Poţi face draperii. Sau poţi tunde iarba. Poţi ridica garduri şi la fel de bine te poţi ocupa de găini. Şi, de ce nu, te poţi distra.

Îşi suflă nasul din nou şi îşi alungă părul de pe faţă.

— O, Miles, ai fost întotdeauna binevoitor cu mine. Am simţit mereu că nu mi s-ar putea întâmpla nimic îngrozitor dacă te-ai afla în preajma mea. Dar îmi dau seama că te-am făcut nefericit. Dar atunci nu ştiam cât de nefericiţi se pot face oamenii unii pe alţii.

— Îmi pare rău că ai fost obligată să descoperi acest adevăr atât de dureros.

— Nu-mi imaginez de ce te-ai întors la Brookclere?

— Cred că a fost ceva ca atunci când înoţi şi eşti prins de un curent puternic. Poate nu m-aş fi oprit. Poate dragostea este mai mult decât o emoţie neîncetată. Devine o parte din tine. O bătaie de inimă; o terminaţie nervoasă.

— Când te întorci?

— Diseară, cu automotorul.

— Aş putea veni cu tine?

— Dacă doreşti. Dacă nu-ţi va lua prea mult timp să împachetezi.

— Trebuie să culeg zmeura.

— Te voi ajuta.

— Este… este doar o vacanţă, nu-i aşa? Nimic mai mult?

— Poţi veni acasă în Hampshire oricând doreşti.

Brusc se aplecă înainte şi-l sărută uşor pe obraz.

— Cred că uitasem ce drăguţ eşti. Şi plăcut. Mă simt de parcă aş fi cu cealaltă jumătate a mea.

— Pentru început este destul de bine.

Pentru început. El ştia că cercul întâmplărilor legate de această experienţă se închisese, iar acum o putea lua de la capăt. Exceptând faptul că acum se maturizaseră amândoi şi că erau gata să facă faţă tuturor problemelor care ţineau de vechea – dar totuşi noua lor relaţie. El se gândi la fermă, la viitorul lui, la toată munca ce-l aştepta. Se gândi la Charlie şi Jenny şi deveni nerăbdător, ca şi cum nu mai putea aştepta să ajungă acasă din nou, să înceapă lucrul, să înceapă să clădească acel viitor pe care, într-o zi, îl va oferi Juliei, ca pe un dar minunat făcut cu propriile mâini, pentru ea.

Week-end

Urma să fie un week-end al împăcării. Nu împăcare după o ceartă, pentru că în cei doi ani de când se cunoşteau nu se certaseră niciodată. Mai degrabă un armistiţiu ca între gentlemani. Tony nu trebuia să o ceară în căsătorie din nou pentru ca Eleanor să nu fie obligată să-l refuze iar.

Ti telefonase cu trei sau patru zile înainte.

— Am câteva zile libere. Ai putea veni cu mine la ţară?

Eleanor, blocată sub şpalturile tipografiei, cu o agendă ticsită de întâlniri şi un autor potenţial care juca tare să câştige, fu luată prin surprindere.

— O, Tony. Nu ştiu. Nu cred că pot. Adică…

— Încearcă! o întrerupse el. Încearcă doar! Vorbeşte cu editorul ăla al tău şi spune-i că ai o mătuşă bolnavă care trebuie îngrijită.

— Nu este la fel de simplu ca…

Îşi privi biroul plin de hârtii.

— În acest caz, doar în week-end. Vom pleca vineri, după ce termini treaba şi ne vom întoarce la Londra duminică seara.

— Unde ai de gând să mergi?

— La conacul Brandon.

— Adică, acolo unde ai lucrat? Credeam că numai milionarii îşi permit să meargă acolo.

— Milionarii şi angajaţii grupului hotelier. Pot obţine un sejur cu taxă redusă. Spune da şi voi da telefon să văd dacă au două camere libere.

Eleanor reflectă asupra propunerii. Perspectiva unui week-end la ţară, în confort şi linişte, părea foarte atrăgătoare. Pomii stând să înmugurească, iarba gata să înverzească şi păsările să-şi înalţe trilurile.

— Nu vei… începu ea să spună, dar apoi se opri. Vreau să spun că nu vom… Se opri din nou.

— Nu, spuse Tony, nu ne vom certa. Subiectul inelelor de nuntă va fi un tabu sever. Pur şi simplu scăpăm de toţi ca să ne distrăm.

Eleanor începu să zâmbească.

— Pare o propunere irezistibilă.

— Te iubesc, spuse el.

— Tony, ai promis!

— Asta nu. Am spus doar că nu te voi ruga să te căsătoreşti cu mine. Cele două probleme, după cum deja ştim, par să nu aibă nicio legătură.

Dar el zâmbea. Îşi dădu seama după vocea lui că zâmbea.

— Ne întâlnim vineri.

Şi astfel, acum se aflau aproape de destinaţie. Fusese o zi frumoasă, caldă şi uscată, cu întâiul parfum al verii plutind în atmosferă. În Londra, începuseră să apară tendele, iar pe tarabele de flori, primii trandafiri. Dar la ţară, semnele apropierii anotimpului erau mai puţin subtile. Pomii fructiferi din livezi erau scăldaţi de valuri de inflorescenţe roz delicat, iar grădinile caselor de ţară cu forsiţia şi

borduri elegante de zarnacadele catifelate. Drumul şerpuia înaintea lor spre poalele dealurilor, apoi apăru o deschidere între arbori şi priveliştea se desfăşura înaintea lor, valea Evesham şi dealurile Malvern îndepărtate şi învăluite în ceaţă.

— Am putea să mergem mai departe, spuse Eleanor. Tot mai departe, până în Ţara Galilor şi apoi la mare.

— Dar noi mergem la Brandon şi suntem foarte aproape.

Maşina îşi croi drum, coborând dealul abrupt şi şerpuitor, la poalele căruia se împrăştiau, ca într-o carte cu ilustraţii, casele care alcătuiau satul. Trecură de o cotitură şi vechiul conac apăru înaintea lor, scund şi cu aspect neregulat, cu ferestrele în două canate şi acoperişuri în pantă abruptă din plăci de ardezie neagră.

— Este minunat! spuse ea. Cât timp ai lucrat aici?

— Aproape patru ani. Am fost director adjunct, ceea ce înseamnă om bun la toate, dar am învăţat tot ce ştiu despre afacerile hoteliere, în spatele acestor ziduri vechi.

— Cât timp a fost hotel?

— Familia care l-a deţinut, l-a vândut înainte de război. De atunci a fost hotel. Are chiar şi un apartament nupţial.

Pietrişul scrâşni în timp ce maşina se opri în spaţiul semicircular din faţa verandei imense de piatră, de la intrarea principală.

Tony opri motorul, îşi desfăcu centura de siguranţă şi se întoarse zâmbind spre Eleanor.

— Dar nu te îngrijora. Nu vom dormi acolo. Dar asta nu pentru că nu cred că ar fi fost o idee minunată!

— Tony! rosti ea pe un ton de avertisment sever. Mi-ai promis că nu vei pomeni nimic, nu vei face nici măcar o aluzie, în legătură cu luna de miere.

— Este un loc atât de romantic. Îmi este foarte greu să nu o fac.

— În acest caz, va trebui să-ţi petreci cele două zile jucând golf.

— Vei veni să strângi mingile pentru mine?

— Nu, voi căuta compania unei doamne drăguţe, singură şi voi discuta ultimele noutăţi din modă.

Tony începu să râdă.

— Ce week-end neobişnuit vom avea. Te iubesc mai mult când

încerci să pari mânioasă. Acum, haide să nu irosim nicio clipă.

În holul lambrisat şi placat cu gresie, singurele zgomote veneau de la focul care ardea trosnind în căminul uriaş şi ticăitul unei pendule mari.

Chiar sub scara elisabetană, în formă de melc, fusese amplasat biroul recepţionerului. În spatele acestuia, se afla un bărbat, întors cu spatele spre ei, sortând nişte scrisori. Nu-i auzise venind şi nu se întoarse până în clipa când Tony îi rosti numele.

— Alistair.

Surprins, bărbatul tresări şi în clipa următoare era cu faţa spre ei. Urmă o clipă de tăcere uimită, ca mai apoi înfăţişarea să se schimbe brusc, luminată de un zâmbet neîncrezător, dar încântat.

— Tony! Pentru numele lui Dumnezeu, ce cauţi aici?

— Am venit pentru week-end. Nu mi-ai văzut numele în registru?

— Ba da, bineînţeles. Talbot. Dar habar n-am avut că era vorba despre tine.

Recepţionerul luă registrul… îi dădu lui Tony un ghiont prietenos pe umăr.

— Ce surprinză minunată!

Eleanor stătea la mică distanţă, în spatele lui Tony.

Atunci el se dădu într-o parte şi o luă de mână.

— Ea este Eleanor Dean.

— Bună, Eleanor.

— Bună.

Îşi strânseră mâinile peste biroul perfect.

— Eu şi Alistair ne-am făcut serviciul militar împreună, pe când eram foarte tineri. În Elveţia, spuse Tony.

— Locuieşti în Londra, nu-i aşa? întrebă Alistair.

— Exact. Dar am câteva zile libere, aşa că m-am gândit să mă întorc şi să văd ce fel de slujbă ai. N-arată prea rău. Totul merge bine, nu?

— Rezervat în întregime, aproape tot anul.

— Merge treaba cu apartamentul nupţial?

— Păi, este ocupat în acest week-end.

Un zâmbet se strecură pe chipul lui Alistair.

— De ce? I-ai pus gând rău?

— Dumnezeule, nu. Nu avem de-a face cu nimicuri de felul acesta.

Alistair râse şi sună clopoţelul.

— Voi chema un băiat să vă aducă valizele.

Era, socoti Eleanor, ca şi cum ai locui în cea mai frumoasă casă, în afară de faptul că oricine ştia că nu trebuie să ajute la spălatul vaselor. Trecuseră acei ani, când familia care trăise aici şi iubise această casă fusese obligată să o părăsească, ca să lase în urmă nu numai mobila lor superbă, ci şi un soi de ambianţă greu de definit. Era ca şi cum se îndepărtaseră cu toţii pentru puţin timp, urmând să revină curând. Casa fusese modificată, ajustată şi redecorată atât de măiestrit încât îmbunătăţirile moderne nu micşoraseră nimic din această atmosferă, ci mai degrabă o completaseră.

Draperii din bumbac apretate încadrau ferestrele adânci ale fiecărui dormitor şi, deşi fiecare cameră acum îşi avea propria baie modernă, mai existau încă băile originale în capătul coridoarelor întortocheate ale căror căzi erau prinse în mahon şi aveau robinete de alamă.

La parter, aceeaşi mână talentată îşi lăsase amprenta. Holul fusese odinioară salonul vechii case cu uşi mari de sticlă care se deschideau către o terasă, în faţa căreia se întindea peluza grădinii. Sufrageria fusese holul mare cu un bovindou care atingea tavanul, iar barul fusese amenajat într-un apartament mai mic la parter, probabil la origine camera de cusut.

În seara aceea, Tony a făcut baie şi s-a schimbat pentru cină, chiar înainte ca Eleanor să se machieze. Aşteptă în camera ei, aşezat pe marginea patului, în haina de culoare închisă cu cămaşă nouă şi cravată, distins şi rafinat.

— Miroşi foarte plăcut şi eşti foarte elegant.

— S-ar putea să miros plăcut, dar aş bea ceva.

— Coboară şi ia ceva la bar, iar eu voi veni mai târziu. Nu durează mai mult de zece minute.

Plecă, iar ea începu să-şi perie părul lung, întâlnindu-şi privirea în oglindă şi uşor bătăile inimii încetară. Se privi aproape dispreţuind

faţa care privea înapoi spre ea.

„Ce doreşti?", întrebă ea fata din oglindă. „Ce doreşti, de fapt?"

„Să-mi dau seama dacă mă pot obişnui cu această relaţie, fără să mă simt împovărată."

„Tu doreşti totul. Dar nu poţi obţine totul. Trebuie să te hotărăşti. Altfel nu eşti corectă cu Tony."

încet, începu să-şi perie din nou părul. În spatele ei, micuţul dormitor, împestriţat cu flori şi zugrăvit proaspăt în alb, părea liniştit ca o cameră a copiilor, în stil victorian. Poate ar fi plăcut să fie din nou copil. Cu toate rânduite de altcineva şi nicio hotărâre de luat.

Dar nu mai era copil. Era Eleanor Dean, editor de cărţi pentru copii la o editură extrem de solicitată; avea douăzeci şi opt de ani, era realizată şi competentă. Era Eleanor Dean trecută mult de vârsta de a fi nostalgic sentimentală pentru zilele de mult apuse. Rapid, îşi finisă machiajul, se parfumă, îşi luă poşeta şi ieşi din încăpere fără să mai privească spre fata din oglindă.

Îndată ce îşi terminaseră băuturile la bar, Tony şi Eleanor traversară coridorul mochetat spre sufragerie unde trei sferturi din mese erau deja ocupate şi cina era în plină desfăşurare.

După ce comandară din menu şi chelnerul plecă, Tony zâmbi şi spuse:

— Îţi propun o ghicitoare. Care dintre persoanele aflate în această încăpere locuiesc în apartamentul nupţial?

Ochii lui jucau amuzaţi. Ce era aşa amuzant? Eleanor, nedumerită, se uită înjur indiferentă. Poate cuplul tânăr din colţ? Nu, nu par atât de bogaţi. Perechea înaltă, plictisită, de lângă fereastră? Femeia privea în spaţiu ca un cal de rasă iar bărbatul avea o expresie de plictiseală chinuită. Într-un fel, nimeni nu şi-i putea imagina abia căsătoriţi şi în luna de miere. Sau erau tinerii americani, jucători de golf, ea bronzată, iar el ireproşabil în blazerul lui maro şi pantalonii din tartan…?

Privirea ei se întoarse spre faţa lui Tony.

— N-am nici cea mai mică idee.

— Cuplul de lângă cămin, spuse el înclinându-şi uşor capul.

Eleanor privi peste umărul lui şi îi văzu, suficient de în vârstă să-i fie părinţi, sau chiar bunici. Femeia cu părul argintiu, strălucitor,

strâns într-un coc la spate; bărbatul, destul de corpolent, cu mustaţă şi chel. Doar un cuplu obişnuit, în vârstă. Dar, totuşi nu erau obişnuiţi pentru că discutau şi râdeau împreună, fără să-i intereseze cei din jur.

Uimită, Eleanor îşi întoarse privirea spre Tony.

— Eşti sigur?

— Da. Sigur. Domnul şi doamna Renwick. Apartamentul nupţial.

— Vrei să spui că tocmai s-au căsătorit?

— Probabil. Altfel de ce ar petrece o lună de miere?

— Poate, spuse Eleanor, au fost prieteni de ani de zile şi apoi soţul ei a murit, soţia lui a murit, iar ei au hotărât să se căsătorească.

— E posibil.

— Sau poate ea nu a fost căsătorită niciodată, iar când soţia lui a murit, a reuşit să-i mărturisească că o iubise în taină toată viaţa.

— Posibil.

— Nu poţi să afli? Doresc să ştiu.

— Bănuiam că-ţi voi trezi interesul.

Apartamentul nupţial. Îi privi din nou, vrăjită de modul vădit încântător cum comunicau unul cu celălalt.

— Crezi, spuse Tony, că văzându-i te va ajuta să te răzgândeşti sau să te hotărăşti sau să încerci să faci ceva? în privinţa noastră, vreau să spun.

Eleanor privi în jos spre faţa de masă. Cu atenţie, de parcă ar fi avut importanţă, schimbă poziţia cuţitului şi spuse.

— Ai promis. Nu trebuie să-ţi calci promisiunea.

Sosi vinul.

— Pentru cine vom bea? întrebă Tony.

— Nu pentru noi.

— Pentru tinerii căsătoriţi, poate? Deci o viaţă lungă şi fericită pentru ei?

— De ce nu?

Privirile lor se întâlniră. „Îl iubesc", îşi spuse Eleanor. „Am încredere în el. De ce nu pot să am încredere în mine?"

Dimineaţă, după un mic dejun pe care l-au luat târziu, au ieşit să se plimbe. Vremea, îndatoritoare, era desăvârşită. Eleanor purta o pereche de jeanşi albi şi un pulover peste cămaşă, şi după ce au cercetat grădinile şi s-au uitat la şura masivă care se afla puţin mai

departe de casă, s-au abătut spre lac şi au descoperit o vâlcea adăpostită de malul bogat în trestie unde vântul nu reuşea să ajungă.

Iarba era deasă şi verde, înstelată cu primele margarete. S-au întins şi au urmărit norii haotici plutind peste albastrul perfect al cerului; stăteau atât de imobili şi paşnici, încât o pereche de lebede indiscrete alunecară peste lac să cerceteze aceşti străini apăruţi în lumea lor izolată şi lacustră.

— Ce minunat trebuie să fi fost, spuse Eleanor, să ai toate astea! Să fii copil aici şi să fii încrezător în tine. Să fii bărbat şi să ştii că a fost parte din tine. Parte din viaţa ta şi persoana care ai fost.

— Dar au existat şi responsabilităţi, sublinie Tony. Oameni care să lucreze pentru tine, dar şi oameni de care să ai grijă. Pământul a fost responsabilitatea lor, precum şi clădirile ce trebuiau menţinute în stare bună.

— Ţi-a plăcut să lucrezi aici?

— Da, spuse Tony, deşi după puţin timp m-am simţit parcă acoperit de o apă stătătoare cu vegetaţie luxuriantă. Nu exista imbold.

— Oamenii nu reprezintă un imbold?

— Pentru mine, nu în totalitate.

— Dacă ne-am căsători, crezi că am începe să ne simţim cufundându-ne în ape luxuriante, adânci? întrebă ea.

Tony făcu ochii mari, înălţă capul şi o privi surprins.

— Ne-am propus să nu discutăm despre căsătorie.

— Se pare că discutăm despre asta tot timpul, fără de fapt să spunem nimic. Poate ar fi mai bine dacă am uita promisiunea şi am clarifica totul.

Tony se ridică pe un cot.

— Uite ce e, draga mea Eleanor, noi ne cunoaştem de doi ani. Ne-am dovedit-o nouă şi întregii lumi că este un lucru bun să continuăm. Nu este doar o dragoste nebună şi nesăbuită, o stare de reverie care urmează să umbrească momentul când ne vom angaja. Pe de altă parte – zâmbi el – nu vreau să fiu ca domnul şi doamna Renwick şi să pierd toată bucuria de a îmbătrâni împreună.

— Nici eu, Tony. Dar nici nu vreau să meargă prost.

— Te gândeşti la părinţii mei?

Mama şi tatăl său trecuseră printr-un divorţ ostil, când Tony

avea cincisprezece ani, după care fiecare şi-a văzut de drumul său. El nu vorbea niciodată despre această experienţă dureroasă, iar Eleanor nu-i întâlnise niciodată părinţii. El continuă:

— Nicio căsătorie nu poate fi perfectă. Iar greşelile nu trebuie moştenite. Mai mult decât atât, părinţii tăi au fost foarte fericiţi.

— Da, au fost fericiţi.

Îşi întoarse privirea, trăgând, absentă, de un smoc de iarbă.

— Dar mama avea doar cincizeci de ani când a murit tatăl meu.

Tony îşi aşează mâna pe umărul ei şi o întoarse cu faţa spre el.

— Nu pot promite că voi trăi veşnic, dar îmi voi da toată silinţa.

Fără să vrea, Eleanor zâmbi.

— Te cred.

Duminică dimineaţa, ca orice soţ, Tony hotărî să încerce să vadă dacă va reuşi să-şi găsească un partener de golf. O invită şi pe Eleanor, dar ea refuză şi luă micul dejun în pat cu toate ziarele de duminică. Pe la ora unsprezece, se ridică, şi după ce a făcut o baie, se îmbrăcă şi coborî la parter şi apoi ieşi pe uşă. Vremea era încă însorită, dar nu la fel de caldă ca în ziua precedentă. Grăbi pasul în direcţia micului pavilion de golf cu intenţia de a porni de-a lungul terenului ca să-l întâlnească pe Tony.

Când a ajuns la pavilion, se opri nesigură în care direcţie să o ia, când o voce în spatele ei spuse „Bună dimineaţa”, iar ea se întoarse şi văzu pe nimeni altcineva decât pe cea aflată în luna de miere, doamna Renwick, care stătea pe veranda adăpostită, din faţa pavilionului. Purta o fustă din tweed şi o jachetă groasă, împletită. Arăta mulţumită şi liniştită aşa cum stătea într-un fotoliu de nuiele.

Eleanor zâmbi:

— Bună dimineaţa.

Se apropie încet de femeia în vârstă.

— Credeam că aş putea să mă plimb, dar nu ştiu încotro să merg.

— Şi soţul meu joacă golf. Cred că vin din direcţia aceea, dar eu am socotit că este mult mai plăcut să stau aici decât să mă plimb. De ce nu vii lângă mine?

Eleanor ezită, dar apoi, se supuse. Îşi trase un fotoliu şi se aşează lângă doamna Renwick, cu picioarele întinse şi cu faţa către soare.

— Este plăcut.

— Mult mai plăcut decât să te plimbi prin vântul răcoros. La ce oră a ieşit soţul tău?

— Acum două ore. Dar nu este soţul meu.

— Vai, îmi pare rău. Cum te poţi înşela? Am fost siguri că sunteţi căsătoriţi şi în luna de miere.

Era amuzant să realizeze că familia Renwick discutase despre ea şi Tony exact la fel cum făcuseră şi ei presupuneri în privinţa lor.

— Nu, din păcate, nu.

Se uită la mâna stângă a doamnei Renwick, aşteptând să vadă un inel nou de nuntă strălucitor, dar inelul doamnei Renwick era la fel de subţire şi tocit ca şi mâna care-l purta. Eleanor se încruntă, iar doamna Renwick observă.

— Ce se întâmplă?

— Nimic. Doar că… noi ne-am gândit că sunteţi în luna de miere.

Doamna Renwick îşi aruncă capul pe spate şi izbucni într-un hohot de râs.

— Ce compliment! Bănuiesc că aţi constatat că stăm în apartamentul nupţial!

— Păi…

Eleanor se simţi jenată, de parcă amândoi fuseseră indiscreţi.

— Se întâmplă doar ca Tony şi directorul să fie prieteni vechi.

— Înţeleg. Te voi linişti. Suntem căsătoriţi de patruzeci de ani. Aceasta este nunta noastră de rubin şi un week-end la Brandon este mica tratație a soţului meu în loc să dăm o petrecere. Înţelegi, am venit la Brandon căci luna noastră de miere… a fost în timpul războiului, bineînţeles, iar soţul meu a avut doar două zile permisie. Dar ne-am promis într-una că într-o zi vom reveni. Şi este la fel de minunat ca întotdeauna.

Ea râse din nou.

— Fantastic să vă gândiţi că suntem proaspăt căsătoriţi. Probabil v-aţi întrebat, ce pune la cale un cuplu de bătrâni excentrici.

— Nu, spuse Eleanor, nu s-a întâmplat aşa. Arătaţi absolut adorabil. Râzând şi discutând veseli de parcă tocmai v-aţi cunoscut şi v-aţi îndrăgostit nebuneşte unul de celălalt.

— Un compliment şi mai frumos. Şi noi v-am urmărit. Seara

trecută, când dansaţi împreună, soţul meu a spus că n-a văzut niciodată un cuplu care să arate mai bine.

Ea ezită o clipă, apoi continuă, de data aceasta pe un ton mai realist.

— Vă cunoaşteţi de mult timp?

— Da, spuse Eleanor. Destul de mult. De doi ani.

Doamna Renwick reflectă.

— Da, spuse ea gânditoare. Asta înseamnă de mult timp. Păcat că în ziua de astăzi bărbaţii sunt foarte răsfăţaţi. Par să obţină toate avantajele vieţii matrimoniale pe tavă, fără să fie obligaţi să-şi bată capul pentru vreo responsabilitate.

Eleanor spuse:

— Este greşeala mea. Tony nu este aşa. El doreşte să se căsătorească.

Doamna Renwick zâmbi calmă.

— Este clar că te iubeşte, spuse ea.

— Da, spuse Eleanor slab.

Se uită la femeia mai în vârstă, stând acolo în lumina palidă a soarelui, cu expresia ei binevoitoare şi ochii cuminţi. O străină, dar pe neaşteptate Eleanor îşi dădu seama că ar putea avea încredere în ea şi spuse.

— Nu ştiu ce să fac.

— Există vreun motiv pentru care n-ar trebui să te căsătoreşti cu el?

— Nu un motiv concret. Adică, amândoi suntem liberi; niciunul nu avem alte obligaţii. În afara slujbelor noastre.

— Şi cu ce vă ocupaţi?

— Tony este director la un hotel în Londra. Iar eu lucrez la o editură.

— Probabil cariera este importantă pentru tine?

— Da, este. Dar nu aşa importantă. Adică, aş putea continua să lucrez după ce m-aş căsători. Cel puţin până aş avea copii.

— Poate… nu te simţi pregătită să-ţi petreci restul vieţii cu el?

— Dar doresc lucrul acesta. De asta sunt aşa de speriată. Dar gândul că devii parte din altă persoană… pierzându-ţi propria

identitate. Părinţii lui Tony au divorţat când el era copil. Dar părinţii mei au realizat totul împreună, au trăit unul pentru celălalt. Când erau departe unul de celălalt, obişnuiau să-şi telefoneze în fiecare zi. Dar apoi, tatăl meu a avut un atac de inimă şi a murit, iar mama a rămas singură. Avea doar cincizeci de ani. Ea a fost un sprijin pentru familia ei şi pentru prieteni dar, pur şi simplu… s-a pierdut cu firea. Am crezut că atunci când a încetat să plângă, se va aduna şi o va lua de la capăt, dar n-a făcut-o niciodată. Viaţa ei, pur şi simplu, s-a oprit la moartea tatălui meu. O iubesc foarte mult, dar nu mai pot continua să fiu nefericită din cauza ei.

— Îmi pare rău, spuse doamna Renwick. Dar mă tem că despărţirea finală vine pentru toţi. Acum am şaizeci de ani, iar soţul meu, şaptezeci şi cinci. Ar fi o nebunie să pretind că mai avem mulţi ani de trăit şi după toate probabilităţile voi rămâne singură. Dar voi avea amintiri minunate şi faptul că voi fi singură nu mă sperie niciodată. În definitiv, rămân eu însămi. Şi am fost întotdeauna. Îl ador pe Arnold, dar nu mi-am dorit niciodată să fiu cu el tot timpul. De aceea stau aici acum, şi nu târându-mi picioarele spre centrul terenului, torturându-mă şi urmărindu-l când pierde toate loviturile.

— N-ai jucat niciodată golf?

— Dumnezeule, nu! N-am fost niciodată bună la jocuri. Dar sunt norocoasă pentru că atunci când eram copil, am învăţat să cânt la pian. N-am fost niciodată foarte bună. Nu atât de bună ca să devin profesionistă. Cel mai mult am cântat pentru mine. A fost ceva personal. De timpul meu dispun cum vreau. Această activitate m-a susţinut toată viaţa şi continuă să o facă, orice se întâmplă. Am fost norocoasă. Dar mai sunt şi alte lucruri. Am o prietenă care nu a avut niciun talent deosebit, dar iese în fiecare după-amiază cu câinele ei la plimbare. Se plimbă pe soare sau pe ploaie timp de o oră. Nu îngăduie nimănui să o însoţească niciodată. Mă linişteşte spunând că acest obicei i-a menţinut echilibrul.

Eleanor spuse:

— Dacă aş înţelege aş putea fi aşa şi nu ca mama mea…

Doamna Renwick o măsură cu privirea.

— Doreşti să te măriţi cu acest tânăr?

După scurt timp, Eleanor încuviinţă.

— Atunci căsătorește-te cu el! Ești prea inteligentă ca să te lași copleșită de orice bărbat, ca să nu mai vorbim de creatura aceea chipeșă care, evident, te adoră. Se aplecă înainte și își așeză mâna peste mâna lui Eleanor.

Dar nu uita să ai o lume doar a ta! O independență a spiritului. Te va respecta pentru asta, îți va mulțumi pentru asta și va face viața voastră împreună mult mai interesantă și mai plăcută.

— Ca viața voastră, spuse Eleanor.

— Tu nu știi nimic despre viața mea.

— Sunteți căsătorită de patruzeci de ani și încă râdeți cu soțul dumneavoastră.

— Asta dorești? întrebă doamna Renwick.

— Da, răspunse Eleanor după puțin timp.

— Atunci de ce nu o faci? Apucă viața cu amândouă mâinile. Cred că îl văd pe Tony al tău, chiar la capătul terenului. De ce nu mergi să-l întâmpini?

Eleanor văzu cele două siluete îndepărtate înaintând – una dintre ele, neîndoios, Tony. Un freamăt absurd îi puse stăpânire pe inimă.

— Poate o voi face, spuse ea.

Se ridică, apoi ezită, se întoarse spre doamna Renwick, se aplecă și o sărută pe obraz.

— Vă mulțumesc, spuse ea.

Coborî treptele pavilionului, traversă porțiunea cu pietriș și apoi trecu pe gazonul moale. În depărtare, Tony o văzu și îi făcu semn cu mana. Ea îi răspunse și apoi începu să alerge, de parcă, chiar dacă urmau să-și petreacă restul vieții împreună, nu mai exista nicio singură secundă care să fie irosită.

O plimbare în zăpadă

În întuneric, pe jumătate adormită, Antonia se crezu în apartamentul din Londra. Dar brusc deveni conştientă. Niciun zgomot de trafic, nicio lumină slabă care să se prelingă printre perdelele care nu fuseseră niciodată aranjate aşa cum se cuvine, niciun foşnet de pilotă pe lângă urechi. În schimb, întuneric, tăcere şi foarte frig. Cearşafuri din in, extrem de apretate. Miros de lavandă. Şi faptul că era o sâmbătă dimineaţă, la sfârşitul lunii ianuarie şi nu se afla la Londra, ci acasă, la ţară, în week-end.

— Scumpo, cerul să te binecuvânteze!

Doamna Ramsay adora venirea Antoniei acasă.

— Dar nu va fi îngrozitor de mohorât? Nimic nu funcţionează iar vremea este îngrozitoare. Rafale teribile şi groaznic de frig. Sunt sigură că vine zăpada.

— N-are importanţă.

Fără David nimic nu avea importanţă. Ştia doar că perspectiva unui week-end, singură la Londra, era insuportabilă.

— Voi lua trenul dacă tata crede că mă poate întâmpina la gară.

— Bineînţeles că o va face… la ora obişnuită. Acum alerg sus să-ţi fac patul.

Doamna Ramsay a avut dreptate în privinţa vremii. Zăpada începu să cadă când trenul pleca din Gara Paddington. Până a ajuns la Cheltenham calea ferată se afla sub zăpadă, iar tatăl Antoniei, venit să o întâmpine, purta cizmele de cauciuc şi haina foarte veche din tweed, căptuşită cu iepure, care aparţinuse odată bunicului său şi pe care o purta doar pe vreme rea.

Drumul spre casă a fost periculos, cu şleauri îngheţate şi derapări greu de evitat, dar l-au parcurs cu bine şi în timp util, puţin mai înainte ca totul să fie cufundat în întuneric şi mai ales înainte de a sosi ora cinei. Tatăl Antoniei, care aprinsese lumânările, telefonase autorităţilor şi i se spusese că un cablu principal a căzut, dar mecanicii încercau, în clipa aceea, să găsească defecţiunea. Şi astfel, şi-au petrecut seara lângă lumina focului şi a lumânărilor, războindu-se cu reviste rebusiste şi recunoscători aragazului care susura consolator, îngăduindu-le să fiarbă ceainice pentru sticlele cu apă fierbinte şi să-şi

pregătească băuturi calde pentru ora de culcare.

Şi acum, a doua zi dimineaţă… acelaşi întuneric, aceeaşi tăcere şi acelaşi frig. Antonia întinse o mână rece şi încercă să aprindă lampa de lângă ea, dar nu se întâmplă nimic. Singura alternativă era să se ridice, să bâjbâie după chibrituri şi să aprindă capătul de lumânare pe care-l văzuse lângă pat. Fu uimitor să vadă, prin lumina ei slabă, că era trecut de ora nouă. Abia îndrăznind, a împins învelitorile şi a ieşit în frigul de gheaţă. Trăgând draperiile, privi albul zăpezii, arborii negri gravaţi în semiîntuneric fără nicio pâlpâire de lumină solară. Un iepure îşi croise drum peste pajişte lăsând un şir de urme de picioare ca împunsăturile unei maşini de cusut.

Tremurând, Antonia îşi trase pe ea cele mai călduroase veşminte pe care le găsi, îşi perie părul la lumina lumânării, se spălă pe dinţi şi coborî la parter.

Casa părea pustie. Liniştea nu era tulburată de niciun zgomot. Nici maşina de spălat rufe, nici maşina de spălat vase, nici aspiratorul, nici maşina de lustruit podeaua. Dar cineva aprinsese, în căminul din hol un foc de cărbuni, care licărea în chip de bun venit şi mirosea plăcut.

Căutând tovărăşie, Antonia îşi făcu drum spre bucătărie, unde descoperi un pic de căldură şi pe mama ei, stând la masa pe care răspândise ziare şi pregătindu-se să-şi asume sarcina plicticoasă de a jumuli o pereche de fazani. Când Antonia apăru pe uşă, ea îşi ridică privirea, o femeie mică şi subţirică cu un ghemotoc de păr creţ, sur.

— Scumpo! Nu este îngrozitor? Dar n-avem nicio putere. Ai dormit bine?

— De abia m-am trezit. Este aşa de întuneric şi atâta linişte. Ca la Polul Nord. Crezi că mă voi întoarce vreodată la Londra?

— Dar, bineînţeles, va fi foarte bine. Am ascultat buletinul meteo şi ce a fost mai rău se pare că a trecut. Pregăteşte-ţi ceva pentru micul dejun…

— Voi lua nişte cafea…

Îşi turnă ceşcuţa plină din cana aflată în spatele sobei.

— Ar trebui să iei un mic dejun cum se cuvine pe o vreme ca asta. Eşti sigură că mănânci suficient? Eşti îngrozitor de slabă.

— Asta-i viaţa în Londra. Nu-i nevoie să te agiţi aşa cum fac

mamele de obicei.

Deschise frigiderul în căutarea laptelui şi i se păru ciudat că nu era lumină.

— Unde sunt ceilalţi?

— Doamna Hawkins este înzăpezită. M-a sunat cam acum o oră. Nici nu-şi poate scoate bicicleta din magazie. I-am spus să nu-şi bată capul să vină, pentru că, fără curent, nu are prea multe de făcut.

— Dar tata?

— A plecat la fermă să aducă lapte şi ouă. A trebuit să plece pe jos pentru că furtuna de ieri a doborât fagii de la familia Dixon şi drumul a fost blocat. La Londra bătea vântul?

— Da, dar în Londra este oarecum altfel. Doar un frig pătrunzător, gunoaie şi tot felul de fleacuri luate de vânt. Să nu te gândeşti la copaci doborâţi.

Se aşeză la masă şi o urmări pe mama ei, activă şi îndemânatică. Pene uşoare, maro şi gri zburau prin aer.

— De ce jumuleşti fazanii? Credeam că tata face întotdeauna treaba asta pentru tine.

— Aşa este, dar îi vom pregăti pentru cină, diseară şi după ce a plecat şi am spălat vasele de la micul dejun, pur şi simplu, n-am găsit altceva de făcut. Fără curent electric, vreau să spun. În final, m-am hotărât ori jumulesc fazanii, ori curăţ argintăria, şi pentru că nu-mi face nicio plăcere să curăţ argintăria, am optat pentru fazani.

Antonia puse jos ceşcuţa şi se întinse după un fazan.

— Te voi ajuta.

Pasărea era rece şi rigidă, penele de pe pieptul bine hrănit, dese şi moi, iar cele de la gât, albastre ca ochii fazanului, strălucitoare ca bijuteriile, acum desfăcute ca un evantai.

— Întotdeauna mă simt vinovată, smulgând bucăţele dintr-o creatură aşa frumoasă.

— Ştiu. Şi eu la fel. De aceea, tatăl tău face lucrul ăsta pentru mine. Şi totuşi există ceva consolator când jumuleşti păsările. Te gândeşti la generaţiile de femei de la ţară, făcând lucrul acesta, stând în bucătăriile lor şi discutând cu fiicele lor. Probabil păstrând toate penele pentru perne şi pilote. Oricum, nu trebuie să fim sentimentale. Bietele păsări simt deja moarte şi nu trebuie să te gândeşti decât la

delicioasa friptură de la cină. Am invitat familia Dixon şi pe Tom să vină la cină.

Se întinse după o pungă mare pentru gunoi şi îndesă penele.

— Mă gândeam, continuă ea voit indiferentă, că şi Da vid ar putea fi aici.

Da vid. Doamna Ramsay era o femeie inteligentă, iar Antonia îşi dădu seama că această sondare uşoară era o încercare de invitaţie la confidenţe. Dar, într-un fel, Antonia nu era în stare să discute despre David. Venise acasă în acest week-end pentru că era singură şi grozav de nefericită, şi nu era capabilă să abordeze acest subiect.

Motivul pentru care numele lui David se ivise atât de uşor în conversaţie, era că David şi Tom Dixon erau fraţi, iar familiile erau prietene şi vecini de-o viaţă cu familia Ramsay. Domnul Dixon se ocupa de fermă, iar domnul Ramsay lucra la banca locală, şi când aveau posibilitate jucau golf împreună iar uneori evadau timp de o săptămână la pescuit. Doamna Ramsay şi doamna Dixon erau la fel de apropiate, partizane ferme ale Institutului Rural al Femeilor şi membre ale aceluiaşi mic club de bridge. Tom, fratele mai mare, lucra acum cu tatăl său. Antonia îl considerase mereu foarte matur şi izolat, genul de persoană responsabilă, util pentru repararea bicicletelor şi construirea plutelor, dar niciodată un prieten apropiat. Nu ca David. David şi Antonia au fost inseparabili, între ei fiind doar doi ani diferenţă.

Ca frate şi soră, spuneau toţi, dar fusese mai mult decât asta. Nu existase niciodată nimeni, decât David, pentru Antonia. Au mers la şcoală, apoi la colegiu, dar drumurile s-au despărţit şi viaţa a căpătat valenţe noi. Ar fi fost firesc ca ataşamentul lor, unul pentru, celălalt, să se maturizeze într-o simplă prietenie, dar, într-un fel, s-a întâmplat contrariul. Despărţirea a făcut doar să aprindă afecţiunea lor, astfel că orice întâlnire şi orice împăcare au devenit mai convingătoare şi mai emoţionante ca înainte. Pentru Antonia, ceilalţi băieţi, şi apoi ceilalţi bărbaţi, n-au avut niciodată şanse mari pentru că, în comparaţie cu David, păreau plictisitori, sau de rând, sau prea insistenţi încât rămânea dezgustată.

David era partenerul ideal. O făcea să râdă. Cu David putea discuta despre orice pentru că toate lucrurile importante din viaţa ei le

împărţise cu el, şi dacă nu fusese aşa, oricum el afla totul.

Şi el era cel mai arătos bărbat pe care-l cunoştea; se transformase dintr-un băiat drăguţ într-un adult atrăgător fără să parcurgă obişnuitele etape stânjenitoare. Totul a fost simplu pentru David. Să-şi facă prieteni, să joace jocuri, să treacă examenele, să reuşească la universitate, să-şi găsească o slujbă.

— Vin la Londra, îi spusese el.

Antonia se afla deja acolo de un an, lucrând pentru proprietarul unei librării, în Walton Street şi împărţind un apartament cu o veche prietenă de şcoală.

— David, este minunat!

— Mi-am găsit o slujbă în Sandberg Harpers.

Fusese îngrozită că va pleca în străinătate, sau în nordul Scoţiei, sau undeva departe unde nu-l va mai putea vedea niciodată. Acum puteau să facă lucrurile împreună. Îşi imagina cina luată în restaurante italieneşti, excursii în josul fluviului, o vizită la Galeria Tate într-o după-amiază rece, strălucitoare de iarnă.

— Ai găsit unde să locuieşti?

— Intenţionez să mă mut cu Nigel Crawston care stă în casa mamei sale din Pelham Crescent. Spune că îmi poate oferi mansarda.

Antonia nu-l întâlnise niciodată pe Nigel Crescent, dar când făcu prima vizită apărură şi primele semne de stinghereală pentru că Nigel era un bărbat tânăr mult prea rafinat iar casa era frumoasă, depăşind mult stilul apartamentului neînsemnat al Antonei. Era o casă decentă, mare, adăpostind lucruri frumoase, iar mansarda lui David se dovedi a fi un apartament de sine stătător cu o baie care semăna cu o reclamă pentru instalaţiile de înaltă calitate.

Ca şi cum toate astea n-ar fi fost suficiente, Nigel avea o soră. Se numea Samantha şi folosea casa ca un fel de pied-a-terre între ieşiri la schi în Elveţia sau întâlniri cu prieteni pe vreun iaht din Mediterana. Familia Crawston era genul acesta de oameni. Uneori, când Samantha se afla în Londra, îşi lua vreo slujbă care să nu o solicite, doar să-şi ocupe timpul, căci păreau să nu existe probleme legate de necesitatea de a-şi câştiga existenţa. Şi era aproape insuportabil de fermecătoare, subţire ca o mlădiţă, cu părul blond, lung şi drept, care nu arăta niciodată altfel, decât ireproşabil.

Antonia îşi dădu toată silinţa, dar găsi familia Crawston greu de acceptat. O dată, au ieşit împreună la cină, la un restaurant atât de scump încât ea abia a reuşit să suporte ca David să plătească jumătate din notă.

După aceasta, ea spusese:

— Nu mă poţi invita în asemenea locuri. Cred că ai cheltuit salariul pe o săptămână pentru o astfel de masă.

— Ce te nemulţumeşte? o întrebă el supărat.

Nu-i vorbise niciodată în felul acesta şi Antonia se simţi de parcă fusese pălmuită.

— Este doar… doar o risipă.

— O risipă de ce?

— Păi… de bani.

— Modul în care îmi cheltui banii, mă priveşte. Părerea ta nu mă interesează.

— Dar…

— Să nu te mai amesteci niciodată.

A fost prima lor ceartă adevărată. În noaptea aceea a plâns în somn, urându-se pentru că fusese aşa proastă. A doua zi, l-a sunat la birou să-şi ceară scuze, dar fata de la centrală i-a spus că nu era disponibil, iar Antonia şi-a pierdut curajul şi David o sună abia după cinci zile.

S-au împăcat şi Antonia şi-a spus că totul era cum fusese întotdeauna, dar în adâncul sufletului ei, ştia că nu era aşa. La Crăciun s-au întors la Gloucestershire cu maşina lui David, cu bancheta din spate plină cu daruri pentru familiile lor. Dar chiar şi Crăciunul a adus problemele lui. Vacanţa, în mod tradiţional, este momentul logodnei şi, pentru prima oară, Antonia simţi că prietenii şi familia se aşteptau la un fel de anunţ. Una sau două doamne sfioase, soţia vicarului şi doamna Trumper de la Primărie, au mers chiar atât de departe încât au făcut o aluzie sau două, camuflate cu greu, dar evidente. Foarte sensibilă, Antonia a fost sigură că ochii lor ca mărgelele, au alunecat pe mâna ei stângă, de parcă se aşteptau să zărească un inel enorm cu diamant.

A fost îngrozitor. În zilele de odinioară, ea s-ar fi bizuit pe David şi ar fi râs împreună de treaba asta, dar acum, într-un fel sau altul,

lucrul acesta era imposibil.

A fost salvată din această situaţie, oricât de ciudat s-ar părea, de nimeni altul decât Tom. Tom, procedând cu totul uimitor, se hotărî să dea o petrecere în hambar. Era în Noaptea Darurilor, când a închiriat o discotecă şi i-a invitat pe toţi tinerii din vecinătate. Dansul şi distracţiile au ţinut până la cinci dimineaţa şi au făcut atâta agitaţie încât lumea a încetat să mai facă speculaţii despre Antonia şi David, ca să discute, în schimb, despre petrecere. În această situaţie, lucrurile au devenit mai simple, iar la sfârşitul vacanţei, ea şi David s-au întors la Londra împreună.

Nimic nu se schimbase; nimic nu fusese stabilit, nimic nu fusese discutat, dar ea nici nu dorea altfel. Pur şi simplu, nu dorea să-l piardă. Fusese parte din viaţa ei atâta vreme, încât să-l piardă, însemna să piardă o parte din sine, iar perspectiva o umplea de atâta dezolare, încât nu suporta nici măcar să-şi imagineze. În mod ruşinos, spera că acest lucru nu se va întâmpla niciodată.

Dar David a fost mai puternic decât ea. Într-o seară, curând după Crăciun, a anunţat-o că va lua cina în apartamentul ei. Colega de apartament a Antoniei plecă în grabă, plină de tact, iar Antonia pregăti spaghetti bologneze şi cumpără o sticlă de vin. Când sună soneria, alergă pe scări să-i deschidă, dar, îndată ce observă expresia de pe faţa lui distinsă, toate aşteptările şi speranţele nefondate se risipiră, iar ea îşi dădu seama că intenţiona să-i spună ceva îngrozitor.

David.

„Mă gândeam că şi Da vid ar putea fi aici."

Antonia începu să smulgă penele de pe pieptul fazanului.

— Nu… a rămas la Londra în acest week-end.

— O, bine! rosti mama ei, calmă. Poate că n-am fi avut suficiente provizii pentru toţi, continuă ea zâmbind. Ştii, continuă ea, situaţia aceasta, fără electricitate, obligaţi să ne descurcăm cu forţe proprii, îmi aminteşte foarte mult de timpurile când eram copil. Stăteam aici, legănându-mă în amintiri, atât de vii şi de limpezi.

Doamna Ramsay fusese crescută într-o familie cu cinci copii, într-o zonă îndepărtată din Ţara Galilor. Mama ei, bunica Antoniei, locuia încă acolo, independentă şi în putere; creştea găini, conserva

fructe, săpa grădina de legume şi când era obligată de întuneric sau de vremea nefavorabilă, rămânea în casă, împletind pulovere mari, cu torsade, pentru toţi nepoţii ei. Să stai cu ea, fusese întotdeauna o desfătare şi ceva care aducea cu o aventură. Nu ştiai niciodată ce urma să se întâmple, iar bătrâna doamnă transmisese mult din entuziasmul şi energia ei fiicei sale, mama Antoniei.

— Povesteşte-mi! zise Antonia în parte pentru că dorea să asculte, dar mai ales pentru că spera să încheie subiectul Da vid.

Doamna Ramsay îşi scutură capul.

— O, nu ştiu. Doar să fii fără niciun aparat sau dispozitiv care să-ţi uşureze munca. Mirosul de cărbune şi aerul rece din dormitoare. Aveam o maşină de gătit în bucătărie, unde încălzeam apa pentru baie; spălatul rufelor se făcea o dată pe săptămână, într-un boiler uriaş, în oficiu. Noi toţi obişnuiam să dăm o mână de ajutor prinzând în cârlige şiruri de cearşafuri şi apoi, când erau uscate, rânduindu-ne la călcat. Iar iarna, era atât de frig că obişnuiam toţi să ne îmbrăcăm în debaraua încălzită pentru că era singurul loc ceva mai cald.

— Dar bunica are acum instalaţie electrică.

— Da, dar a durat mult până să ajungă în sat. Strada principală era luminată de lămpi, dar, de îndată ce treceai de ultima casă, asta era totul. Aveam o prietenă admirabilă, fiica vicarului, şi dacă luam ceaiul cu ea, întotdeauna trebuia să merg acasă singură. De cele mai multe ori, acest lucru nu avea importanţă, dar uneori era întuneric, vânt şi umezeală, şi atunci obişnuiam să-mi imaginez tot soiul de năluci şi până când ajungeam acasă alergam de parcă mă urmăreau nişte monştrii. Mama ştia că îmi era frică, dar spunea că trebuie să învăţ să am încredere în mine. Şi când mă plângeam de năluci şi de monştrii, îmi spunea că trebuie să merg încet şi să privesc în sus spre arbori şi spre imensitatea cerului. Atunci, spunea ea, aş înţelege cât de mică eram şi cât de fără sens şi neînsemnate îmi erau micile mele temeri. Şi lucrul ciudat a fost că acest îndemn a dat roade.

În timp ce vorbea se concentrase la ceea ce făcea, dar acum îşi înălţase privirea peste masa cu resturi de pene şi întâlnind privirea Antoniei spuse:

— Şi încă mai fac lucrul acesta. Dacă mă simt jalnic sau sunt îngrijorată, ies din casă şi merg undeva, într-un loc liniştit şi fără

zgomot şi privesc în sus spre arbori şi cer. Şi în scurt timp, lucrurile merg mai bine. Bănuiesc că este o problemă de menţinere a principiilor. De păstrare a simţului măsurii.

Simţul măsurii. Antonia şi-a dat seama că mama ei înţelesese că exista ceva îngrozitor de rău între ea şi Da vid. A înţeles şi nu-i oferea niciun fel de consolare. Doar sfaturi. Să înfrunte nălucile singurătăţii, monştrii geloziei şi ofensa. Să fie încrezătoare în sine. Dar sa nu fugă. Până după-amiază, curentul electric nu fusese repus în funcţiune încă. După ce spălă vasele de la masa de prânz, Antonia îşi trase cizmele şi luă haina din piele de oaie, şi îl convinse pe bătrânul spaniei al tatălui ei să iasă la o plimbare. Câinele, fiind pus la încercare, se lăsă greu convins să părăsească căldura, dar odată ieşit afară, îşi uită îndoielile şi se comportă ca orice căţeluş, ţopăind prin zăpadă şi adulmecând miros de iepure.

Zăpada era adâncă, cerul jos şi cenuşiu ca întotdeauna; atmosfera liniştită, ţinutul acoperit şi tăcut. Antonia merse pe urma care urca dealul din spatele casei. Când şi când, se ridica zgomot de aripi în aerul liniştit când un fazan, tulburat, ţipa de avertizare, se ridica şi pleca printre copaci. În timp ce urca, încetă să mai simtă frigul şi, până să ajungă în vârful dealului, i se făcuse cald de-a binelea. Curăţă zăpada de pe un ciot de copac, unde se aşeză privind întinderea splendidă a peisajului atât de familiar.

Valea şerpuia departe între dealuri. Privi câmpurile albe, arborii goi, râul de argint. Departe mai jos, satul, întunecat de pana de curent, se afla aşezat grămadă în jurul unei străzi; din hornuri, fumul se ridica drept în aerul încremenit. Liniştea era nesfârşită, întreruptă când şi când de tânguirea unui ferăstrău cu lanţ care spinteca tăcerea de cristal. Probabil că, Tom Dixton cu unul dintre muncitorii de la fermă se ocupau de fagii căzuţi.

Dealul cobora uşor către pădure. Pe acest deal, ea şi David s-au dat cu sania când erau copii; în pădure, într-o vară, au construit o tabără şi au copt cartofi în cenuşa de la foc. Acolo, unde râul şerpuia spre pământul familiei Dixton au pescuit păstrăvi şi, într-o zi călduroasă, au făcut baie în adâncimile limpezi. Se părea că toată această lume miniaturală era tulburată de amintirile legate de Da vid.

David. Îşi aminti ultima seară.

— Spui că nu doreşti să mă mai vezi, rostise ea, în cele din urmă, mânioasă şi ofensată.

— O, Antonia. Sunt corect. Fără intenţia de a te jigni. Nu pot continua să mă prefac. Nu pot să te mint. Nu putem continua în felul acesta. Nu este corect pentru niciunul din noi şi nici pentru familiile noastre.

— Bănuiesc că eşti îndrăgostit de Samantha.

— Nu sunt îndrăgostit de nimeni. Nu doresc să mă oblig. Am douăzeci şi doi de ani iar tu douăzeci. Hai să învăţăm să trăim unul fără celălalt şi să fim noi înşine.

— Eu sunt.

— Nu, nu eşti. Tu eşti parte din mine. Într-un fel sau altul, eşti cu totul prinsă în mreje de mine. Este un lucru bun, dar şi rău, pentru că niciodată, niciunul dintre noi nu a fost liber.

Liber. A spus liber, dar pentru Antonia, însemna să fii singur. Pe de altă parte, după cum spusese mama ei, nu vei putea avea încredere în tine până nu vei învăţa să trăieşti cu tine însăţi. Îşi dădu capul pe spate şi îşi înălţă privirea printre ramurile negre, hibernale spre cerul cenuşiu şi trist.

Rămâi credincios celor pe care-i iubeşti, îngăduindu-le, cu delicateţe, să plece. Cu mult timp în urmă, cineva îi spusese lucrul acesta – sau îl citise undeva. Sursa înţelepciunii a fost uitată, dar cuvintele, ivite pe neaşteptate, de nicăieri, au ieşit la lumină. Dacă l-ar iubi pe David îndeajuns ca să-i îngăduie să plece, atunci nu l-ar pierde niciodată cu totul. Şi deja avusese aşa de mult din el… însemna lăcomie să tânjească după mai mult.

Mai mult decât atât – şi aceasta a fost o revelaţie surprinzătoare şi şocantă – ea nu dorea să se căsătorească mai mult decât dorea el. Ea nu dorea să se logodească, să se aşeze la casa ei pentru totdeauna. Lumea se afla răspândită departe, dincolo de această vale; dincolo de Londra, dincolo de limitele propriei sale imaginaţii. În acele locuri, era aşteptată de oameni pe care nu-i întâlnise încă şi de lucruri pe care nu le făcuse încă. Da vid ştiuse asta. Asta încercase să-i spună.

Simţul măsurii. Valori relative. Odată ce găseşti răspunsul la acestea, lucrurile nu mai par aşa de sumbre. De fapt, nişte posibilităţi interesante începuseră să se arate. Poate lucra de prea mult timp la

librărie. Poate era momentul să acţioneze – să plece în străinătate, chiar. Ar putea fi bucătăreasă pe un iaht mediteranean sau ar putea avea grijă de un copil parizian şi să înveţe să vorbească franceza bine, sau…

Un nas rece îi adulmecă mâna. Privi în jos, unde bătrânul câine se holba tânguios spre ea, spunându-i, cu ochii lui mari, căprui că se săturase să stea acolo în zăpadă şi că dorea să-şi continue plimbarea, să mai urmărească nişte iepuri. Antonia îşi dădu seama că şi ei i se făcuse frig. Se ridică de pe ciot şi porniră spre casă, nu pe acelaşi drum, ci peste câmpul cu zăpadă adâncă, spre pădure. După puţin timp, ea începu să alerge, nu doar pentru că îi era frig, ci cu un fel de bună dispoziţie, proprie copilăriei.

Intră în pădure şi apoi pe poteca care ducea printre copaci spre ferma familiei Dixon. Ajunse chiar la locul defrişat unde căzuse fagul. Trunchiul enorm fusese deja tăiat în lungime de ferăstrău şi drumul era liber, dar dezastrul se vedea în jur şi în aer plutea mirosul de lemn proaspăt tăiat şi aroma fumului de la un foc care ardea înăbuşit. Nu era nimeni prin preajmă dar, cum stătea acolo, jelind moartea unui arbore nobil, auzi un tractor care cobora pe drum de la fermă şi în clipa următoare apăru la cotitura uliţei cu Tom la volan. Când ajunse la locul defrişat, opri motorul şi coborî din cabină. Purta pantaloni groşi din bumbac, un pulover vechi şi o vestă lungă şi groasă, dar, în ciuda frigului, era cu capul descoperit.

— Antonia!

— Bună, Tom.

— Ce faci aici?

— Am ieşit să mă plimb. Am auzit ferăstrăul.

— Am lucrat aici aproape toată după-amiaza.

Era mai mare decât David, dar nu la fel de înalt, nici la fel de drăguţ. Faţa lui asprită de vânturi şi ploi nu zâmbea prea des, dar această seriozitate era dezminţită de ochii lui deschişi la culoare şi veseli care păreau mereu gata să râdă.

— Am scăpat de ce era cel mai rău, spuse el îndreptându-se spre focul care ardea mocnit ca să lovească cu piciorul cenuşa stinsă. Cel puţin nu o să ne mai facem griji pentru lemn de foc o lună sau două. Dar cum stau lucrurile?

— Foarte bine.

El îşi înălţă privirea şi, peste flăcările mici şi adierea plăcută de fum, ochii lor se întâlniră.

— Ce face David?

— Foarte bine şi el.

— Nu a venit cu tine?

— Nu, a rămas la Londra.

Îşi îngropă mâinile adânc în buzunarele hainei din piele de oaie şi spuse ceea ce nu reuşise să-i spună mamei ei.

— Urmează să plece la schi săptămâna viitoare cu familia Crawston. Ştiai asta?

— Cred că mama mi-a spus ceva.

— Au închiriat o vilă la Val d'Isere. L-au invitat să meargă cu ei.

— Pe tine nu te-au invitat?

— Nu. Nigel Crawston are o prietenă.

— Samantha Crawston este prietena lui David acum?

Antonia întâlni privirea lui fermă.

— Da. Pentru moment, răspunse ea.

Tom se aplecă, luă o ramură şi o aruncă în foc.

— Te deranjează lucrul acesta? o întrebă el.

— M-a deranjat, dar acum lucrurile stau altfel.

— Când s-au întâmplat toate astea?

— Se întâmplă de câtva timp, doar că n-am vrut să o recunosc.

— Eşti nefericită?

— Am fost. Dar nu pentru mult timp. David spune că trebuie să ne trăim propriile vieţi. Şi are dreptate. Am fost prea apropiaţi, de prea multă vreme.

— Te-ai simţit jignită?

— Puţin, recunoscu ea. Dar eu nu dispun de David. Eu nu-l stăpânesc.

Tom rămase tăcut o vreme. Apoi, remarcă:

— Asta-i o constatare destul de matură.

— Dar este adevărat, nu-i aşa, Tom? Şi, cel puţin, acum ştim unde ne aflăm. Nu doar David cu mine, ci noi toţi.

— Ştiu ce vrei să spui. Cu siguranţă, lucrurile devin mai simple.

El aruncă alt braţ de ramuri peste flăcări şi zăpada se topi

sfârâind.

— A existat la Crăciun, fără îndoială, o anume speranţă că voi doi veţi face un anunţ referitor la intenţia de a vă căsători.

Antonia fu surprinsă.

— Ai simţit şi tu asta? Credeam că am fost singura. Mi-am spus că dramatizez.

— Chiar mama mea, care este o femeie cu multă înţelepciune, a luat-o razna şi a început să facă aluzii la logodne de Crăciun şi nunţi în iunie.

— A fost îngrozitor.

— Bănuiesc că a fost îngrozitor, confirmă el zâmbind. Mi-a părut tare rău pentru tine.

Urmărindu-l, Antoniei îi veni pe neaşteptate un gând.

— De asta… ai dat tu petrecerea?

— Păi, orice era mai bun decât să se afle toţi în preajmă făcând supoziţii. Aşteptând ca tu şi David să apăreţi plini de voi, cu ochii vioi, şireţi, spunând „Ascultaţi vestea cea mare! Avem un anunţ de făcut!"

Rostise totul cu o voce caraghioasă, iar Antonia începu să râdă plină de afecţiune recunoscătoare.

— O, Tom, eşti minunat. Realmente ai distras atenţia. Mi-ai salvat viaţa.

— Păi, nu ştiu. Ţi-am reparat biciclete şi ţi-am construit case în copac mult timp. Am considerat că era timpul să fac ceva ingenios.

— N-ai fost niciodată altfel decât ingenios şi plin de bunăvoinţă. Nu sunt în stare să-ţi mulţumesc îndeajuns.

— Nu trebuie să-mi mulţumeşti, spuse el continuând să lucreze. Am reuşit să rezolv aici înainte de a se întuneca.

Ea îşi aminti ceva.

— Eşti invitat la cină diseară. Ştiai?

— Da?

— Păi, eu aşa ştiu. Trebuie să vii. Am jumulit fazanii toată dimineaţa şi dacă nu vei fi acolo să-i mănânci, voi avea impresia că tot efortul a fost în zadar.

— În cazul acesta, spuse Tom, voi fi acolo.

Mai rămase cu el puţin să-l ajute şi apoi, când după-amiaza

mijlocului de iarnă se furişă în crepuscul, îl părăsi şi porni spre casă. Mergând, îşi dădu seama că atmosfera se îmblânzise şi un vânt plăcut, dinspre vest, fremăta printre arbori. Ramurile care fuseseră îngheţate în zăpadă începuseră să picure. Pe deasupra, norii se ramificau dezvăluind licăriri pe un cer palid de seară, de culoare albastră. Când trecu de poarta care se afla la capătul potecii familiei Dixon, îşi înălţă privirea spre deal către casă şi văzu luminile strălucind la ferestrele fără perdele.

Deci lucrurile se îndreptau. Pana de curent se terminase. Şi existenţa fără Da vid nu urma să fie ceva imposibil, la urma urmei. Hotărî ca atunci când va ajunge acasă îi va telefona ca să-i spună acest lucru, ca să-l liniştească şi să-i îngăduie să-şi facă planuri pentru Val d'Isere fără ca vinovăţia să-l împovăreze.

Dezgheţul începuse. Mâine s-ar putea să fie o zi minunată.

Iar Tom venea la cină.

Verişoara Dorothy

Mary Burn se trezi devreme în camera ei cochetă, pictată cu flori. Deşi soarele strălucea şi păsările cântau, neliniştea că se refugiase în pat nu dispăruse.

Se întoarse şi închise ochii, dorind ca Harry să se afle acolo, să spună „Este în regulă. Voi avea eu grijă." Dar el murise cu cinci ani în urmă şi acum, fiica lor Vicky urma să se mărite într-o săptămână, iar rochia de mireasă nu exista.

Harry ar fi ştiut ce să facă. Prin plecarea lui, Mary pierduse nu numai un iubit şi cel mai scump prieten, ci şi un soţ destoinic şi binevoitor care se ocupa de orice problemă.

Mary, mulţumită să se ocupe de sarcinile zilnice ale casei, grădinii şi ale unui copil mic, fusese încântată să-i dea voie. Organizarea, fu nevoită să recunoască pentru prima oară, nu a fost punctul ei forte. Ea a fost inutilă pentru comitete şi adeseori uita când era duminica ei pentru pregătirea florilor la biserică. Harry a fost cel care aranja vacanţele, comanda cărbune, intervieva directoarele de şcoală, punea benzină în maşini şi, când clanţele de la uşă cădeau, le înşuruba la loc.

La fel de bine, aborda şi problema lui Vicky. Ca fetiţă, fusese iubitoare şi prietenoasă, o parteneră încântătoare, dispusă să facă haine pentru păpuşi, să coacă turtă dulce şi să-şi sape peticul ei de grădină. Dar în jurul vârstei de doisprezece ani, se schimbase. Peste noapte, se părea, nu a mai fost fetiţa ascultătoare şi sensibilă, ci o adolescentă ţâfnoasă, dificilă şi încăpăţânată. Şi totul, de la pantofii de calitate proastă până la notele rele primite pentru teme, era din vina mamei sale.

Mary a rămas nedumerită de această metamorfoză.

— Ce naiba se întâmplă cu ea? îi şoptise furioasă lui Harry, după o dispută aprinsă cu Vicky, terminată cu o uşă trântită. Nu cred că mă mai acceptă deloc.

— Se maturizează, afirmându-se. Va trece, nu-ţi face griji.

— De unde ştii? N-ai avut niciodată o soră. O ai doar pe verişoara Dorothy.

— Acum nu te lua de ea.

În măsura în care ar fi putut exista un măr al discordiei între ei, acesta era Dorothy, verişoara lui Harry. Era cu zece ani mai mare decât Mary şi, în orice privinţă, de o superioritate covârşitoare. Necăsătorită, făcuse carieră în Serviciul Guvernamental, ataşată câţiva ani la Ministerul Afacerilor Externe. Vorbea trei limbi străine şi lucrase pentru Subsecretarul de stat, cu care fusese permanent trimisă în străinătate pentru misiuni importante. Când nu se afla la Geneva, nici în Bruxelles, sau cutreierând coridoarele puterii la Guvern, trăia într-un apartament de serviciu în Knightsbridge. Mary nu o văzuse niciodată arătând altfel decât ireproşabil. Întotdeauna purta pantofi foarte scumpi şi avea o geantă din piele, de mărimea unei mape, umflată, în mod sigur, cu secrete de stat, extrem de importante.

— Nu mă iau de ea. Doar că nu mi-o pot imagina pe Dorothy o adolescentă incomodă, îndrăgostindu-se sau suferind de vreun fel de emoţie. Trebuie să recunoşti, Harry, că inspiră frică.

— Da, posibil, dar nu vă întâlniţi prea des.

— Nu. Dar este verişoara ta. Ar fi frumos să fim prietene.

Vicky avea şaptesprezece ani când Harry a murit. La acea vreme era de aşteptat ca rivalitatea dintre mamă şi fiică să se fi stins, dar, de

fapt, doar mocnea, era acolo, gata să se aprindă. În momente în care ar fi trebuit să se consoleze una pe cealaltă, ele nu găseau altceva de făcut decât să se certe.

A fost o perioadă îngrozitoare. Să facă faţă mâhnirii, pierderii şi tuturor formalităţilor dureroase ale morţii fusese destul de neplăcut, dar să înveţe să trăiască fără Harry a fost îngrozitor. După luni de zile, silită de împrejurări, Mary se învăţă să fie practică.

În orice caz cu Vicky a fost cu totul altfel. Era pierdută, rănită şi mânioasă pentru că tatăl ei se dusese, dar Mary a înţeles-o şi a fost foarte îngăduitoare. Problema era că, deşi Mary a înţeles exact prin ce trecea biata ei fiică, nu a reuşit să ajungă la inima ei.

Cel mai rău a fost că nu exista nicio persoană în care să aibă încredere. Existau mulţi prieteni, bineînţeles, în micul sat Wiltshire, unde trăise toată perioada cât a fost căsătorită, dar nu puteai să încredinţezi prietenilor problemele pe care le aveai cu propria fiică. Ar fi fost neloial.

Cât despre familie, exista doar verişoara Dorothy. Pensionată acum de la Ministerul de externe, se mutase la ţară ca să locuiască la mai puţin de zece mile depărtare, unde conducea Crucea Roşie locală şi juca mult golf.

Uneori, ea şi Mary se întâlneau pentru un prânz formal, dar era totuşi dificil să te gândeşti că ai putea discuta despre anumite lucruri. Iar Vicky era un subiect ultrasensibil, căci Dorothy nu arătase niciodată prea mult ataşament pentru ea.

— Este o răzgâiată, îi spusese ea lui Harry de mai multe ori. Copil unic, bineînţeles. N-ai învăţat niciodată să-i spui nu. Vei regreta.

Ultimul lucru pe care Mary îl dorea era să-i ofere lui Dorothy cea mai măruntă ocazie de a exclama „Ţi-am spus eu".

Adunate cap la cap ajungea la concluzia că viaţa trecea printr-o etapă aproape de nesuportat dar, chiar când Mary stabilea că n-ar mai putea continua nicio clipă, Vicky însăşi, calmă ca întotdeauna, găsi soluţia. Într-o dimineaţă, la micul dejun, anunţă că doreşte să plece la Londra ca să înveţe să gătească.

Mary lăsă jos, cu grijă, ceaşca de cafea.

— Unde crezi că ai putea să te instruieşti?

— Sarah Abbey se află acolo. Îţi aminteşti, era la şcoală cu mine.

Locuieşte în propriul ei apartament acum şi câştigă o grămadă pregătind prânzurile directorilor. Spune că aş putea să stau cu ea.

Mary, pusă în faţă cu acest *fait accompli,* i-a promis că va examina situaţia. Dar Vicky deja se înscrisese pentru trimestrul următor.

„Se va descurca", îşi spuse Mary după ce o conduse pe Vicky la trenul pentru Londra, iar ea se întoarse în casa pustie, dar neobişnuit de paşnică.

Dar Vicky, respectând regula, acţionă în aşa fel încât reuşi să-şi alarmeze mama. Locui cu Sarah Abbey timp de o lună şi apoi se mută. Ca să-şi facă datoria, îi telefonă lui Mary şi îi povesti ce s-a întâmplat.

— Dar, Vicky, credeam că o plăceai?

— Mămico, s-a transformat în cea mai îngrozitoare pisăloagă. Intenţionez să locuiesc cu altă fată care este la curs cu mine. Şi doi ţipi. Ei împart o casă în Fulham. Va fi mult mai amuzant. Uite, iată adresa mea…

Mary apucă un bloc de corespondenţă şi un creion şi notă.

— Ai reuşit? Acum, trebuie să zbor.

— Vicky, cum merg treburile? se corectă repede. Cursul, vreau să spun.

— O, ca o briză. Extrem de uşor. Îţi voi face o ruladă de miel când voi veni acasă.

Când Vicky, în cele din urmă, a venit într-un week-end, apăru purtând haine realmente bizare, care arătau de parcă ar fi fost cumpărate la o vânzare cu preţ redus. Şi cam aşa era. Reveni cu un tânăr pe care-l întâlnise, explica ea, la o discotecă. Purta un costum din pânză de în, mov, şifonat şi îşi petrecu tot week-end-ul conectat la aparatul său stereo.

Cursul de gătit a durat un an. La sfârşit, Vicky a trecut toate examenele victorioasă şi imediat a pornit să-şi caute de lucru. Şi-a cumpărat o maşină la mâna a doua şi, cât ai clipi, se deplasa în toată Londra cu oale şi tigăi, cuţite şi măsuri de capacitate, toate adunate pe bancheta din spate. Gătea pentru dineuri, umplea congelatoare, se ocupa de recepţii de nuntă vaste şi pregătea prânzuri imense pentru prestigioase adunări ministeriale.

Cu dovada unei astfel de sârguinţe şi a unui asemenea succes, era fără sens să mai continui să-ţi faci griji în privinţa ei, şi astfel Mary încetă, dar fără să poată găsi o scuză potrivită care să motiveze prietenii destul de excentrici ai lui Vicky. Erau aduşi la Wiltshire la intervale regulate, şi fiecare era mai ciudat decât cel dinainte, dar cea mai ciudată a fost o fată, Regina French, care semăna cu o vrăjitoare tânără, foarte slabă, şi care nu mânca nimic decât ovăz nefiert cu nuci.

Probabil că erau şi tineri normali şi foarte plăcuţi, îşi spunea Mary, care trăiau în Londra. De ce Vicky nu-i întâlnea niciodată? Şi dacă se întâmpla, de ce nu-i plăcea? Reacţiona împotriva propriei educaţii tradiţionale?

Nu părea să existe niciun alt răspuns.

Dorothy a telefonat.

— Mary?

— Da. Ce faci?

— Draga mea, trebuie doar să te întreb ceva. Am fost la Londra ieri, la Harrods, şi am văzut-o pe Vicky. Cel puţin, aşa cred. Dar şi-a vopsit părul. Este galben deschis.

— Ei, cel puţin nu este roz!

— Cum se descurcă? Are o slujbă?

— Şi-a început propria afacere de catering. Munceşte foarte mult.

Mary era în defensivă.

— Arată extraordinar. Mă uimeşte că există oameni care o angajează fie şi numai să fiarbă un ou.

— Cum arată este treaba ei.

— O, doar este fiica ta.

— Da, spuse Mary ferm. Este fiica mea.

A fost prima oară când s-a ridicat împotriva lui Dorothy. Dar s-a simţit foarte bine.

Şi atunci, din senin, s-a întâmplat inimaginabilul. Vicky a plecat în Scoţia pentru două săptămâni ca să gătească pentru o petrecere cu mâncăruri de peşte, într-un sat de munte, îndepărtat. Acolo a întâlnit un bărbat numit Hector Harding. În scurt timp, numele său a fost

menţionat cu frecvenţă monotonă şi strecurat în conversaţie sub cele mai firave scuze.

Mary deveni atentă.

— Cine este Hector, Vicky?

— O, doar un tip pe care l-am întâlnit în Scoţia. Am… am cunoscut foarte mulţi ca el.

— Cu ce se ocupă?

— Este arhitect.

Arhitect. Asta deschidea drumuri noi. Nu mai fusese niciodată vorba despre un arhitect. Speranţa prinse aripi, în week-end, Hector Harding a fost invitat la Wiltshire.

Doar un alt prieten, îşi spuse Mary hotărâtă, şi nu făcu pregătiri speciale, dar când maşina apăru apropiindu-se de uşa principală, într-o vineri seară, nu reuşi să-şi stăpânească un freamăt de curiozitate în timp ce ieşi să-i întâmpine. Veniseră, nu cu maşina lui Vicky, ci cu a lui Hector. Se ridică din spatele volanului, desfăşurându-şi picioarele foarte lungi, în blugi, după care se repezi brusc să strângă mâna gazdei. Era înalt şi slab şi avea părul şaten, foarte des. Nu era foarte frumos; chiar n-avea nimic special, dar era grozav de simpatic.

Sâmbătă dimineaţa, a tăiat iarba şi a reparat prăjitorul electric, care funcţionase ciudat săptămâni în şir. În după-amiaza aceea, împreună cu Vicky plecară într-o plimbare lungă. S-au întors la cinci, parcă uşor ameţiţi. Mai târziu, cu băuturile înainte de cină, în faţă, îi spuseră lui Mary că doreau să se căsătorească.

Câteva zile mai târziu, sună Dorothy.

— Mary, tocmai am deschis *Daily Telegraph* şi am citit anunţul despre logodna lui Vicky. Când are loc?

Mary i-a comunicat.

— Cine este el?

— Un arhitect.

— Îl placi?

— Foarte mult. Şi Harry l-ar fi plăcut.

— Când este nunta?

— În august, la biserica din sat cu o petrecere aici, după aceea. Nimic pretenţios. Doar prietenii lor. Totul va fi foarte simplu.

Dar greşea, pentru că nu avea să fie aşa. Vicky, ca întotdeauna,

avea propriile ei idei.

— Va trebui să luăm invitaţii tipărite şi să facem lista cu invitaţi. Eu şi Hector nu dorim mai mult de cincizeci de persoane. Doar prietenii noştri apropiaţi. Nu rude bătrâne pe care nu le cunoaştem.

— Câteva rude vor trebui invitate. Verişoara Dorothy, de exemplu, spuse Mary.

— De ce trebuie să fie prezentă la nunta mea verişoara Dorothy? protestă Vicky. N-a fost niciodată în stare să suporte să mă vadă. Am întâlnit-o în Harrods într-o zi, iar eu am trecut ca săgeata printre rafturi mai înainte ca ea să mă oblige să o ascult. Ştiam că mă va fixa cu privirea aia ca o mărgică şi că îmi va pune o grămadă de întrebări pătrunzătoare.

Mary se arătă înţelegătoare.

— Ştiu. Mă scoate şi pe mine din răbdări, uneori. Totuşi, cred că ar trebui să fie invitată.

— Bine, va fi, încuviinţă Vicky lipsită de amabilitate.

Poate să stea totuşi într-un colţ şi să pună ţara la cale cu bunica lui Hector.

În felul acesta a fost rezolvată şi problema numită Dorothy.

În final, trebuia discutată cea mai importantă problemă: rochia de mireasă.

— De fapt, am văzut o ilustraţie într-o revistă, îi spuse Vicky mamei sale. Va fi desăvârşită.

Mary îşi imagină cu titlul de încercare dantela albă şi voalul. Ar fi putut să nu-şi facă griji. Pusă faţă în faţă cu revista, se uita lung la ilustraţie, fără să scoată o vorbă. Modelul din fotografie nu era diferit de Vicky, cu părul strălucitor şi picioare lungi, scheletice. Rochia semăna cu un tricou la care era ataşată o fustă din bumbac. Fusta cădea în falduri ca batistele agăţate la uscat. Modelul purta şosete până la glezne şi pantofi de tenis.

Vicky sparse tăcerea.

— Nu crezi că este formidabilă?

— Costă trei sute douăzeci de lire, a fost tot ce reuşi să rostească mama ei.

— O, dar nu o voi cumpăra. O folosesc drept model, îţi aminteşti de Regina? Am adus-o într-un weekend cu mult timp în urmă. Ei bine,

Regina ştie să coasă.

— Este profesionistă?

— Nu. O face din pasiune. O voi ruga să-mi facă rochia.

— Va reuşi să o facă la timp?

— De ce nu?

— Da. Bine.

În definitiv era nunta lui Vicky, îşi spuse ea în cele din urmă.

— Poate ar trebui să iei legătura cu ea chiar acum.

Vicky plecă să telefoneze. Dar pentru că nu a reuşit să ia legătura cu Regina, l-a sunat pe Hector şi au stat de vorbă timp de o oră. Mary care spăla vasele de la micul dejun, era chinuită de un presentiment.

Şi acesta se confirmase. De fiecare dată când Vicky pleca la Londra să vadă cum progresa Regina, sau dădea telefon, exista mereu o scuză. Materialul nu sosise încă. Maşina de cusut era stricată. A fost nevoită să plece în Devon să aibă grijă de copilaşul cuiva. Dar, nicio problemă! Totul se va rezolva peste noapte.

Nu, să nu vă faceţi griji! Gândurile o siliră pe Mary să rămână în prezent. Nunta urma să aibă loc într-o săptămână şi problema rochiei nu fusese rezolvată. Se dădu jos din pat, se îmbrăcă şi coborî în bucătărie. Vicky coborâse înaintea ei şi îşi bea cafeaua.

— Ai vreo veste de la Regina?

— Da, spuse Vicky, fără să-şi privească mama.

Mary aruncă priviri cercetătoare în jur, în speranţa că ar fi putut să descopere un pachet conţinând rochia de mireasă. Dar nu a descoperit nicio cutie.

— A sosit o scrisoare, adăugă Vicky oferindu-i plicul.

Cu inima strânsă, Mary a luat scrisoarea.

Dragă Vicky, îmi pare nespus de rău, dar m-am îmbolnăvit. Am făcut gripă. Nici măcar nu sunt în stare să mă ridic pentru a răspunde la telefon. Regret că nu mă pot ocupa de rochia ta acum. Sper să ai o nuntă frumoasă.

Cu drag, Regina

Mary a reuşit să ajungă până la cel mai apropiat scaun şi să se aşeze.

Vicky a fost cea care a vorbit prima.

— Dacă vei începe prin a rosti „Ţi-am spus eu", cred că voi izbucni în lacrimi.

— Nici nu-mi trece prin minte. Cel puţin acum ştiu cum stăm.

— Da. Sunt goală puşcă.

Mary îşi tot spunea că trebuie să-şi păstreze calmul.

— Vrei să mergem la Londra şi să vedem dacă putem cumpăra ceva?

— Nu voi găsi niciodată ceva care să-mi placă. Ştiu că nu voi găsi! ridică Vicky glasul. Dacă nu voi avea modelul de rochie pe care-l doresc, atunci mă voi căsători într-o salopetă.

Glasul ei căpătă note isterice.

— O, scumpa mea, nu te enerva.

Vicky sări în picioare.

— Ce altceva este de făcut? Aş vrea doar ca eu şi Hector să fugim. Şi să nu ne mai căsătorim deloc.

Ieşi în fugă trântind uşa în urma ei.

Pentru o clipă, Mary a rămas acolo unde era, apoi, înainte de a sparge ceva sau de a porni în grabă în sus pe scări după Vicky şi să-i spună ceva care n-ar mai fi putut fi niciodată iertat, îşi luă geanta, ieşi din casă, urcă în maşină şi străbătu cele zece mile spre casa lui Dorothy.

O găsi pe Dorothy lucrând în grădină. Chiar şi când lucra în grădină, Dorothy arăta cochetă, în pantaloni marinăreşti bine croiţi şi cu un fileu peste părul ei alb. Lucra la un strat de trandafiri, dar când o văzu pe Mary apropiindu-se, imediat lăsă totul şi veni să o întâmpine.

l

— Draga mea.

Chipul ei exprima îngrijorare. Probabil arăt înspăimântător, se gândi Mary. Încercă să vorbească dar, înainte să poată rosti un cuvânt, izbucni în plâns.

Dorothy s-a dovedit extrem de blândă şi binevoitoare. A condus-o încetişor înăuntru, a aşezat-o pe un scaun în salonaş şi, plină

de tact, a dispărut. Încăperea era răcoroasă şi ordonată, cu miros de ceară şi cuverturi din pânză de în, proaspăt spălate. Treptat, această ambianţă calmă o linişti. Găsi o batistă şi îşi suflă nasul. Dorothy se întoarse, nu cu o ceaşcă de cafea, ci cu o sticlă mică de brandy.

— Bea asta.

— Dar, Dorothy, încă nu este ora zece.

— E ceva care vindecă, spuse ea aşezându-se în celălalt fotoliu. Arăţi jalnic. Bea!

Mary îi dădu ascultare. Deodată se simţi mai puternică şi reuşi să schiţeze un zâmbet slab.

— Îmi pare rău. Totul este îngrozitor încât am ştiut doar că trebuie să ies din casă şi să vorbesc cu cineva. Şi tu eşti singura persoană la care m-am gândit.

— Este vorba despre Vicky?

— Păi… da, într-un fel. Nu este vina ei. M-a ajutat realmente să pregătesc această nuntă şi am început să cred că vom fi în stare să o facem fără nicio discuţie. Ştiu că tu întotdeauna ai considerat că eu şi Harry am răsfăţat-o, şi poate am făcut-o, dar adevărul este că Vicky şi eu suntem persoane foarte diferite. Nu mi se pare să am ceva în comun cu ea. Totul este perfect atunci când lucrurile se desfăşoară calm, dar în această dimineaţă…

Şi îi povesti istoria dezastruoasă a rochiei de mireasă.

— Dar nu este vina voastră, sublinie Dorothy când ea termină.

— Îmi dau seama. Dar acum, bineînţeles, mai avem doar o săptămână până la nuntă ca să găsim alta. Iar Vicky are nişte idei teribile despre ceea ce va purta. Spune că are de gând să poarte o salopetă sau să fugă cu Hector, sau chiar să nu se mai căsătorească deloc.

Dorothy ascultă şi apoi clătină din cap.

— Pare un caz clar de emoţii nupţiale. Pentru amândouă. O nuntă înseamnă de două ori mai multă muncă când nu-l ai pe soţul tău să te ajute. De fapt, am fost pe punctul de a te suna, de mai multe ori, să-ţi ofer o mână de ajutor la organizare, dar mi-a fost teamă că vei gândi că mă amestec în treburi care nu mă privesc. Cât despre Vicky, ai fost minunată cu ea. Nu poate fi uşor fără Harry. Realmente te-am admirat că ai lăsat-o să plece şi să-şi aleagă singură drumul.

Să fi admirat de Dorothy era ceva cu totul nou. Urmă o tăcere, dar nu una grea sau încordată. Mary nu se simţise niciodată atât de liniştită în prezenţa lui Dorothy. Se uită la ceas şi spuse:.

— Mă simt mai bine acum. Doar am avut nevoie să discut.

— Ce ai de gând să faci în privinţa rochiei?

— Nu ştiu.

— Am eu o rochie de mireasă, spuse Dorothy.

Mary conduse maşina spre casă cu o viteză teribilă, simţindu-se caraghios de fericită. Ieşi din maşină, luă cutia uriaşă şi învechită de pe bancheta din spate, o duse înăuntru şi urcă în dormitor. Puse cutia pe pat şi se aşeză la toaletă să facă ceva pentru faţa ei roşie de plâns.

— Mămico?

Uşa se deschise şi apăru Vicky.

— Eşti bine?

Mary nu se întoarse.

— Da, bineînţeles, răspunse ea tamponându-şi obrajii cu cremă hidratantă.

— Nu ştiam unde ai plecat.

Vicky îşi puse braţele în jurul gâtului lui Mary şi se aplecă să o sărute.

— Îmi pare rău, spuse ea spre imaginea din oglindă. Pentru că mi-am ieşit din sărite. Este în totalitate vina mea că nu am cu ce să mă îmbrac şi n-ar fi trebuit să te găsesc pe tine ţap ispăşitor.

— O, draga mea.

— Unde ai fost? Mă gândeam că am fost aşa de brutală că te-am făcut să fugi de acasă.

— Doar să o văd pe Dorothy.

Vicky se aşeză pe pat.

— Dorothy? De ce ai mers să o vezi?

— Simţeam o dorinţă irezistibilă de a discuta cu cineva cu mintea întreagă. Iar ea este cea mai raţională femeie pe care o cunosc. A fost excelent. Mi-a dat un brandy şi mi-a oferit o rochie de mireasă.

— Cred că glumeşti?

— Nu. Este în cutie.

— Dar a cui rochie de mireasă este?

— A lui Dorothy, rosti ea întorcându-se spre Vicky. Toţi considerăm că ştim totul despre cei din jurul nostru şi, de fapt, nu ştim nimic. Când Dorothy avea nouăsprezece ani, a fost logodită cu un tânăr ofiţer de marină. Nunta urma să aibă loc în septembrie 1939, dar atunci a izbucnit războiul şi a fost amânată. El a plecat pe mare şi a fost ucis după aceea imediat. Acesta este motivul pentru care Dorothy nu s-a mai căsătorit.

— Dar de ce n-am aflat asta mai înainte? De ce tăticul n-a ştiut?

— Harry avea doar nouă ani. Nu cred că a realizat vreodată ce s-a întâmplat.

— Şi noi, toţi, am considerat-o dificilă, oftă Vicky.

— Ştiu. Dar nu ăsta-i esenţialul. Esenţialul este că ea spune că dacă îţi place, poţi purta rochia ei. Din 1939. O adevărată piesă de muzeu, dar nu a fost niciodată purtată.

— Ai văzut-o?

— Nu. Doar mi-a dat cutia.

S-au aşezat împreună pe pat şi au desfăcut nodul şnurului, au luat capacul cutiei şi au despăturit foile de hârtie pânzată. Ridicându-se în picioare, Vicky luă, cu grijă, rochia să o susţină în faţa ei. Pliseuri din satin mătăsos, pur, foşniră pe podea; o fustă cu falduri croite oblic, mâneci bufante, umeri înalţi, decolteul adânc, pătrat, brodat cu perle. Răspândea un miros vag, plăcut şi vechi, ca un amestec de arome.

— O, mămico, este minunată!

— Este destul de drăguţă. Dar pernuţele de la umeri…?

— Sunt ultima modă. Cred că este desăvârşită.

— Cred că este cam lungă.

— O putem modifica. Dorothy nu se va supăra, nu-i aşa?

— Nu o vrea înapoi. A spus că o poţi păstra. Probeaz-o.

Vicky îşi scoase cămaşa şi jeanşii şi-şi strecură mătasea moale peste cap. Mary încheie mulţimea de nasturi micuţi care alunecau pe spate.

Vicky se privi în oglindă. În afară de faptul că era prea lungă, rochia parcă fusese croită pentru ea. Se întoarse să vadă cum îi venea la spate, să admire croiala încântătoare a fustei care se deschidea în

formă de evantai asemenea unei cozi de peşte din mătase formând o mică trenă.

— Este minunată! şopti ea. O voi îmbrăca. N-aş fi putut găsi ceva aşa de frumos nici dacă aş fi căutat o sută de ani. Ce drăguţ din partea lui Dorothy. Pe viaţa mea, nu-mi imaginez de ce a fost aşa de amabilă…

Descheiară din nou toţi nasturii şi Vicky îşi scoase rochia. Mary o puse pe umeraş şi o agăţă de uşa dulapului, unde arăta impresionant de luxoasă şi importantă.

— Dumnezeule, mamă, ce noroc neaşteptat! O voi suna pe Dorothy chiar acum. Cum am putut fi aşa de nesuferită? Vreau să spun faţă de Dorothy şi de ideea de a o invita la nuntă.

Vicky îşi îmbrăcă jeanşii.

— Ai avut dreptate. Suntem convinşi că ştim atât de multe despre cei din jur şi de fapt nu-i cunoaştem deloc. Cât despre tine, eşti o sfântă! hotărî ea încheind nasturii cămăşii.

Vicky ieşi în grabă. Câteva clipe mai târziu, putea fi auzită vorbind cu Dorothy, cu vocea amplificată de încântare şi recunoştinţă. Mary a închis uşa dormitorului şi s-a aşezat din nou, în faţa mesei de toaletă. Se uită la rochie şi îşi spuse că pentru prima dată în viaţa, Vicky îşi îngăduie să-şi pună în evidenţă frumuseţea. Apoi, gândul îi zbură la nunta ce urma să aibă loc într-o săptămână şi pentru prima dată simţi un val de nerăbdare cotropindu-i inima. Se gândi la Hector care urma să devină ginerele ei şi apoi la Dorothy. Era ca şi cum tocmai îşi făcuse o prietenă nouă. După nuntă vor lua prânzul împreună. Vor avea multe de discutat.

Se gândi la Harry. Printre sticluţele şi borcănaşele de pe toaletă se afla fotografia lui. Îi zâmbi.

— Nu trebuie să-ţi faci griji, Harry! şopti ea plină de încredere. Totul va fi aşa cum trebuie.

Privi imaginea din oglindă. Îşi pudră faţa şi apoi simţindu-se lipsită de griji ca fetiţa de altădată, a întins mâna după rujul de buze.

Ultima dimineaţă

Laura Prentiss se trezi în dormitorul de hotel nefamiliar şi în zgomotele făcute de soţul ei care se bărbierea dincolo de uşa deschisă

a camerei de baie. Poate din respect pentru somnul soţiei, Roger lăsase draperiile de la dormitor trase, iar când Laura bâjbâi întâi după ochelari şi apoi după ceas, văzu, surprinsă, că era deja opt şi jumătate.

— Roger?

El apăru purtând pantalonii de pijama şi cu jumătate de faţă, acoperită cu spumă.

— Bună dimineaţa.

— Mi-e teamă să privesc. Ce fel de zi este?

— Minunată.

— Mulţumesc cerului pentru asta.

— Rece, cu puţin vânt. Dar frumos.

— Trage draperiile să mă uit.

A reuşit cu greu. Întâi a încercat să tragă draperiile cu mâna, cum făcea acasă, dar apoi a observat că era vorba despre un dispozitiv complicat, un şnur cu un mâner care trebuia folosit. Roger nu se descurca cu dispozitivele.

Cerul, dincolo de fereastră, era de un albastru deschis, limpede, străbătut de nori lungi, subţiri, caracteristici pentru vremea bună; când Laura se ridică văzu marea – albastru întunecat şi smălţuită cu valuri albe.

— Sper că voalul Virginiei nu va fi luat de vânt.

— Chiar dacă se va întâmpla, nu este fiica ta, aşa că nu trebuie să simţi niciun fel de responsabilitate.

Laura se rezemă din nou de pernă, îşi scoase ochelarii şi zâmbi spre el recunoscătoare. Întotdeauna fusese un bărbat practic, care-i aducea confort şi în acea dimineaţă lua ziua de parcă ar fi fost una cu adevărat obişnuită, trezindu-se, bărbierindu-se şi coborând să ia micul dejun.

Dispăru din nou în baie şi, prin uşa deschisă, îşi continuam conversaţia.

— Ce intenţionezi să faci în această dimineaţă? întrebă ea.

— Să joc golf, spuse Roger.

Ar fi trebuit să ştie. Hotelul avea un teren de golf minunat.

— Nu vei întârzia?

— Se poate?

— Să-ţi rămână timp pentru a te schimba. Îţi va lua timp să te

îmbraci în costumul de ceremonie.

Ar fi vrut să adauge „mai ales de când te-ai îngrăşat”, dar nu o făcu, pentru că Roger era susceptibil în privinţa extinderii uşoare a liniei taliei sale şi se hotărâse să ignore mica transformare pe care croitorul fusese obligat să o facă pantalonilor săi.

— Încetează să-ţi faci griji din pricina amănuntelor, o îndemnă Roger.

Apăru din nou în uşă, mirosind a after-shave şi repetă:

— Încetează să-ţi faci griji pentru orice. Eşti invitată la această nuntă. N-ai nimic de planificat, nimic pentru care să te zbaţi, nimic de făcut. Bucură-te!

— Da. Ai dreptate. Aşa voi face.

Se ridică, îmbrăcă halatul şi se îndreptă spre fereastră.

A deschis-o şi s-a aplecat în afară. Aerul era îngheţat şi mirosea a mare şi alge. Deja, pe terenul de golf se afla un jucător, îmbrăcat cu un pulover roşu. Terenul de golf pornea chiar din apropierea hotelului şi se întindea până departe. Îşi aminti vara în care veniseră în vacanţă cu cei trei copii şi stătuseră în acelaşi otel. Tom avea şase ani. Rose trei, iar Becky era un bebeluş dolofan în cărucior. Vremea fusese îngrozitoare: numai ploaie şi vânt. Şi-au petrecut timpul jucând cărţi pe terasa arareori luminată de un soare palid. De fiecare dată când ploaia înceta se repezea pe plajă unde copiii îmbrăcaţi cu pulovere groase şi purtând căciuliţe se ghemuiau în nisip şi construiau castele cenuşii.

Dar, la un moment dat, în timpul acelei vacanţe, Tom a făcut cunoştinţă cu terenul de golf şi totodată cu ceea ce însemna dorinţa fascinantă de a înscrie un punct. Din acel moment putea fi văzut oricând pe teren, în bătaia vântului, mingiile şi smocurile de iarbă plutind în jurul său la fiecare lovitură de crosă.

Amintindu-şi de băieţelul care fusese, se simţi tristă întrebându-se, unde s-au dus toţi anii aceia, dar imediat se supără pe sine pentru că devenea o mamă tipică, grijulie peste măsură şi cicălitoare.

Când Roger reveni în cameră, ea închise fereastra.

— Mă gândeam că lui Tom i-ar fi făcut plăcere o partidă în

această dimineaţă. Va evita să se mai gândească la această după-amiază.

— M-am gândit şi eu la asta şi l-am invitat, dar a spus că are alte lucruri de făcut.

— Adică să se refacă după petrecerea de noaptea trecută?

Roger zâmbi.

— Posibil.

Tom ieşise la o petrecere tradiţională a burlacilor cu câţiva prieteni care veniseră la nuntă. Laur a spera, de dragul Virginiei, că la petrecere nu se făcuseră excese. Nimic în această lume n-ar putea fi mai neatrăgător decât un mire stângaci şi mahmur.

— Mă întreb ce are de gând să facă?

— Habar n-am, spuse Roger.

Se apropie să o sărute.

— Ce spui de micul dejun? întrebă el.

— Ce-i cu micul dejun?

— Doreşti să-l iei aici? Trebuie doar să suni Room Service.

Probabil că arăta nefericită pentru că el zâmbi, recunoscându-i groaza de a cere cuiva să facă ceva pentru ea. Se apropie de telefon şi comandă micul dejun pentru ea, fără să o întrebe ce dorea pentru că după douăzeci şi şapte de ani de căsătorie, ştia. Suc de portocale, un ou fiert şi cafea. Când puse receptorul jos, ea îi zâmbi recunoscătoare, iar el se aşeză pe marginea patului şi-i întoarse zâmbetul. Laura simţea că ziua memorabilă începuse bine.

În timp ce-şi lua micul dejun, rezemată de perne, cele două fiice ale ei dădură buzna peste ea, turuindu-le gura ca de obicei ca să afle cum avea de gând să-şi petreacă dimineaţa.

Amândouă aveau păr lung, cenuşiu, amintind de culoarea şoricelului, feţe strălucitoare, nemachiate, cu excepţia fardului de la ochi şi a rimelului. Purtau îmbrăcămintea obişnuită de jeanşi, pantofi de sport, cămăşi lungi, pulovere largi şi genţi tip sac. Laura se gândi că amândouă erau frumoase.

Se aşezară la piciorul patului şi începură să mănânce pâine prăjită cu unt şi dulceaţă de parcă nu mâncaseră de o săptămână.

— Petrecerea de aseară a fost o cină târzie…

— Credeam că a vrut să fie o petrecere de burlaci.

— … păi, bineînţeles că a început aşa, dar acesta este un loc atât de mic încât în final ne-am unit forţele. Mi s-a părut nemaipomenit, prietenul ăla al lui Tom… cum îl chema? Mike au cam aşa ceva…

— Da, cântă la chitară nemaipomenit. Cântece extra, pe care le ştim cu toţii. Toată lumea a participat, chiar şi persoane foarte pretenţioase.

— Tom a venit acasă cu voi?

— Nu, dar nu a mai stat mult. L-am auzit când a intrat. N-ai nicio teamă, mamă. Credeai că va muri beat în vreun şanţ scoţian? Mai este cafea în cafetieră?

Laura împinse tava către ele, se sprijini înapoi şi le urmări sporovăind. De ce au trebuit să crească, să-şi ia slujbe în Londra şi să plece de acasă pentru totdeauna?

În mijlocul unei propoziţii, Rose se uită deodată la ceas.

— Dumnezeule! Uită-te la ceas! Trebuie să mergem.

— Unde mergeţi?

— Este un salon de înfrumuseţare în sat, dacă poţi crede în asemenea minuni. L-am descoperit noaptea trecută. Intenţionăm să mergem ca să-i zăpăcim pe toţi prietenii eleganţi ai Virginiei în această după-amiază şi să nu-l facem de ruşine pe fratele nostru. De ce nu vii şi tu? Putem da telefon şi fixăm o oră pentru tine.

Părul Laurei era scurt, uşor cârlionţat. Se tundea o dată pe lună singură. Gândul de a-şi petrece o dimineaţă să fie încreţită, tapată şi pulverizată cu fixativ, astăzi mai mult ca oricând, era aproape de nesuportat.

— Nu cred că voi veni, spuse ea.

— Părul tău arată extraordinar, oricum. Mă bucur că noi nu avem păr ondulat, dar trebuie să spun că atunci când înaintezi în vârstă şi încărunţeşti este absolut încântător.

Laura râse.

— Mulţumesc foarte mult.

— Asta a fost un compliment nemaipomenit. Haide, trebuie să mergem.

Şi-au adunat genţile şi au coborât de pe pat, zvelte, cu picioarele lungi şi graţioase. În timp ce se îndreptau spre uşă, mama lor spuse:

— Să vă întoarceţi la timp să aveţi vreme să vă schimbaţi. Nu trebuie să întârziem chiar astăzi.

Ele zâmbiră.

— Ne vom întoarce la timp, promiseseră ele.

Rose intenţiona să poarte pantaloni, iar Becky o rochie lungă, model vechi, de bumbac în culoarea prunei, cu dantela croşetată manual, la încheieturile mâinilor şi gât. Ca să întregească această toaletă, alesese o pălărie de pai enormă, a cărei margine i se părea Laurei că începuse să se destrame. Dar după câteva investigaţii făcute cu tact, fusese asigurată că acesta era parte din farmecul ei.

După plecarea fetelor, Laura a rămas în pat, pentru încă puţin timp, încercând să se hotărască ce va face în continuare, se gândi la Virginia, care se trezise în casa părinţilor, doar la două mile depărtare. Se întrebă dacă Virginia luase micul dejun tot în pat; sau dacă era emoţionată. Dar nu, nimeni nu şi-o putea imagina pe Virginia emoţionată. Probabil ea calma restul familiei, înfruntând netulburată toate detaliile ultimelor minute.

Şi Laura încercă să reconstituie dimineaţa nunţii ei, dar trecuse prea mult timp şi descoperi că îşi amintea foarte puţin, doar faptul că rochia de nuntă fusese puţin prea largă, iar mătuşa Mary, întotdeauna prezentă în momente de criză, se aşezase în genunchi cu ace şi aţă, potrivind linia taliei.

Deşteptarea, baia şi îmbrăcatul îi luară, din motive necunoscute, mult mai mult decât se întâmpla acasă. Analizând acest fapt, Laura descoperi că amâna momentul. De fapt, îi era teamă să coboare şi să se întâlnească cu mătuşa Lucy şi unchiul George, cu naşa lui Tom şi cu soţul acesteia, cu verişorii Richard care veniseră, pe neaşteptate, din întunecatul Somerset să fie prezenţi la nunta lui Tom. Nu era vorba că n-ar fi îndrăgit toate aceste persoane, dar în această dimineaţă, dorea să fie singură. Dorea să iasă în ziua aceea miraculoasă şi proaspătă, să se plimbe şi să se izoleze ca să nu discute cu nimeni.

Îşi puse haina de tweed, îşi legă o eşarfă pe cap şi, cu băgare de seamă, ieşi din cameră şi coborî scara largă spre hol. Recunoscătoare, observă că nu se afla nimeni în preajmă. Se îndreptă spre uşa principală, dar când trecu de uşile de sticlă ale sufrageriei se opri, căci

acolo, singur, stătea fiul ei care lua un mic dejun târziu şi copios, citind ziarul.

Şi, deodată, ca şi cum simţi privirea ei, el îşi ridică ochii, o văzu şi zâmbi. Ea intră în încăpere şi se îndreptă spre el, privindu-l cu nelinişte, aşteptându-se să-i vadă ochii congestionaţi şi mina dezagreabilă; dar fiul său, spre marea ei uşurare, părea să se afle în cea mai bună formă.

Trase un scaun pentru ea, iar ea se aşeză.

— Cum a fost petrecerea?

— Splendidă.

— Fetele mi-au spus că v-aţi întâlnit toţi…

— Da, până la sfârşit a devenit o petrecere comună; jumătate din locuitori ni s-au alăturat. Arăţi de parcă plănuieşti o acţiune în aer liber.

— Da, mă gândeam să fac o plimbare.

— Voi veni cu tine, spuse Tom.

— Dar…

— Dar ce? Nu vrei?

— Ba da, bineînţeles. Doar că mă gândeam că ai o mulţime de alte lucruri de făcut.

— Dă-mi un exemplu.

— Nu mă pot gândi la ceva, dar sunt sigură că probabil există ceva.

— Nici eu nu pot. Se ridică. Haide, să mergem.

El purta un cardigan gros şi nu părea să simtă nevoia unei jachete. Fără mult zgomot, au ieşit împreună din sufragerie, apoi afară pe uşă. Vântul era tăios ca un cuţit, dar gazonul terenului era verde precum catifeaua după aversa de ploaie care căzuse în timpul nopţii şi toate steguleţele fluturau vesele.

Porniră cu pas sprinten către poteca ce traversa terenul de golf şi ducea către plajă.

— Nu este ciudat că fata care-mi va deveni soţie vine din aceste locuri? Nu este nemaipomenit că noi toţi ne-am reîntors în acest hotel? îţi mai aminteşti vacanţa petrecută aici?

— Nu o voi uita niciodată. Îmi voi aminti mereu ploaia.

— Eu nu ţin minte ploaia. În memorie mi-au rămas momentele

când încercam să învăţ singur să joc golf.

Se opri, depărtă uşor picioarele aşa cum se procedează când te pregăteşti să loveşti mingea, apoi balansă o crosă imaginară.

— Bună lovitură!

— Mă gândeam că ai fi dorit să joci cu tatăl tău în această dimineaţă.

— M-a invitat, dar, dintr-un motiv sau altul, nu mi s-a părut lucrul cel mai potrivit de făcut în dimineaţa nunţii. Oricum, dacă aş fi acceptat, aş fi pierdut această minunată plimbare cu tine.

Zâmbi către ea. Era atrăgător ca şi mama sa, cu părul roşu, ondulat pe care-l moştenise, cârlionţi strălucitori, deşi scurţi. În alte privinţe semăna tatălui său, atât doar că, în maniera tulburătoare a copiilor moderni, crescuse cu o palmă mai înalt decât Roger, şi pe potrivă, bine legat.

Ea îşi aducea aminte de băieţelul încăpăţânat şi irascibil, măsurându-şi puterile cu dificultăţile golfului, aşa cum mereu abordase cu îndrăzneală orice problemă, deşi nu totdeauna cu rezultate fericite. Dar nu se lăsase niciodată descurajat şi, în ultimă instanţă, devenea stăpân pe sine. Băieţelul acela se transformase într-un tânăr îndemânatic şi amabil, care în cele din urmă, se logodise iar astăzi urma să se căsătorească.

Adeseori Laura gândea că Virginia era o partidă pentru Tom: inteligentă, capabilă, amuzantă şi drăguţă. Dacă ar fi fost mai puţin îndrăgostiţi, ea ar fi avut rezerve privind doi oameni atât de încăpăţânaţi care au hotărât să-şi petreacă vieţile împreună.

„Nu există loc”, spusese odată bunica înţeleaptă a Laurei, „pentru mai mult de un conducător într-o familie”. Dar, poate dacă cei doi conducători s-ar iubi suficient ca să se dea pe rând la o parte, atunci va fi foarte bine. Îşi furişă privirea spre Tom care păşea alături de ea. El a surprins privirea îngrijorată şi a zâmbit pentru a o linişti. Laura îşi spuse că totul va fi bine.

Cărarea ducea peste dune, spre nisipul plajei; la început moale şi uscat, acesta devenea mai apoi compact, acolo unde ajunsese mareea. Un şir de alge de mare şi resturi de la vasele care trecuseră pe acolo, o barcă veche, o sticlă albastră de detergent, un coş distrus.

— Îţi aminteşti când îmi citeai „Inelul apei de cleştar”, pe vremea când am fost operat la genunchi? întrebă Tom. Ce mult ne plăcea ideea că eroul principal, Gavin Maxwell îşi făcea mobilă din cutii vechi de heringi care fuseseră aduse de ape pe plajă.

Tom se opri şi luă o şipcă ştirbită de la o jaluzea, cu un cui ieşit în afară.

— Poate ar trebui să urmez calea lui. Gândeşte-te la banii pe care i-aş economisi când ar fi vorba de o canapea şi două fotolii! Priveşte! Asta în ce s-ar putea transforma?

Laura rămase o clipă pe gânduri.

— Poate în piciorul unei măsuţe pentru cafea.

— Bună idee!

Îşi luă avânt şi aruncă bucata de lemn spre mare, departe, apoi îşi continuară plimbarea.

„Inelul apei de cleştar” fusese una din nenumăratele cărţi din care-i citise lui Tom în timpul săptămânilor anoste, de după operaţie. Se rănise la genunchi, jucând fotbal; îşi rupsese un ligament şi se formase un cheag de sânge. Operaţia de înlăturare a acestuia fusese tot atât de delicată ca şi extirparea unui cartilaj. A zăcut şapte săptămâni timp în care mama i-a fost permanent alături. Au jucat jocuri, au citit, au urmărit programe la televizor, au dezlegat cuvinte încrucişate, toate doar pentru a pune capăt plictiselii. Amândoi erau torturaţi de teama nemărturisită că Tom nu va mai fi capabil să joace fotbal vreodată. Deşi pentru Laura fusese o perioadă deosebit de încordată, privind înapoi şi-o amintea doar cu plăcere şi recunoştinţă. Plăcerea să-l aibă doar pentru ea, redescoperind cu el cărţile pe care ea le iubise la vârsta lui şi recunoştinţă pentru timpul oferit, ca un dar neaşteptat, ca să ajungă să-şi cunoască fiul cu adevărat, să-l descopere ca om.

Gândindu-se în acelaşi timp la acea perioadă, Tom a spus deodată:

— Citeai foarte bine cu voce tare. Unii oameni sunt groaznici în această privinţă. Obişnuiai să-ţi schimbi vocea pentru fiecare personaj în parte. Asta făcea ca totul să fie cât se poate de real.

— Ah, Tom, a fost singurul lucru pe care l-am putut face.

— Ce vrei să spui?

— Păi, am fost mereu atât de lipsită de talent în privinţa activităţilor fizice, adică să lovesc o minge. N-am reuşit niciodată să joc tenis, iar în ceea ce priveşte schiul… Când am ajuns să urmăresc meciurile de rugbi la şcoală era nevoie să mi se explice de fiecare dată ce se întâmpla şi acum tot nu ştiu cum se desfăşoară jocul.

— Lucrul cel mai important a fost că ai venit şi ai privit.

— Da, dar totdeauna m-am simţit ignorantă. Şi de câte ori am încercat să plănuiesc ceva cu adevărat palpitant, întotdeauna am greşit. Vreau să spun că vacanţa pe care am petrecut-o aici a fost plănuită pentru scăldat, picnicuri şi castele de nisip şi tot ce am făcut a fost să jucăm „demonul călător" în şezlong, aşteptând să stea ploaia.

— Mi-a plăcut acea vacanţă.

— Şi vremea aceea teribilă, când v-am luat pe toţi trei cu familia Richard în Norvegia, la schi. Am fost prinşi de viscol înainte chiar să ajungem la aeroport şi am pierdut avionul. Iar tatăl tău a fost obligat să ne trimită telegrafic banii necesari pentru a petrece noaptea într-un hotel ca să aşteptăm zborul de a doua zi.

— A fost o aventură. Şi nu a fost vina ta.

— Şi când v-am luat pe toţi în Hebride, în aprilie şi barca a nimerit în mijlocul celei mai cumplite furtuni de iarnă şi noi am eşuat în Tiree, înconjuraţi de o mulţime de vite flămânde. Lucrurile îngrozitoare s-au întâmplat întotdeauna când am fost plecaţi fără tatăl tău. Când a fost cu noi totul a mers perfect. Nu furtună de zăpadă, nu naufragii, iar soarele a strălucit mereu.

— Cred că te subestimezi, spuse Tom.

Acum se aflau singuri pe plajă, departe de toţi, în bătaia vântului, înconjuraţi de iarba netedă şi nisipul spulberat de vânt. Ajunseră la un dig şi Tom o îndemnă:

— Hai să stăm puţin.

Se aşezară, adăpostiţi de vânt, în lumina generoasă a soarelui. Brusc se făcu destul de cald. Soarele dogorea prin haina Laurei şi-i încălzea genunchii. Era atât de plăcut, doar ei doi ocrotiţi în adăpostul digului, cu vântul şi pescăruşii ţinându-le tovărăşia.

După puţin timp, Tom spuse:

— Doar nu ţi-ai imaginat că mi-aş fi putut dori o mamă

jucătoare de hochey?

Gândurile Laurei se depărtaseră deja de la acest subiect şi fu surprinsă să descopere că Tom încă dorea să-l continue.

— Nu hochey… dar altceva, poate. Gândeşte-te ce bine te vei distra cu Virginia. Puteţi face aşa de multe împreună. Amândoi înotaţi şi jucaţi tenis. Şi poate într-o zi vei constata că te bate şi la golf. Viaţa devine mult mai… nu ştiu… mai împlinită. Bănuiesc. Dă trăinicie prieteniei. Iar în căsătorie asta-i aproape la fel de important ca dragostea.

— N-ai realizat niciodată nimic cu caracter sportiv cu tata, dar nu se pare că te-ai descurcat prea rău.

— Nu. Dar am format împreună o familie; poate asta a fost destul.

— Numai dacă eşti încântată de rezultate.

— Nu vânezi, din întâmplare, un compliment?

— Nu, doar încercam să-ţi fac eu unul.

— Nu înţeleg.

— Poate că rezultatele nu sunt ieşite din comun, dar treaba pe care ai făcut-o, în mod sigur da.

— Tot nu înţeleg.

— Întotdeauna ne-ai tratat ca oameni. Niciodată n-am apreciat lucrul acesta până n-am mers la şcoală şi am înţeles că nu toţi au fost la fel de norocoşi ca mine. Şi niciodată n-ai râs de noi.

— A fost lucrul acesta aşa de important?

— Mai important decât orice. Ni s-a îngăduit să ne păstrăm demnitatea.

Laura se încruntă, hotărâtă să ţină piept sentimentalismului.

— Este ciudat când îmbătrâneşti. Încerci să faci toate lucrurile corect şi crezi că va dura veşnic, dar deodată se termină. Tu ai douăzeci şi cinci de ani şi astăzi te căsătoreşti, fetele locuiesc la Londra şi abia le văd…

— Dar vin acasă. Şi când o fac, toate trei începeţi să tăifăsuiţi şi să chicotiţi cum aţi făcut-o mereu.

— Poate ar trebui să încerc să fiu mai detaşată.

— Nu încerca nimic. Doar continuă să fii drăguţă şi o vei sfârşi ca cea mai mândră bunicuţă.

Ea începu să râdă de idee, apoi îşi trase manşeta hainei să se uite la ceas.

— Ştii că n-ar mai trebui să pierdem vremea? Timpul zboară.

Se ridicară, coborâră peste dig şi se îndreptară înapoi spre hotelul aflat dincolo de plajă. Tom descoperi pentru ea o pereche de scoici mici, galbene, încă alăturate încât semănau cu un fluture. Laura le aşeză în mănuşă pentru siguranţă şi se gândi că atunci când va ajunge acasă le va aşeza alături de celelalte mici amintiri.

Au renunţat la conversaţie din cauza vântului şi au mers cu greu, în tăcere, fiecare preocupat de propriile gânduri, în timp ce traversau terenul de golf, îl văzură pe Roger venind spre ei. Şi, deodată, Laura a fost cuprinsă de o izbucnire de emoţie adevărată, prima din ziua aceea. Aveau aceeaşi direcţie, se îndreptau spre hotel, să se schimbe în toalete luxoase şi să meargă cu maşina spre biserica mică, unde Tom şi Virginia urmau să se căsătorească. Ziua pe care toţi o aşteptaseră cu nerăbdare de atâta timp venise, în sfârşit, şi, deşi îşi iubea fiul şi ştia că îl pierde, nu simţea niciun regret. El, pur şi simplu, făcea un pas important aşa cum îl încurajaseră mereu să facă, iar ea se simţea pe deplin mulţumită pentru modul în care totul se sfârşise cu bine.

În cele din urmă au ajuns la veranda hotelului, mulţumiţi că se aflau departe de vântul tăios. Stăteau unul în faţa celuilalt, înconjuraţi de umbrelele de soare strânse şi de şezlonguri.

— A fost o plimbare minunată. Cea mai grozavă. Mulţumesc că ai venit, spuse Laura.

— Mulţumesc.

— Eu îmi voi lua rămas bun acum, Tom. Nu-mi place să o spun în faţa oamenilor. Căci, dragul meu, spuse ea luându-l de mână, ai fost aşa de înţelept să o găseşti pe Virginia. Este exact ceea ce-ţi trebuie şi vă veţi petrece viaţa minunat împreună.

— Da, ştiu. Şi ştiu de ce. Pentru că, în esenţă, ea este ca tine.

— Ca mine?

Chiar ideea era caraghioasă. Niciodată două femei nu fuseseră mai diferite.

— Virginia ca mine?

— Da, ca tine. Vezi tu, dincolo de îndemânare în activităţile sportive şi de chipul frumuşel, se ascunde o femeie blândă şi înţeleaptă.

Ascultându-l pe Tom, întotdeauna realist, spunând asta, Laurei i se puse un nod în gât. Sigur nu-i venea să plângă? Pentru o fracţiune de secundă simţi o înţepătură în ochi şi apoi lacrimi, pe care le înăbuşi. Criza se sfârşi. Reuşi să zâmbească şi se întinse să-l sărute.

— A fost minunat să-mi spui asta, Tom. La revedere.

— La revedere, mămico.

Apelativul de copil pentru ea veni în mod firesc, deşi el nu-l mai folosise de ani de zile. Îi dădu drumul de mână şi plecă, înaintea lui, spre uşă şi apoi intră în holul acoperit cu covoare.

Blândă şi înţeleaptă. Cuvintele desuete i-au încălzit sufletul. Blândă şi înţeleaptă. Poate nu se descurcase aşa de rău până la urmă.

Se îndreptă spre scări şi urcă, două deodată, să ajungă mai repede să se schimbe pentru nunta lui Tom.

Patinele

Jenny Peters, în vârstă de zece ani, deschide uşa magazinului de fierărie şi feronerie al domnului Sims şi intră. Era ora patru după-amiază, deja întuneric şi îngrozitor de frig, dar magazinul domnului Simn era plăcut, cu mirosul răspândit de aparatul de încălzit cu parafină şi toate podoabele pentru Crăciun. Aşezase un anunţ pe tejghea – *Daruri utile şi plăcute pentru sărbătorile Crăciunului* – şi ca să-şi demonstreze argumentul legase o fundă din beteală roşie în jurul mânerului unui ciocan imens cu vârful spintecat.

— Bună ziua, Jenny.

— Bună ziua, domnule Sims.

— *Cu e te pot servi?*

Ea îi spuse ce avea nevoie, fără să fie sigură că o va putea ajuta.

— … trebuie să fie beculeţe mici, ca cele din interiorul frigiderului. Şi apoi cleme. Ca cele de la pistol. Să le fixez pe marginea unei cutii…

Domnul Sims reflectă, privind spre Jenny pe deasupra ochelarilor.

— Doreşti baterii? întrebă el.

— Nu. Am un fir lung care intră în priza de perete.

— Sună ca şi cum ai de gând să te electrocutezi.

— Nu voi face asta.

— Bine. Aşteaptă o clipă…

Dispăru. Ea îşi scoase portofelul din buzunarul hainei şi numără ultimele câteva monede din banii de cheltuială pentru Crăciun. Spera că vor fi suficienţi. Dacă nu, domnul Sims îi va acorda un credit până când va primi banii de buzunar de săptămâna viitoare.

După puţin timp, el reveni exact cu produsele de care avea nevoie. A deschis cutiile şi a pus toate piesele la un loc. Era vorba de un adaptor mic şi peste un metru de sârmă conductor, flexibilă. Clamele erau destinate pentru becuri mari, dar asta era lipsit de importanţă.

— E perfect, domnule Sims. Mulţumesc. Cât costă?

El zâmbi, întinzând mâna după o pungă voluminoasă din hârtie în care îi puse cumpărăturile.

— Plătind cu banii jos, ai o reducere de zece la sută. Asta înseamnă… să văd…

A făcut totalul cu un creion butucănos pe colţul sacoşei.

— O liră şi optzeci şi cinci de penny.

Bucurie. Avea suficient. Înmână două lire şi i se oferi cu solemnitate restul. Dar domnul Sims nu-şi putea stăpâni curiozitatea.

— Pentru ce sunt toate acestea?

— Este darul de Crăciun pentru Natasa. Este secret.

— Nu mai spune!? Petreceţi Crăciunul acasă?

— Da. Bunica rămâne la noi. Tata a adus-o de la gară noaptea trecută.

— Asta-i minunat.

Îi înmână sacoşa.

— Eşti mult prea ocupată să patinezi, nu-i aşa?

— Da, spuse Jenny.

Apoi, pentru că nu dorea să mintă, adăugă:

— Nu ştiu să patinez.

— Pariez că nu ai încercat niciodată.

— Ba da. Am împrumutat o pereche de patine de la Natasa, dar erau prea mari şi am căzut continuu.

— Este doar o problemă de îndemânare. Ca mersul pe bicicletă.

— Da, probabil aşa este.

Jenny luă sacoşa voluminoasă spunând:

— Mulţumesc, domnule Sims şi vă doresc un Crăciun fericit.

Afară, frigul a lovit-o din plin. Părea să fi pornit într-o incursiune într-un agregat frigorific. Dar nu era întuneric, pentru că luminile de pe stradă erau aprinse şi Tommy Bright care conducea Bramley Arms instalase în faţa cârciumii sale reflectoare care luminau până departe, transformând totul într-o scenă uriaşă de teatru, inclusiv patinoarul. Pentru acest serviciu făcut întregii comunităţi, Tommy fusese răsplătit cu un număr impresionant de clienţi ce intrau în fiecare seară în barul său şi cu clinchetul neîncetat al casei de marcat.

Satul era aşezat într-o vale mărginită de dealuri către sud. Casele, biserica, magazinele şi cârciuma erau grupate în jurul unui mic râu şi al luncii sale care iarna se transforma în patinoar. Cea mai mare parte din noiembrie plouase, iar începutul lui decembrie adusese primele zăpezi. Bătrânii spuneau că niciodată nu întâlniseră o astfel de vreme. Râul se ridicase continuu şi în cele din urmă, apele sale se revărsaseră peste maluri şi inundaseră pajiştea. Apoi temperatura a scăzut brusc, noaptea gerurile fiind aspre şi totul a îngheţat.

Patinoarul! Gheaţa rezistase o săptămână iar acum era ajunul Crăciunului şi dacă ar fi fost să dea crezare buletinelor meteorologice, îngheţul continua.

După ce a ieşit din magazinul domnului Sims, Jenny a zăbovit pentru a urmări spectacolul oferit de cei aflaţi în luncă. Patinatori, sănii şi partide de hochey. Se auzeau şi hohote de râs, ţipete şi familii întregi lăsaseră lucrul deoparte ca să se distreze, trăgând copilaşi înfofoliţi pe tobogane sau patinând mână în mână.

O căută din priviri pe sora sa, Natașa, şi o zări curând. Ieşea în evidenţă datorită costumului de culoare roz deschis. Natașa patina în maniera în care făcea totul, cu eleganţă şi îndemânare. Era înaltă şi subţirică, cu părul blond şi picioare lungi şi frumoase. Pentru ea orice activitate fizică nu constituia un efort. Era căpitanul echipei de tenis-juniori din cadrul şcolii şi făcea parte din echipa de gimnastică. Totodată era recunoscută pasiunea ei pentru dans.

Luase lecţii de dans de când avea cinci ani şi deja câştigase

numeroase medalii şi premii. Singura şi marea ei ambiţie era să devină balerină.

Jenny, mai mică, mai scundă şi mai îndesată, trăia în umbra acestei surori sclipitoare. Mergea şi ea la lecţiile de dans, dar niciodată nu progresa mai departe de dansul marinarului sau câteva polci din Europa Centrală. Nenorocirea era că îşi amintea cu dificultate care era piciorul stâng şi care eră dreptul. Jocurile mergeau puţin mai bine şi când ajungea la săritura peste cal, la gimnastică, aproape totdeauna sfârşea pe aceeaşi parte pe care îşi luase elanul.

Nu-i plăcea să meargă la orele de dans, dar se conforma pentru că era aproape singura activitate pe care cele două surori o practicau împreună. Uneori visa să-şi consacre energiile unui scop diferit. Studiul pianului, de exemplu. Acasă, în sufragerie, exista un pian şi sentimentul de insatisfacţie, dat de faptul că se afla acolo, încărcat de muzica pe care ea era incapabilă să o facă auzită, era un memento constant al propriei imperfecţiuni. Dar lecţiile de pian erau scumpe. Mult mai scumpe decât orele de dans, iar ea era prea neîncrezătoare în sine ca să le sugereze părinţilor că ar dori altceva decât considerau ei de cuviinţă. Poate, pentru ziua ei de naştere, ar putea cere drept cadou lecţii de pian. Dar, ziua ei de naştere urma să fie abia în primăvară. Totul era foarte dificil.

— Jenny! o strigă Natașa. Haide! încearcă şi tu!

Jenny flutură mâna, dar ele deja trecuseră, plutind spre partea îndepărtată a patinoarului. Părea aşa de simplu, dar ea descoperise că era cel mai greu lucru de înfăptuit. Încercase cu ghetele vechi ale Natașei, dar fiecare pas fusese un chin, căci picioarele ei se duseseră în toate direcţiile şi în final căzuse şi se rănise destul de rău. Dar rana nu a fost la fel de dureroasă ca recunoaşterea faptului că, încă o dată, se făcuse de râs.

Oftă şi întorcând spatele patinoarului porni spre casă. A fost un drum plăcut fiind învăluită în atmosfera ce amintea apropierea Crăciunului, cu ferestrele caselor în care se vedeau luminile licărind în pomul de Crăciun şi cu grădinile în care scânteiau luminile ce împodobeau arborii golaşi. Şi casa ei avea un brad în fereastra sufrageriei, dar draperiile din salon erau trase. A deschis uşa salonului şi a privit din uşă. Mama, tata şi bunica luau ceaiul lângă foc, iar bunica

împletea. Toţi îşi înălţară privirea şi zâmbiră.

— Dorești o ceaşcă cu ceai, scumpa mea? Sau să-ţi fac nişte ciocolată fierbinte?

— Nu, mulţumesc. Merg sus, în camera mea.

Sus, a aprins lumina şi a tras draperiile. Nu era o încăpere foarte mare, dar îi aparţinea în întregime. O mare parte din spaţiu era ocupat de masa ei de lucru, pe care îşi făcea temele, desenele şi pe care aşezase mica ei maşină de cusut să fie la îndemână pentru clipele când avea dispoziţia necesară să lucreze. Acum, oricum, era în dezordine cu tot ceea ce îi era necesar pentru a realiza cadoul Natașei. Borcane cu vopsea şi tuburi cu lipici, bucăţele de vată, perii de curăţat pipa şi bucăţele de panglică. Cadoul stătea ascuns, sub o cârpă de şters praful. Stătuse ascuns tot timpul cât Jenny a lucrat la el, iar ea avea suficient respect pentru mama ei ca să ştie că în niciun caz nu ar fi aruncat vreodată măcar o singură privire.

Acum săltă cârpa de praf şi rămase privindu-l fix, încercând să-l vadă cu ochii critici ai Natașei.

E un decor miniatural al unui balet. O împletitură din lemn de la o sticlă de vin îi dăduse ideea, iar tatăl ei o ajutase să o ajusteze, încât rămăsese cu o podea şi trei laturi. Vopsise cu verde două dintre laturi iar fundalul deveni o reproducere a unei picturi vechi pe care o găsise într-o prăvălie de vechituri, care, puţin, ajustată, se potrivise perfect. O scenă pastorală, hibernală şi strălucitoare, cu animale de fermă în jur şi un bărbat într-o pelerină roşie care trăgea o sanie încărcată cu buşteni.

Acoperise podeaua cu un strat de lipici pe care presărase rumeguş, iar în mijloc fixase o oglindă rotundă, dintr-o poşetă veche, să creeze un lac îngheţat.

Existau şi arbori, rămurele de plantă veşnic verde fixate pe mosorele vechi de aţă care scânteiau glacial pentru că le presărase cu poleială. Pentru dansatori realizase oameni micuţi din periile de curăţat pipa şi vată, pe care îi îmbrăcase în bucăţele de panglică şi fragmente de fileu alb. Realizarea acestora durase foarte mult pentru că era dificil de conturat trăsăturile lor minuscule şi părul fixat prin cusături.

Dar era gata. Finisat. Doar luminile rămăseseră de montat.

Deschise sacoşa şi, cu grijă, asamblă toate piesele şi elementele pe care domnul Sims le căutase cu atâta amabilitate pentru ea. Îi luă ceva timp şi necesită un drum la parter să caute o şurubelniţă. Când totul fu, în sfârşit, înfăptuit, fixă becurile cu cleme pe fiecare latură a micului teatru şi apoi a vârât cordonul lung de la lampa aflată alături de ea în priză. Apăsă întrerupătorul şi beculeţele se aprinseră dar abia văzute aşa că stinse lumina din cameră şi, în întuneric, se întoarse să vadă efectul.

Mai bine decât se aşteptase. Perfect. Aşa de real, încât îţi puteai imagina siluetele mititele, luminate puternic, gata să înceapă dansul, răsucindu-se agitate peste podeaua cu rumeguş.

După puţin timp, aşeză totul deoparte, acoperi teatrul cu cârpa de praf, îşi aranjă ţinuta şi coborî.

— Te simţi bine, draga mea? întrebă mama.

— Da, a răspuns Jenny, cât mai indiferentă, şi a mers să-şi taie o felie de prăjitură.

Cel mai bun lucru despre Crăciun era că toate erau întotdeauna la fel. După cină bunica se aşeza la pian şi cântau colinde, apoi mergeau la culcare privind ciorapii agăţaţi în faţa căminului şi gândul că ar fi trebuit să rămână trează o urmărea necontenit. Şi când, după lupta încăpăţânată dusă cu sine pentru a nu adormi, se trezea în sfârşit a doua zi, găsea la picioarele patului ciorapul plin cu tot felul de bunătăţi.

Crăciunul însemna aroma mandarinelor proaspăt decojite, a şuncii cu ouă pentru micul dejun. Însemna drumul la biserică în aerul aspru, îngheţat şi „Ascultă, îngerii vestitori cântă", colindul preferat al lui Jenny. Şi scurta conversaţie cu vecini şi cunoştinţe în curtea bisericii, după slujbă, şi graba spre casă să te ocupi de curcan şi să aprinzi toate focurile.

Şi apoi, când totul era pus la punct, tata spunea „Pe locuri, fiţi gata, START!", acesta fiind momentul când li se îngăduia să se repeadă la darurile îngrămădite sub brad.

Cadoul pentru Natașa ridicase o mică problemă. Cum să împachetezi un teatru? în cele din urmă, Jenny făcuse un fel de învelitoare din hârtie decorativă, o aşeză peste miniatură şi o duse, cu

grijă, la parter. Aici o aşeză pe bufet ca să nu fie deranjată de nimeni.

Dar, pe moment, nu şi-a adus aminte de teatru în agitaţia provocată de dorinţa de a-şi vedea propriile daruri. O lampă nouă pentru bicicletă, un pulover Shetland roz cu albastru şi o pereche de pantofi negri de lac după care tânjise mult timp. De la Nataşa, o carte. De la naşa ei, o cană de porţelan cu numele ei în litere aurii. Iar de la bunica… un pachet pătrat, mare, învelit în hârtie cu dungi albe şi roşii. Aşezată pe podea, înconjurată de resturi de funde cu ambalaje şi felicitări, Jenny îl dezlegă. Hârtia căzu deoparte descoperind o cutie mare, albă. O grămadă de hârtie foiţă şi apoi ghete cu patine.

Ghete cu patine, albe, frumoase, noi, cu lamele din oţel, strălucitoare şi chiar mărimea potrivită. Jenny le privi lung cu un amestec de încântare, pentru că erau aşa de ireale, şi teamă la gândul a ceea ce se aştepta de la ea în legătură cu patinele.

— O, bunico!

Bunica o urmărea. Jenny se ridicase şi merse să o îmbrăţişeze.

— Sunt… sunt minunate.

Privirile lor se întâlniră. Ochii bunicii erau obosiţi, dar strălucitori şi niciodată nu lăsau să le scape nici cel mai mic amănunt. Bunica spuse:

— Nu poţi în niciun chip să patinezi în ghete care nu ţi se potrivesc. Le-am cumpărat ieri, pentru că n-am suportat gândul că nu te-ai putea bucura de ocazia de a patina.

— Vom merge la patinaj în această după-amiază, anunţă Nataşa categorică. Vei mai face o încercare.

— Da, spuse Jenny cu umilinţă.

Şi, în clipa aceea, îşi aminti de teatru, unicul cadou încă nedeschis.

— Dar acum va trebui să deschizi cadoul de la mine.

Adulţii stăteau retraşi într-un fel de aşteptare. Mai exact, abia aşteptau să vadă ce construise Jenny în taina dormitorului ei în ultimele săptămâni.

Jenny se aplecă şi puse firul în priză.

— Acum, Nataşa, ia învelitoarea, în clipa în care am să dau drumul la întrerupător, altfel s-ar putea să ia foc.

— Dumnezeule! spuse bunica cu un fel de spaimă. O fi vreun

vulcan?

— Acum! spuse Jenny şi suci întrerupătorul.

Nataşa îndepărtă repede învelitoarea şi iată-l. Cu beculeţele licărind pe toate suprafeţele de poleială, împrăştiind înapoi strălucirea din iazul de oglindă şi reflectând lumina pe fustele de panglică de satin ale balerinelor în miniatură.

Pentru o bună bucată de vreme toţi au rămas tăcuţi. Nataşa izbucni:

— Nu-mi vine să cred!

Toţi începură să-şi arate uimirea.

— O, scumpa mea! Este cel mai inteligent lucru! Cel mai drăguţ…

— N-am văzut niciodată ceva aşa de încântător…

— Pentru asta ai dorit tu carcasa de la sticla de vin?

Se ridicară de pe scaune, se apropiară să cerceteze, să se dea înapoi, să se mire şi să admire. Niciun alt public n-ar fi putut fi să aprecieze mai bine. Cât despre Nataşa, de data asta părea să nu-şi găsească cuvintele. În cele din urmă, se întoarse spre sora ei şi o îmbrăţişă.

— Îl voi păstra pentru totdeauna.

— Nu este un balet adevărat. Adică, nu este La Fille Mal Gardee, sau ceva ca acesta.

— Îmi place mai mult. Propriul meu balet hibernal. Pur şi simplu îl iubesc. O, îţi mulţumesc, Jenny. Mulţumesc!

Pe la ora patru, masa de Crăciun se sfârşi şi totul a fost strâns. Gata, un alt an trecuse. Spărgătorul de nuci a lovit, nucile s-au spart. Părinţii lui Jenny cu bunica se aflau în salon, bucurându-se de cafea înaintea unei plimbări în aer liber. Nataşa luase deja patinele în mână.

— Haide, Jenny! Sunt gata! strigă ea de pe scări.

— Voi fi acolo într-o clipă.

— Ce faci?

Jenny stătea pe pat.

— Doar puţină ordine.

— Să aştept?

— Nu. Voi fi acolo într-o clipă.

— Promiţi?

— Da, promit. Voi veni.

— În regulă atunci. Ne vedem mai târziu!

Uşa se trânti şi plecă, alergând pe cărarea ce ducea spre poartă. Jenny rămase singură. I se dăruiseră patinele, dar îşi dorea să nu se fi întâmplat pentru că nu era în stare să patineze. Nu că n-ar fi vrut, ci pentru că îi era teamă. Nu atât de cădere sau că s-ar fi rănit, ci pentru că se făcea de râs; că ceilalţi râdeau de ea; că venea acasă ca să recunoască eşecul total, ca de obicei.

— Vreau să fiu ca Natașa, gândi ea.

Dar ştia că lucrul acesta era imposibil, pentru că nu va putea fi niciodată ca Natașa.

— Vreau să plutesc pe gheaţă, să am părut lung, blond şi picioare lungi, subţiri şi toţi să mă admire şi să dorească să patineze cu mine.

Dar, „Biata Jenny", ar fi spus ei, când ea cădea pe gheaţă încă o dată. „Ghinion. Să mai încerce!"

Şi-ar fi dat şi sufletul numai să rămână în pat şi să citească noua carte dăruită de Natașa. Dar promisese. Îşi luă patinele şi ieşi din cameră şi apoi, coborî scările, încet, câte o treaptă, de parcă abia acum învăţa să meargă.

Familia stătea de vorbă în salon. Auzi glasul bunicii, destul de clar, prin uşa închisă.

— … un copil aşa de talentat. Probabil şi-a petrecut mult timp construind capodopera aia mică. Şi ideea şi spiritul de invenţie.

— Întotdeauna a fost îndemânatică. Creativă, spunea tata. Poate ar fi trebuit să se nască băiat.

— O, nu se poate John, cum poţi să spui aşa ceva! se arătă bunica foarte mâniată pe el. De ce n-ar trebui şi fetele să fie îndemânatice?

— Este ciudat… se auzi vocea mamei lui Jenny, în momentul acela, meditativă. Să ai două fiice atât de diferite una de cealaltă. Natașa căreia totul i se pare atât de uşor. Iar Jenny…

Vocea se stinse.

— Natașa găseşte totul uşor de făcut pentru că doreşte să facă, spuse din nou bunica foarte animată. Jenny nu este Natașa. Este un copil deosebit. Cred că ar trebui să ţii cont de asta şi să o tratezi ca atare. În definitiv, ele nu sunt o pereche de gemene identice. De ce ar

trebui Jenny să danseze, doar pentru că Natașa se vede ca o balerină în devenire? De ce ar trebui chiar să meargă la orele de dans? Consider că ar trebui să o lași să aleagă.

— Ce vrei să spui cu asta, mamă?

— Am ascultat-o când cântam colinde noaptea trecută. Mi se pare că are o voce aproape perfectă. Cred că are ureche muzicală. Este ciudat că profesorii de la școală nu au remarcat încă lucrul acesta. Te-ai gândit vreodată la lecții de pian?

Urmă o pauză lungă, apoi tatăl lui Jenny spuse:

— Nu.

Nu o spusese cu ciudă, ci mai curând ca și cum nu se gândise niciodată la un asemenea lucru, și nu-și imagina de ce nu o făcuse.

— Jenny nu va dansa niciodată mai mult decât un pas săltat după ritmul unei tamburine. Las-o să învețe pianul, să vezi de ce este în stare!

— Crezi că i-ar plăcea? Crezi că ar fi bună?

— Un copil așa de talentat ar putea face orice ar încerca dacă pune suflet. Are nevoie doar de încredere. Cred că dacă-ți schimbi orientarea, ea ne va surprinde pe toți.

Vocile încetară. Se lăsă tăcerea. În orice moment, mama ei ar fi început să așeze ceșcuțele goale pe tavă. Pentru că nu dorea să fie descoperită, Jenny coborî tiptil ultimele trepte și ieși pe ușa principală, fără niciun zgomot. Apoi pe cărare și trecu de poartă, pe drum.

Zăbovi.

Te-ai gândit vreodată la lecții de pian? Las-o să învețe pianul.

Fără lecții de dans. Doar ea, de una singură, să facă muzică.

Un copil așa talentat ar putea face orice ar încerca, dacă ar pune suflet.

Dacă bunica considera că era așa deșteaptă, poate va reuși. Și ea se necăjise așa mult și cheltuise să-i cumpere ghete cu patine de Crăciun. Tot ce putea să facă Jenny era să mai încerce.

Soarele portocaliu se cufunda dincolo de dealuri. Din depărtare, peste liniștea înghețată a după-amiezii de Crăciun, putea auzi râs și voci dinspre lunca satului. Porni la drum.

Când a ajuns acolo, nu o căută pe Natașa. Știa ce trebuia să facă și dorea să o facă singură.

— Bună, Jenny! Crăciun fericit!

Era o prietenă de şcoală cu o sanie. Jenny ceru sania să se aşeze pe ea. Îşi scoase cizmele de cauciuc şi-şi puse ghetele cu patine noi, albe şi frumoase. Le simţea moi şi flexibile, şi, când le strânse şireturile, îi îmbrăţişară gleznele ca nişte prieteni vechi. Se ridică pe iarba îngheţată şi făcu un pas sau doi. Nu se clătină deloc. A ajuns pe gheaţă. Îşi aminti instrucţiunile Nataşei: „Aşează-ţi picioarele în poziţia a treia şi împinge". Uşor nesigură, reuşi să-şi păstreze echilibrul. Acum. Poziţia a treia. O respiraţie adâncă pentru curaj. Ar putea face orice dacă ar fi hotărâtă să obţină. Împinse. Perfect. Acum celălalt picior…

Mergea. Aluneca. Era departe. Nu căzuse şi nici nu-şi agitase braţele. Unu, doi. Unu, doi. Patina.

— O faci! Ai reuşit!

Dintr-o dată, Nataşa apăruse lângă ea.

— Nu, nu te uita la mine, rămâi concentrată! Nu ai voie să cazi! Ţine-te de mâna mea şi vom merge împreună. Bravo! Ţi-ai amintit ce ţi-am spus eu să faci. Este simplu. Singurul motiv pentru care n-ai reuşit să o faci mai înainte a fost din cauza acelor nenorocite de ghete vechi…

Patinau împreună. Două surori, cu mâinile strânse şi aerul de gheaţă care le ardea obrajii. Pluteau pe gheaţă. Era ca şi cum aveau aripi la picioare. Soarele dispăruse, dar departe, spre răsărit, ca o geană galbenă, atârna secera de lună nouă.

— Darul pe care mi l-ai dat a fost cel mai grozav pe care l-am primit vreodată, îi spuse Nataşa. Care a fost cel mai grozav cadou pentru tine?

Dar Jenny nu putea să-i spună. Într-o oarecare măsură pentru că n-avea suflu să vorbească şi apoi pentru că încă nu avusese timp să înţeleagă pe de-a-ntregul ce i se oferea. Ştia că darul ei nu venise împachetat în hârtie frumoasă, strălucitoare. Era un dar ce avea să rămână al ei pentru tot restul vieţii.

Cuprins

Casa păpuşilor 7

Finaluri și începuturi *25*

Flori în ploaie *61*

Jocul dragostei *79*
Christabel *95*

Ziua coacăzelor negre *119*

Rochia roșie *149*

O veche cunoștință *177*

Așteptând un vânt favorabil *193*
Cumpăna apelor *213*

Grădina de gălbenele *231*

Week-end *251*

O plimbare în zăpadă *267*
Verișoara Dorothy *285*

Ultima dimineață *301*
Patinele *317*

În această a doua colecţie am încercat să selectăm povestiri care prezintă aceeaşi varietate de relaţii şi faţete ale iubirii, ca cele adunate în DORMITORUL ALBASTRU. Sunt emoţii trăite nu numai de cei tineri şi foarte tineri ci şi de membri mai vârstnici ai acestei comunităţi extraordinare în care trăim cu toţii.

Pentru mine personal, fiecare povestire are semnificaţia sa proprie.

Pentru cititori, mi-ar face plăcere să ştiu nu numai că păşesc pe urmele celor din DORMITORUL ALBASTRU, dar deschid noi perspective prin ele însele.

Rosamunde Pilcher

Vivaldi